

Bruksela, 28 października 2021 r.
(OR. pl)

13245/21

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2021/0341 (COD)

EF 318
ECOFIN 1028
CCG 54
CODEC 1374

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	28 października 2021 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2021) 663 final
Dotyczy:	Wniosek w sprawie DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającej dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do uprawnień nadzorczych, sankcji, oddziałów z państw trzecich i ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2021) 663 final.

Załącznik: COM(2021) 663 final



KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 27.10.2021 r.
COM(2021) 663 final

2021/0341 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do uprawnień nadzorczych, sankcji, oddziałów z państw trzecich i ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2021) 380 final} - {SWD(2021) 320 final} - {SWD(2021) 321 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

Proponowana zmiana dyrektywy 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych lub CRD) stanowi element pakietu legislacyjnego obejmującego również zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych lub CRR)¹.

W odpowiedzi na globalny kryzys finansowy z lat 2008–2009 Unia wdrożyła istotne reformy ram ostrożnościowych mających zastosowanie do banków, aby zwiększyć ich odporność, a tym samym zapobiec ponownemu wystąpieniu podobnego kryzysu. Reformy te w dużej mierze opierały się na standardach międzynarodowych przyjętych od 2010 r. przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego². Standardy te znane są pod wspólną nazwą standardów pakietu Bazylea III, reform Bazylea III lub ram Bazylea III³.

Światowe standardy opracowane przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zyskują w coraz większym stopniu na znaczeniu ze względu na coraz bardziej globalny charakter i wzajemne powiązania sektora bankowego. Zglobalizowany sektor bankowy ułatwia handel międzynarodowy i międzynarodowe inwestycje, ale stwarza również bardziej złożone ryzyko finansowe. Bez jednolitych światowych standardów banki mogłyby zdecydować się na rozpoczęcie działalności w jurysdykcji o najbardziej łagodnym systemie regulacyjnym i systemie nadzoru. Mogłoby to doprowadzić do regulacyjnego równania w dół w celu przyciągnięcia przedsiębiorstw bankowych, zwiększając jednocześnie ryzyko globalnej niestabilności finansowej. Międzynarodowa koordynacja światowych standardów w znacznym stopniu ogranicza ten rodzaj ryzykowej konkurencji i ma kluczowe znaczenie dla utrzymania stabilności finansowej w zglobalizowanym świecie. Światowe standardy stanowią również ułatwienie dla banków prowadzących działalność międzynarodową, wśród których znajduje się wiele banków z UE, ponieważ gwarantują stosowanie zasad ogólnie podobnych do tych, które obowiązują w najważniejszych centrach finansowych na świecie.

UE jest jednym z głównych orędowników współpracy międzynarodowej w dziedzinie regulacji sektora bankowego. Pierwszy zestaw reform pokryzysowych, które stanowią część ram Bazylea III, wdrożono w dwóch etapach:

- w czerwcu 2013 r. wraz z przyjęciem CRR⁴ i CRD IV⁵;

¹ COM(2021) 664.

² Członkami Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego są banki centralne i organy nadzoru bankowego z 28 jurysdykcji na całym świecie. Spośród unijnych państw członkowskich członkami Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego są Belgia, Francja, Hiszpania, Luksemburg, Niemcy i Włochy, a także Europejski Bank Centralny. Komisja Europejska i Europejski Urząd Nadzoru Bankowego uczestniczą w posiedzeniach Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego w charakterze obserwatorów.

³ Skonsolidowane ramy Bazylea III są dostępne pod adresem: <https://www.bis.org/bcbs/publ/d462.htm>.

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 321 z 26.6.2013, s. 6).

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami

- w maju 2019 r. wraz z przyjęciem rozporządzenia (UE) 2019/876⁶, znanego również jako CRR II, oraz dyrektywy (UE) 2019/878, znanej również jako CRD V⁷.

Dotychczasowe reformy koncentrowały się na zwiększeniu jakości i ilości kapitału regulacyjnego, który banki są zobowiązane posiadać w celu pokrycia ewentualnych strat. Ponadto ich celem było ograniczenie nadmiernej dźwigni finansowej banków, zwiększenie odporności banków na krótkoterminowy szok płynnościowy, zmniejszenie ich uzależnienia od finansowania krótkoterminowego, ograniczenie ryzyka koncentracji oraz rozwiązywanie problemu podmiotów zbyt dużych, by upaść⁸.

W rezultacie w nowych przepisach zastrzono kryteria kwalifikowalności dotyczące kapitału regulacyjnego, zwiększono minimalne wymogi kapitałowe oraz wprowadzono nowe wymogi w zakresie ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej⁹ (ryzyko związane z CVA) oraz ekspozycji wobec kontrahentów centralnych¹⁰. Ponadto wprowadzono szereg nowych wymogów ostrożnościowych: minimalny wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni, wskaźnik płynności krótkoterminowej (tzw. wskaźnik pokrycia wpływów netto), wskaźnik stabilnego finansowania długoterminowego (tzw. wskaźnik stabilnego finansowania netto), limity dużych ekspozycji¹¹ i makroostrożnościowe bufory kapitałowe¹².

Dzięki temu pierwszemu zestawowi reform wdrożonych w Unii¹³ sektor bankowy UE stał się znacznie bardziej odporny na wstrząsy gospodarcze i gdy nadszedł kryzys związany z COVID-19, miał znacznie bardziej stabilne podstawy w porównaniu ze stanem, w jakim znajdował się na początku globalnego kryzysu finansowego.

Ponadto na początku kryzysu związanego z COVID-19 organy nadzoru i prawodawcy wdrożyli tymczasowe środki pomocy. W swoim komunikacie wyjaśniającym z dnia 28 kwietnia 2020 r. w sprawie stosowania ram rachunkowości i ram ostrożnościowych w celu ułatwienia udzielania kredytów przez banki w UE – Wspieranie przedsiębiorstw i gospodarstw domowych w czasie pandemii COVID-19¹⁴ Komisja potwierdziła elastyczność

kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012.

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału.

⁸ Zob. <https://www.bis.org/publ/bcbs189.htm>.

⁹ Korekta wyceny kredytowej stanowi korektę księgową ceny instrumentu pochodnego w celu uwzględnienia ryzyka kredytowego kontrahenta.

¹⁰ Były to jedyne istotne zmiany w tej części standardów, która dotyczy kapitału obciążonego ryzykiem, które wprowadzono na pierwszym etapie reformy Bazylea III.

¹¹ Minimalny wymóg dotyczący limitów dużych ekspozycji był już elementem przepisów Unii, ale w przypadku standardów Bazylea stanowił nowość.

¹² W szczególności bufor zabezpieczający, bufor antycykliczny, bufor ryzyka systemowego oraz bufory kapitałowe dla globalnych oraz innych banków o znaczeniu systemowym (odpowiednio G-SII i O-SII).

¹³ Ten pierwszy zestaw reform został również wdrożony w większości jurysdykcji na świecie, co można zaobserwować wosiemnastym sprawozdaniu z postępów w przyjmowaniu ram regulacyjnych Bazylea III, opublikowanym w lipcu 2020 r. (zob. <https://www.bis.org/bcbs/publ/d506.htm>).

¹⁴ Zob. https://ec.europa.eu/info/publications/200428-banking-package-communication_en.

wpisaną w normy ostrożnościowe i zasady rachunkowości, na którą zwróciły uwagę Europejskie Urzędy Nadzoru i organy międzynarodowe. Na tej podstawie w czerwcu 2020 r. współprawodawcy przyjęli ukierunkowane tymczasowe zmiany konkretnych aspektów ram ostrożnościowych – tzw. pakiet „rozwiązań prowizorycznych” CRR¹⁵. Wraz ze zdecydowanymi środkami z zakresu polityki pieniężnej i fiskalnej¹⁶ pomogło to bankom w dalszym udzielaniu kredytów gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom w czasie pandemii. To z kolei przyczyniło się do złagodzenia wstrząsu gospodarczego¹⁷ spowodowanego pandemią.

Chociaż ogólny poziom kapitału w unijnym systemie bankowym uznaje się obecnie – w średnim ujęciu – za zadowalający, niektóre problemy stwierdzone w następstwie globalnego kryzysu finansowego nie zostały jeszcze rozwiązane. Z analiz przeprowadzonych przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) i Europejski Bank Centralny (EBC) wynika, że wymogi kapitałowe obliczone przez banki unijne przy użyciu modeli wewnętrznych charakteryzowały się znacznym poziomem zmienności, który nie był uzasadniony różnicami w zakresie podstawowego ryzyka i w efekcie podważa wiarygodność i porównywalność ich współczynników kapitałowych. Ponadto brak wrażliwości na ryzyko wymogów kapitałowych obliczanych według metod standardowych powoduje, że wymogi kapitałowe dla niektórych produktów finansowych lub rodzajów działalności finansowej (a tym samym dla określonych modeli biznesowych opartych głównie na nich) są niewystarczające lub nadmiernie wysokie. W grudniu 2017 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego ustalił ostateczny zestaw reform¹⁸ standardów międzynarodowych w celu rozwiązania wspomnianych problemów. W marcu 2018 r. ministrowie finansów i prezesi banków centralnych państw grupy G-20 z zadowoleniem przyjęli te reformy i wielokrotnie potwierdzili swoje zobowiązanie do ich pełnego, terminowego i konsekwentnego wdrożenia. W 2019 r. Komisja ogłosiła, że zamierza złożyć wniosek ustawodawczy w celu wdrożenia tych reform w unijnych ramach ostrożnościowych¹⁹.

W związku z pandemią COVID-19 prace przygotowawcze nad tym wnioskiem zostały opóźnione. Opóźnienie to stanowiło odzwierciedlenie decyzji Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego z dnia 26 marca 2020 r. o przesunięciu o jeden rok ustalonych wcześniej terminów wdrożenia końcowych elementów reformy Bazylea III.²⁰

W związku z powyższym niniejsza inicjatywa ustawodawcza ma dwa ogólne cele: przyczynienie się do stabilności finansowej oraz do stałego finansowania gospodarki w kontekście ożywienia gospodarczego po kryzysie związanym z COVID-19. Powyższe cele ogólne można podzielić na cztery cele bardziej szczegółowe:

- 1) wzmocnienie ram kapitałowych opartych na analizie ryzyka bez ogólnego znacznego zwiększenia wymogów kapitałowych;

¹⁵ Zob. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32020R0873&from=EN>.

¹⁶ Zob. kompleksowy wykaz takich środków sporządzony przez ERRS, „Policy measures in response to the COVID-19 pandemic” [Środki z zakresu polityki w odpowiedzi na pandemię COVID-19].

¹⁷ W analizie podatności na zagrożenia związane z COVID-19 opublikowanej w lipcu 2020 r. EBC wykazał, że największe banki w strefie euro byłyby wystarczająco dokapitalizowane, aby przetrwać krótkotrwałą głęboką recesję, oraz że liczba takich banków z niewystarczającymi zasobami kapitałowymi w przypadku poważniejszej recesji byłaby ograniczona (zob. https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2020/html/ssm.pr200728_annex~d36d893ca2.en.pdf).

¹⁸ Zob. <https://www.bis.org/bcb/publ/d424.htm>

¹⁹ Zob. https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/SPEECH_19_6269.

²⁰ W szczególności do dnia 1 stycznia 2023 r. jako daty rozpoczęcia stosowania oraz do dnia 1 stycznia 2028 r. jako daty pełnego stosowania ostatnich elementów reformy.

- 2) położenie większego nacisku w ramach ostrożnościowych na ryzyka ESG;
- 3) dalsza harmonizacja uprawnień i narzędzi nadzorczych oraz
- 4) zmniejszenie kosztów administracyjnych banków związanych z publicznym ujawnianiem informacji oraz poprawa dostępu do danych ostrożnościowych banków.

1) Wzmocnienie ram kapitałowych opartych na analizie ryzyka

Przejęciowo skrajne warunki ekonomiczne nie wpłynęły na potrzebę przeprowadzenia reformy strukturalnej. Ukończenie reformy jest konieczne do rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii, dalszego wzmocnienia dobrej kondycji finansowej banków unijnych, dzięki czemu będą one mogły skuteczniej wspierać wzrost gospodarczy i przetrwać ewentualne przyszłe kryzysy, oraz do ułatwienia porównywalności poziomów kapitału w bankach. Wdrożenie ostatnich elementów reformy Bazylea III jest również konieczne do zapewnienia instytucjom niezbędnej pewności prawnej, jako że zakończy dziesięcioletnią reformę ram ostrożnościowych.

Ponadto zakończenie reformy jest zgodne z zobowiązaniem UE do międzynarodowej współpracy regulacyjnej oraz z konkretnymi działaniami, jakie niektórzy z jej partnerów zapowiedzieli lub podjęli już w celu terminowego i rzetelnego wdrożenia reformy.

2) Położenie większego nacisku w ramach ostrożnościowych na ryzyka ESG

Kolejna równie ważna potrzeba reformy wynika z bieżących prac Komisji nad transformacją w stronę zrównoważonej gospodarki. W komunikacie Komisji w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu²¹ oraz komunikacie Komisji w sprawie osiągnięcia celu klimatycznego UE na 2030 r. („Gotowi na 55”)²² wyraźnie określono zobowiązanie Komisji do przekształcenia gospodarki UE w gospodarkę zrównoważoną przy jednoczesnym uwzględnieniu nieuniknionych konsekwencji zmiany klimatu. Ogłoszono również strategię zrównoważonego finansowania²³, która opiera się na wcześniejszych inicjatywach i sprawozdaniach, takich jak Plan działania w zakresie finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego²⁴ oraz sprawozdania Grupy Ekspertów Technicznych ds. Zrównoważonego Finansowania²⁵, przy czym wzmocniono działania Komisji w tej dziedzinie, aby dostosować je do ambitnych celów Europejskiego Zielonego Ładu.

Transformacja w stronę celów Komisji dotyczących zrównoważonego rozwoju wymaga bezprecedensowych działań finansowych na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej, odbudowy kapitału naturalnego oraz wzmocnienia odporności i szerzej rozumianego kapitału społecznego. Same finanse publiczne nie będą wystarczające. Inwestycje prywatne w przejście na zrównoważoną, neutralną pod względem emisji dwutlenku węgla, opartą na obiegu zamkniętym i sprawiedliwą gospodarkę muszą się zwiększyć, aby zapewnić szacunkową ilość zasobów, które należy uruchomić, aby osiągnąć te cele. Umieszczenie ekologicznego i zrównoważonego finansowania w centrum systemu finansowego jest celem strategii Komisji na rzecz zielonego finansowania. Pośrednictwo

²¹ Zob. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?qid=1588580774040&uri=CELEX:52019DC0640>.

²² Zob. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=COM:2021:550:FIN>

²³ Zob. COM(2021) 390 final.

²⁴ Zob. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:52018DC0097>.

²⁵ Zob. https://ec.europa.eu/info/publications/sustainable-finance-high-level-expert-group_en.

bankowe będzie zatem odgrywało kluczową rolę w finansowaniu przejścia na bardziej zrównoważoną gospodarkę. Jednocześnie przejście na bardziej zrównoważoną gospodarkę może wiązać się z ryzykiem dla banków, którym będą musiały właściwie zarządzać, aby zapewnić zminimalizowanie zagrożeń dla stabilności finansowej. Potrzebna jest zatem regulacja ostrożnościowa w tym zakresie i może ona odegrać istotną rolę. Znalazło to potwierdzenie w unijnej strategii, w której podkreślono potrzebę lepszego uwzględnienia ryzyk z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego (ryzyk ESG) w unijnych ramach ostrożnościowych. Same obecne wymogi prawne są niewystarczające, aby zapewnić zachęty do systematycznego i spójnego zarządzania przez banki ryzykami ESG.

3) *Dalsza harmonizacja uprawnień i narzędzi nadzorczych*

Innym obszarem zainteresowania jest właściwe egzekwowanie zasad ostrożnościowych. Organy nadzoru muszą dysponować niezbędnymi narzędziami i uprawnieniami w tym zakresie (np. uprawnieniami do wydawania zezwoleń dla banków oraz zezwoleń dotyczących ich działalności, przeprowadzania oceny stosowności zarządzania nimi lub nakładania sankcji w przypadku naruszenia przez nie wymogów). Chociaż przepisy UE zapewniają minimalny poziom harmonizacji, zestaw narzędzi i procedur nadzorczych w poszczególnych państwach członkowskich jest bardzo zróżnicowany. To rozdrobnione środowisko regulacyjne, jeżeli chodzi o określenie niektórych uprawnień i narzędzi dostępnych dla organów nadzoru oraz ich stosowania w państwach członkowskich, podważa równe warunki działania na rynku wewnętrznym i budzi wątpliwości co do prawidłowego i ostrożnego zarządzania bankami w UE i nadzoru nad nimi. Problem ten jest szczególnie poważny w kontekście unii bankowej. Różnice między 21 poszczególnymi systemami prawnymi sprawiają, że efektywne i skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego jest niemożliwe. Ponadto transgraniczne grupy bankowe muszą stosować się do szeregu różnych procedur w odniesieniu do tej samej kwestii ostrożnościowej, co nadmiernie zwiększa ich koszty administracyjne.

4) *Zmniejszenie kosztów administracyjnych banków związanych z publicznym ujawnianiem informacji oraz poprawa dostępu do danych ostrożnościowych banków*

Niniejszy wniosek jest również niezbędny w celu dalszego zwiększania dyscypliny rynkowej. Jest to kolejne ważne narzędzie, dzięki któremu inwestorzy będą mogli wykonywać swoją rolę polegającą na monitorowaniu zachowania banków. W tym celu muszą mieć dostęp do niezbędnych informacji. Obecne trudności związane z dostępem do informacji ostrożnościowych pozbawiają uczestników rynku potrzebnych im informacji na temat sytuacji ostrożnościowej banków. Prowadzi to do obniżenia skuteczności ram ostrożnościowych dla banków i może budzić wątpliwości co do odporności sektora bankowego, zwłaszcza w okresach występowania warunków skrajnych. W związku z tym celem wniosku jest scentralizowanie ujawniania informacji ostrożnościowych, aby zwiększyć dostęp do danych ostrożnościowych i porównywalność pomiędzy poszczególnymi sektorami. Celem scentralizowania ujawnianych informacji w jednym punkcie dostępu ustanowionym przez EUNB jest również zmniejszenie obciążenia administracyjnego dla instytucji, zwłaszcza tych małych i niezłożonych.

Inny cel międzysektorowy, zapewnienie solidnych unijnych ram dla grup z państw trzecich świadczących usługi bankowe w UE, nabrał nowego wymiaru po brexicie. Zakładanie oddziałów z państw trzecich zasadniczo podlega wyłącznie przepisom krajowym i jest zharmonizowane w bardzo ograniczonym zakresie na podstawie dyrektywy w sprawie

wymogów kapitałowych. W niedawnym sprawozdaniu EUNB²⁶ dla instytucji wykazano, że obecny niejednorodny krajobraz regulacyjny z jednej strony stwarza oddziałom z państw trzecich znaczne możliwości arbitrażu regulacyjnego i nadzorczego przy prowadzeniu działalności bankowej, a z drugiej strony skutkuje brakiem nadzoru i stwarza zwiększone ryzyko dla stabilności finansowej UE.

Organom nadzoru często brakuje informacji i uprawnień niezbędnych do przeciwdziałania tym zagrożeniom. Brak wspólnych wymogów ostrożnościowych, w zakresie zarządzania i szczegółowej sprawozdawczości nadzorczej, a także niewystarczająca wymiana informacji między organami sprawującymi nadzór nad różnymi podmiotami/działalnością grupy z państwa trzeciego pozostawiają martwe pola. UE jest jedyną dużą jurysdykcją, w której organ sprawujący nadzór skonsolidowany nie posiada pełnego obrazu działalności grup z państw trzecich działających zarówno za pośrednictwem jednostek zależnych, jak i oddziałów. Wspomniane niedociągnięcia nie tylko stwarzają zagrożenia dla stabilności finansowej i integralności rynku unijnego, ale mają również negatywny wpływ na równe szanse grup z państw trzecich prowadzących działalność w różnych państwach członkowskich, a także w stosunku do banków z siedzibą w UE.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Szereg elementów wniosków dotyczących CRD i CRR stanowi wynik prac podjętych na szczeblu międzynarodowym lub przez EUNB, natomiast inne dostosowania ram ostrożnościowych stały się konieczne ze względu na praktyczne doświadczenia zdobyte od czasu transpozycji do prawa krajowego i stosowania CRD, w tym w kontekście Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

We wnioskach wprowadza się zmiany do obowiązującego prawodawstwa, które zapewniają jego pełną spójność z obowiązującymi przepisami w zakresie polityki w dziedzinie regulacji ostrożnościowej banków oraz nadzoru nad nimi. Celem przeglądu CRR i CRD jest zakończenie wdrażania reformy Bazylea III w UE za sprawą wprowadzenia środków, które są niezbędne do dalszego wzmocnienia odporności sektora bankowego.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Minęło prawie dziesięć lat, od kiedy europejscy szefowie państw i rządów uzgodnili utworzenie unii bankowej; funkcjonują już jej dwa filary – jednolity nadzór oraz jednolita restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja – oparte na solidnej podstawie, jaką jest jednolity zbiór przepisów dla wszystkich instytucji UE.

Celem niniejszego wniosku jest zapewnienie, aby w dalszym ciągu istniał jednolity zbiór przepisów dla wszystkich instytucji UE, niezależnie od tego, czy są one objęte unią bankową, czy też nie. Opisane powyżej ogólne cele niniejszej inicjatywy są w pełni konsekwentne i spójne z podstawowymi celami UE, takimi jak działanie na rzecz stabilności finansowej, ograniczenie prawdopodobieństwa i zakresu wsparcia publicznego dla instytucji objętych restrukturyzacją lub uporządkowaną likwidacją, jak również wnoszenie wkładu w harmonijne

²⁶ EBA/REP/2021/20. W CRD nałożono na EUNB obowiązek sporządzania sprawozdań na temat arbitrażu regulacyjnego wynikającego z obecnych różnych sposobów ujmowania oddziałów z państw trzecich. W sprawozdaniu podsumowano krajowe systemy dotyczące oddziałów z państw trzecich oraz potwierdzono, że utrzymują się znaczne różnice w krajowym sposobie ujmowania tych oddziałów oraz w stopniu zaangażowania organu nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego.

i trwale finansowanie działalności gospodarczej, które sprzyja osiągnięciu wysokiego poziomu konkurencyjności i ochrony konsumentów.

Ponadto, w związku z uznaniem ryzyk ESG oraz włączeniem elementów ESG do ram ostrożnościowych, niniejsza inicjatywa stanowi uzupełnienie szerszej strategii UE na rzecz bardziej zrównoważonego i odpornego systemu finansowego.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

We wniosku rozważa się działania mające na celu określenie ram podejmowania i prowadzenia działalności przez banki w Unii oraz nadzoru nad tą działalnością, aby zapewnić stabilność rynku wewnętrznego. Sektor bankowy zapewnia obecnie największą część finansowania w ramach rynku wewnętrznego, co czyni go jednym z podstawowych elementów systemu finansowego Unii. Unia posiada wyraźny mandat do działania w obszarze rynku wewnętrznego, a właściwą podstawę prawną stanowią odpowiednie artykuły Traktatów²⁷, na których opierają się kompetencje Unii w tym obszarze.

Proponowane zmiany opierają się na tej samej podstawie prawnej co zmieniane akty ustawodawcze, tj. na art. 114 TFUE w przypadku wniosku dotyczącego rozporządzenia zmieniającego CRR oraz art. 53 ust. 1 TFUE w przypadku wniosku dotyczącego dyrektywy zmieniającej CRD.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Podstawa prawna wchodzi w zakres obszaru rynku wewnętrznego, który zgodnie z art. 4 TFUE uznawany jest za obszar kompetencji dzielonych. Większość rozważanych działań stanowi aktualizacje i zmiany obowiązującego prawa Unii, w związku z czym dotyczą one obszarów, w których Unia wykonywała już swoje kompetencje i nie zamierza zaprzestać ich wykonywania. Niektóre działania (w szczególności te zmieniające dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych) zmierzają do wprowadzenia dodatkowego stopnia harmonizacji, aby konsekwentnie realizować cele określone we wspomnianej dyrektywie.

Biorąc pod uwagę, że cele proponowanych środków służą uzupełnieniu obowiązujących już przepisów UE, najskuteczniej można je osiągnąć na szczeblu UE, a nie za pomocą różnych inicjatyw krajowych. Środki krajowe służące na przykład wdrożeniu do obowiązującego prawodawstwa przepisów, które obejmują elementy mające nieodłączny zasięg międzynarodowy – między innymi globalnego standardu takiego jak pakiet Bazylea III lub skuteczniejszego przeciwdziałania ryzykom związanym z ESG – nie byłyby tak skuteczne w zapewnianiu stabilności finansowej jak przepisy UE. W odniesieniu do środków nadzoru, ujawniania informacji oraz oddziałów z państw trzecich, jeżeli inicjatywa zostanie pozostawiona wyłącznie na szczeblu krajowym, może to skutkować zmniejszeniem przejrzystości i zwiększeniem kosztów arbitrażu, prowadząc do potencjalnego zakłócenia konkurencji i wpływając na przepływy kapitału. Co więcej, przyjęcie środków krajowych

²⁷ Odpowiednimi artykułami Traktatów upoważniającymi Unię do przyjęcia środków są artykuły dotyczące swobody przedsiębiorczości (w szczególności art. 53 TFUE), swobody świadczenia usług (art. 59 TFUE) oraz zbliżenia przepisów, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego (art. 114 TFUE).

stanowiłoby wyzwanie z prawnego punktu widzenia, ponieważ CRR reguluje już kwestie z zakresu bankowości, w tym wagi ryzyka, sprawozdawczość i ujawnianie informacji oraz pozostałe wymogi związane z CRR.

Zmianę CRR i CRD uznaje się zatem za najlepsze rozwiązanie. Tego rodzaju zmiana zapewnia odpowiednią równowagę między ujednoliceniem przepisów a utrzymaniem niezbędnej elastyczności na szczeblu krajowym bez szkody dla jednolitego zbioru przepisów. Przedmiotowe zmiany służyłyby jeszcze bardziej jednolitemu stosowaniu wymogów ostrożnościowych, ujednoliceniu praktyk nadzorczych oraz zapewnieniu równych warunków działania na całym rynku wewnętrznym usług bankowych. Dotyczy to w szczególności sektora bankowego, w którym wiele instytucji kredytowych prowadzi działalność na całym unijnym rynku wewnętrznym. Zapewnienie skutecznego nadzoru na zasadzie skonsolidowanej nad instytucjami kredytowymi wymaga pełnej współpracy i pełnego zaufania w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz kolegiów organów nadzoru i właściwych organów nieuczestniczących w Jednolitym Mechanizmie Nadzorczym. Cele te nie zostałyby osiągnięte w ramach przepisów krajowych.

- **Proporcjonalność**

Proporcjonalność stanowi integralny element oceny skutków towarzyszącej wnioskowi. Proponowane zmiany w różnych dziedzinach regulacyjnych poddano indywidualnej ocenie pod względem celu proporcjonalności. Co więcej, w kilku dziedzinach stwierdzono brak proporcjonalności obowiązujących przepisów i przeanalizowano konkretne warianty mające na celu ograniczenie obciążenia administracyjnego i kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez mniejsze instytucje.

Na przykład zmiany wprowadzające obowiązek zawiadamiania *ex ante* przez banki o zdarzeniach mających znaczenie dla nadzoru ostrożnościowego podlegają progom istotności, poniżej których zdarzenia nie muszą być zgłaszane. Zgodnie z nowymi ramami dotyczącymi oddziałów z państw trzecich oddziały, które kwalifikują się jako małe i mniej ryzykowne (klasa 2 oddziałów z państw trzecich), podlegają porównywalnie mniej rygorystycznym wymogom ostrożnościowym i dotyczącym sprawozdawczości. Ponadto nowe wymogi dotyczące oceny *ex ante* kompetencji i reputacji zostały skalibrowane w taki sposób, aby dotyczyły wyłącznie dużych instytucji finansowych.

- **Wybór instrumentu**

Proponuje się, aby środki zostały wdrożone poprzez zmianę CRR i CRD, odpowiednio w drodze rozporządzenia i dyrektywy. Proponowane środki istotnie odnoszą się do już obowiązujących przepisów zawartych w powyższych instrumentach prawnych (tj. ram na potrzeby obliczania kapitału obciążonego ryzykiem, uprawnień i narzędzi udostępnionych organom nadzoru w całej Unii) lub je rozwijają.

W ramach niektórych proponowanych zmian CRD mających wpływ na uprawnienia do nakładania sankcji pozostawiono by państwom członkowskim pewien poziom elastyczności w celu utrzymania różnych przepisów na etapie ich transpozycji do prawa krajowego.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Komisja przedsięwzięła szereg kroków i zrealizowała różne inicjatywy w celu dokonania oceny, czy obecne ramy ostrożnościowe w sektorze bankowym UE oraz wdrożenie pozostałych standardów międzynarodowych są odpowiednie, aby przyczynić się do zapewnienia, by system bankowy UE był stabilny i odporny na wstrząsy gospodarcze oraz by pozostał trwałym źródłem stałego finansowania gospodarki UE.

Komisja zebrała opinie zainteresowanych stron na konkretne tematy dotyczące ryzyka kredytowego, ryzyka operacyjnego, ryzyka rynkowego, ryzyka związanego z CVA, transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, a także w odniesieniu do poziomu wyjściowego łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko. Oprócz tych elementów związanych z wdrożeniem pakietu Bazylea III Komisja przeprowadziła również konsultacje na temat określonych innych zagadnień w celu zapewnienia zbieżnych i spójnych praktyk nadzorczych w całej Unii oraz w celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego instytucji.

Konsultacje publiczne przeprowadzone w okresie od października 2019 r. do początku stycznia 2020 r.²⁸ zostały poprzedzone pierwszymi konsultacjami rozpoznawczymi przeprowadzonymi wiosną 2018 r.²⁹, których celem było uzyskanie wstępnej opinii grupy docelowej zainteresowanych stron na temat umowy międzynarodowej. Wyniki tych dwóch konsultacji uwzględniono podczas przygotowywania inicjatywy ustawodawczej towarzyszącej ocenie skutków.

W wyniku wszystkich wyżej wymienionych inicjatyw uzyskano wyraźne dowody na konieczność aktualizacji i uzupełnienia obowiązujących przepisów w celu: (i) dalszego ograniczenia ryzyka występującego w sektorze bankowym oraz (ii) zwiększenia zdolności instytucji do udostępniania finansowania odpowiedniego do potrzeb gospodarki.

Załącznik 2 do oceny skutków zawiera streszczenie konsultacji.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja wykorzystała wiedzę fachową EUNB, który opracował ocenę skutków wdrożenia ostatniego etapu reformy Bazylea III³⁰. Ponadto służby Komisji wzięły pod uwagę analizę makroekonomiczną przeprowadzoną przez EBC. Zostało to przedstawione w ocenie skutków i stanowi aktualizację poprzedniej analizy makroekonomicznej opublikowanej w grudniu 2019 r.

²⁸ Zob. https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12015-Alignment-EU-rules-on-capital-requirements-to-international-standards-prudential-requirements-and-market-discipline-public-consultation_pl

²⁹ Zob. https://ec.europa.eu/info/consultations/finance-2018-basel-3-finalisation_en

³⁰ W swoim sprawozdaniu opublikowanym w grudniu 2020 r. EUNB przedstawił skutki na tej samej próbie 99 banków, które wykorzystano w poprzedniej analizie skutków, ale w oparciu o dane za II kwartał 2018 r. Od II kwartału 2018 r. do IV kwartału 2019 r. całkowity wzrost minimalnych wymogów kapitałowych zmniejszył się o ponad 5 punktów procentowych (tj. z +24,1 % do +18,5 %), natomiast niedobór kapitału w tych bankach zmniejszył się o ponad połowę (ze 109,5 mld EUR do 52,2 mld EUR).

- **Ocena skutków³¹**

W ocenie skutków rozważono szereg wariantów strategicznych należących do czterech kluczowych wymiarów polityki, oprócz sytuacji wyjściowej braku podjęcia działań przez Unię. Z analizy symulacji i modelowania makroekonomicznego przeprowadzonych w ramach oceny skutków wynika, że wdrożenie preferowanych wariantów i uwzględnienie wszystkich środków zawartych we wniosku doprowadzi do średniego ważonego wzrostu minimalnych wymogów kapitałowych dla banków w UE o +6,4 % do +8,4 % w perspektywie długoterminowej (do 2030 r.), po planowanym okresie przejściowym. Oczekuje się, że w perspektywie średnioterminowej (w 2025 r.) wzrost ten wyniesie od +0,7 % do +2,7 %.

Według szacunków EUNB skutek ten mógłby spowodować, że ograniczona liczba dużych banków w UE (10 z 99 banków uwzględnionych w próbie badawczej) będzie musiała zbiorowo pozyskać dodatkowe kwoty kapitału (niespełna 27 mld EUR w przypadku rzeczonych 10 banków) w celu spełnienia nowych minimalnych wymogów kapitałowych w ramach preferowanego wariantu. Aby rozpatrzyć tę kwotę z odpowiedniej perspektywy, należy wskazać, że 99 banków objętych próbą (reprezentujących 75 % unijnych aktywów bankowych) posiadało na koniec 2019 r. całkowitą kwotę kapitału regulacyjnego w wysokości 1 414 mld EUR, a ich łączny zysk w 2019 r. wyniósł 99,8 mld EUR.

Banki poniosłyby jednorazowe koszty administracyjne i operacyjne w związku z wprowadzeniem zmian w przepisach, jednak oczekuje się, że uproszczenia wynikające z kilku preferowanych wariantów (np. likwidacja metod modeli wewnętrznych) zmniejszą koszty powtarzające się w porównaniu z obecną sytuacją.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Celem niniejszej inicjatywy jest zakończenie wdrażania w UE ustalonych w latach 2017–2020 przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego międzynarodowych standardów ostrożnościowych dla banków. Zakończyłoby to wdrażanie przez UE reformy Bazylea III, która została zainicjowana przez komitet bazylejski w następstwie globalnego kryzysu finansowego. Reforma ta sama w sobie stanowiła kompleksowy przegląd ram ostrożnościowych, które obowiązywały przed wystąpieniem globalnego kryzysu finansowego i w jego trakcie, a mianowicie ram Bazylea II (w UE ramy te zostały wdrożone dyrektywą 2006/48/WE, tj. pierwotną CRD). W swoich pracach wdrożeniowych Komisja wykorzystwała wyniki przeprowadzonego przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego kompleksowego przeglądu ram ostrożnościowych wraz z wkładem wniesionym przez EUNB, EBC i inne zainteresowane strony. Do czasu wdrożenia ostatecznych reform Bazylea III w UE nie przeprowadzono jeszcze oceny adekwatności systemu ani jego sprawności regulacyjnej.

- **Prawa podstawowe**

UE przestrzega najwyższych standardów ochrony praw podstawowych i jest sygnatariuszem szeregu konwencji w dziedzinie praw człowieka. Wniosek nie powinien mieć bezpośredniego wpływu na ochronę tych praw, wymienionych w głównych konwencjach ONZ w zakresie

³¹ SWD(2021) 321 (RIA). Ocena skutków nie obejmowała oceny wniosku w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich, ponieważ sprawozdanie EUNB, na którym opiera się analiza, opublikowano w dniu 23 czerwca 2021 r. Ocenę skutków wniosku opartą na sprawozdaniu EUNB włączono do niniejszego uzasadnienia w ramach sekcji dotyczącej oddziałów z państw trzecich.

praw człowieka, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (stanowiącej integralną część Traktatów UE) oraz europejskiej konwencji praw człowieka (EKPC).

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Oczekuje się, że proponowane zmiany zaczną wchodzić w życie najwcześniej w 2023 r. Zmiany są ściśle powiązane z innymi przepisami CRR i CRD IV, które już obowiązują i są monitorowane od roku 2014, a w odniesieniu do środków wprowadzonych w ramach pakietu środków ograniczających ryzyko – od roku 2019.

Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i EUNB będą w dalszym ciągu gromadzić dane niezbędne do monitorowania najważniejszych wskaźników (współczynników kapitałowych, wskaźników dźwigni i środków wsparcia płynności). Umożliwi to przyszłą ocenę skutków nowych narzędzi polityki. Regularny proces przeglądu i oceny nadzorczej (SREP) i regularne stosowanie testów warunków skrajnych pomogą również w monitorowaniu wpływu nowych proponowanych środków na instytucje, których te środki dotyczą, oraz w ocenie kwestii, czy w ramach zapewnionego poziomu elastyczności i proporcjonalności odpowiednio uwzględniono specyfikę mniejszych instytucji. Co więcej, w ramach EUNB wraz z Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym i właściwymi organami krajowymi opracowuje się zintegrowane narzędzie sprawozdawcze (EUCLID), które ma być użytecznym instrumentem monitorowania i oceny skutków reform. Ponadto Komisja będzie w dalszym ciągu uczestniczyć w grupach roboczych Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego i wspólnej grupie zadaniowej utworzonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) i przez EUNB, które monitorują dynamikę poziomu płynności i poziomu funduszy własnych instytucji odpowiednio na świecie i w UE.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Uznaje się, że żadne dokumenty wyjaśniające nie są konieczne.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Niezależność właściwych organów

Ostatnie wydarzenia pokazały, że potrzebne są jaśniejsze i bardziej operacyjne przepisy dotyczące zasady niezależności właściwych organów. Dlatego też art. 4 zostaje zmieniony, aby wyjaśnić, w jaki sposób państwa członkowskie muszą zapewnić zachowanie niezależności właściwych organów, w tym ich personelu i organów zarządzających. Wprowadza się minimalne wymogi mające na celu zapobieganie konfliktom interesów w zakresie zadań nadzorczych realizowanych przez właściwe organy, ich pracowników i organy zarządzające, a EUNB upoważniono do opracowania wytycznych w tym zakresie, z uwzględnieniem najlepszych praktyk międzynarodowych.

Uprawnienia nadzorcze

Aby unia bankowa była skuteczna, musi opierać się na zbliżeniu praktyk nadzorczych i, ostatecznie, na wystarczającym stopniu harmonizacji poszczególnych przepisów krajowych określających działania nadzorcze. Uważa się, że pewna liczba rozbieżności między państwami członkowskimi jest w tym względzie bardzo szkodliwa dla prawidłowego funkcjonowania unii bankowej. Do takich rozbieżności należą uprawnienia nadzorcze. W CRD wymieniono minimalny zbiór uprawnień nadzorczych, które muszą być dostępne dla właściwych organów w całej Unii, jednak w wielu państwach członkowskich z niektórych z tych uprawnień organy już mogą korzystać, a w innych państwach ich brakuje. Sytuacja taka prowadzi do nierównych warunków działania, a potencjalnie – do arbitrażu regulacyjnego. Uniemożliwia ona również niektórym właściwym organom interwencję w niektóre prowadzone przez nadzorowany podmiot transakcje, które mogą budzić poważne obawy natury ostrożnościowej lub związane z praniem pieniędzy/finansowaniem terroryzmu.

Aby zaradzić tej sytuacji, w ramach wniosku Komisji rozszerzono wykaz uprawnień nadzorczych przysługujących właściwym organom na mocy CRD, aby uwzględnić operacje takie jak nabycie przez instytucję kredytową istotnego pakietu akcji w podmiocie finansowym lub innym niż finansowy (nowy rozdział 3 w obecnym tytule III), przeniesienie aktywów lub zobowiązań o istotnej wartości (nowy rozdział 4) oraz połączenie lub podział (nowy rozdział 5). Te uprawnienia nadzorcze zapewnią powiadamianie właściwych organów z wyprzedzeniem (art. 27a, 27f i 27j), dysponowanie przez nie wszystkimi informacjami niezbędnymi do przeprowadzenia oceny ostrożnościowej tych operacji i możliwość wyrażenia przez nie ostatecznego sprzeciwu wobec przeprowadzenia operacji (art. 27b, 27g i 27k) niekorzystnych dla profilu ostrożnościowego nadzorowanych podmiotów, które je realizują.

Te nowe uprawnienia nadzorcze opracowano w celu zachowania proporcjonalności, a w szczególności w celu uniknięcia niepotrzebnego dodatkowego obciążenia administracyjnego nadzorowanych podmiotów i właściwych organów. Przede wszystkim uprawnienia dotyczące nabywania przez instytucje kredytowe znacznych pakietów akcji oraz przeniesienia aktywów i zobowiązań mają zastosowanie jedynie w przypadku transakcji uznanych za istotne. Przewiduje się mechanizm milczącej zgody, podobny do tego, który obowiązuje w przypadku nabycia istotnych pakietów akcji w instytucjach kredytowych, w celu zapewnienia pewności prawa podmiotom nadzorowanym oraz zapobieżenia sytuacji, w której właściwe organy byłyby zobowiązane do angażowania się w standardową procedurę przyjmowania decyzji, gdy nie jest to konieczne. Jedynie w przypadku połączeń i podziałów we wszystkich

przypadkach (chyba że operacja jest przeprowadzana wewnątrz grupy) wymagana jest uprzednia zgoda właściwych organów, o ile nie prowadzi to do sytuacji, w której nowy podmiot powstały w wyniku połączenia lub podziału musiałby ubiegać się o zezwolenie jako instytucja kredytowa lub o zatwierdzenie jako finansowa spółka holdingowa.

Ponadto, aby zapewnić odpowiednie powiązanie między różnymi ocenami (w które może być zaangażowanych wiele właściwych organów), których przeprowadzenie może być konieczne w odniesieniu do jednej operacji, oczekuje się ścisłej współpracy między zaangażowanymi właściwymi organami, której ramy wyznaczają wymogi dotyczące wzajemnych powiadomień i wymiany informacji (art. 27c, 27h i 27k). W celu ułatwienia tej współpracy, ale również w celu zapewnienia odpowiedniego usprawnienia procesów powiadamiania i oceny oraz uniknięcia nadmiernego obciążenia administracyjnego zarówno dla podmiotów nadzorowanych, jak i właściwych organów, proponuje się pewną liczbę uprawnień EUNB w celu uzupełnienia ram prawnych przewidzianych w CRD o te nowe uprawnienia nadzorcze. Uprawnienia te dotyczą takich kwestii jak informacje, które mają być przysyłane właściwym organom, proces oceny, dodatkowe uszczegółowienie odpowiednich kryteriów oceny lub współpraca między poszczególnymi właściwymi organami, które mogą być zaangażowane.

Zmiany te były przedmiotem szczegółowych dyskusji w ramach Grupy Ekspertów ds. Bankowości, Płatności i Ubezpieczeń.

Kompetencje i reputacja

Ponieważ ramy dotyczące kompetencji i reputacji są jednym z najmniej zharmonizowanych obszarów w unijnym prawie nadzoru bankowego, zmiany w CRD uznaje się za konieczne w celu zapewnienia bardziej spójnego, efektywnego i skutecznego nadzoru nad członkami organu zarządzającego i osobami pełniącymi najważniejsze funkcje. Pomimo starań podejmowanych przez organy regulacyjne i nadzorcze³² w celu zapewnienia dalszej konwergencji praktyk nadzorczych konieczne są zmiany legislacyjne w celu poprawy sprawowania przez te organy nadzoru. Obecne ramy dotyczące członków zarządów, których podstawą są krajowe przepisy wdrażające dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych, są w dużej mierze oparte na zasadach, a zatem nie określają szczegółowo, w jaki sposób i kiedy organy nadzoru powinny przeprowadzać oceny kompetencji i reputacji. Jeśli chodzi o osoby pełniące najważniejsze funkcje, brak definicji i ram w dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych spowodował, że niektóre organy nadzoru nie identyfikują tych osób właściwie, a zatem nie przeprowadzają oceny ich kwalifikacji do pełnienia obowiązków, podczas gdy inne robią to na różne sposoby. To rozdrobnione środowisko regulacyjne stanowi poważny problem, zwłaszcza w unii bankowej. Dlatego też oprócz kryteriów dotyczących kompetencji i reputacji określonych w art. 91 wprowadza się art. 91a i 91b w celu wyjaśnienia roli banków i właściwych organów w zakresie weryfikacji zgodności z przepisami w odniesieniu do członków zarządu, w tym określenia terminu przeprowadzenia takiej oceny. Dodaje się art. 91c i 91d w celu określenia minimalnych wymagań dla osób pełniących najważniejsze funkcje.

³² Zob. <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/internal-governance/joint-esma-and-eba-guidelines-on-the-assessment-of-the-suitability-of-members-of-the-management-body>.
Zob. https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/pub/pdf/ssm_fap_guide_201705_rev_201805.en.pdf

Aby zapewnić stabilność finansową, w pilnych sytuacjach wymagających odwołania lub zastąpienia członków organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla w kontekście zastosowania środków wczesnej interwencji lub wdrożenia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocena kompetencji i reputacji powinna zostać przeprowadzona po objęciu funkcji przez te osoby.

Wyjaśnienie zależności między oświadczeniem o byciu na progu upadłości lub zagrożeniu upadłością a cofnięciem zezwolenia

Art. 18 zostaje zmieniony w celu doprecyzowania, że w przypadku gdy instytucja kredytowa zostanie uznana za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością przez właściwy organ lub przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwy organ jest uprawniony do cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej.

Niektóre niedawne przypadki uwydatniły nieoptymalne dostosowanie ram ostrożnościowych i ram dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Przykładowo zgodnie z unijnymi ramami dotyczącymi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków nie tylko faktyczna niewypłacalność lub faktyczny brak płynności, ale również prawdopodobna niewypłacalność i prawdopodobny brak płynności stanowią podstawę do stwierdzenia, że dana instytucja kredytowa jest instytucją będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością. Zamiast tego krajowe przepisy dotyczące niewypłacalności wymagają zazwyczaj, aby przed wszczęciem postępowania upadłościowego wystąpiła faktyczna niewypłacalność lub faktyczny brak płynności. Pewne elementy, które są osadzone w krajowych ramach legislacyjnych dotyczących niewypłacalności, nie mogą zostać uwzględnione w drodze zmian w CRD. Proponuje się jednak doprecyzowanie w art. 18 lit. g), że w przypadku gdy instytucja kredytowa jest instytucją będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością i jednocześnie nie spełnia pozostałych warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (istnienie interesu publicznego, brak rynkowej alternatywy umożliwiającej rozwiązanie kryzysu), powinna ona zaprzestać prowadzenia działalności bankowej i zostać zlikwidowana zgodnie z przepisami krajowymi.

Ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego (ESG)

W szeregu artykułów CRD i CRR wprowadzono nowe przepisy i dokonano dostosowań w celu uwzględnienia znacznego ryzyka, na jakie będą narażone instytucje kredytowe w związku ze zmianą klimatu, oraz głębokich przekształceń gospodarczych, które są niezbędne do zarządzania tym i innymi rodzajami ryzyka ESG. Przepisy art. 133 dotyczące ram bufora ryzyka systemowego mogą już być stosowane w celu przeciwdziałania różnym rodzajom ryzyka systemowego, które mogą obejmować ryzyko związane ze zmianą klimatu. Odpowiednie właściwe lub wyznaczone organy, stosownie do przypadku, mogą nałożyć na instytucje kredytowe wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego w celu przeciwdziałania ryzykom, które mogą mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w państwach członkowskich, w przypadku gdy nałożenie wskaźnika bufora ryzyka systemowego uznaje się za skuteczne i proporcjonalne do celu, jakim jest ograniczenie ryzyka. Zgodnie z art. 133 ust. 5 środki wprowadzone przez odpowiednie właściwe lub wyznaczone organy na podstawie art. 133 mogą być stosowane w odniesieniu do niektórych zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, na przykład ekspozycji na zagrożenia fizyczne i ryzyko przejścia związane ze zmianą klimatu. Przydatność ram

makroostrożnościowych do przeciwdziałania takim zagrożeniom zostanie oceniona w sposób kompleksowy i usystematyzowany podczas przeglądu ram makroostrożnościowych w 2022 r.

Art. 73 i 74 CRD zostają zmienione w celu wprowadzenia wymogu, aby ryzyka ESG w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej były uwzględniane w strategiach i procesach oceny potrzeb w zakresie kapitału wewnętrznego instytucji kredytowych, a także w odpowiednim zarządzaniu wewnętrznym.

W art. 76 wprowadzono również odniesienie do obecnych i przyszłych skutków ryzyk ESG oraz wymóg opracowania przez organ zarządzający konkretnych planów przeciwdziałania tym ryzykom.

W art. 87a CRD wprowadza się wymiar zrównoważonego rozwoju do ram ostrożnościowych, aby zapewnić lepsze zarządzanie ryzykami ESG i zachęcić do lepszej alokacji finansowania bankowego do zrównoważonych projektów, pomagając tym samym w przejściu na bardziej zrównoważoną gospodarkę. Art. 87a umożliwia również właściwym organom dokonywanie przeglądu dostosowania banków do odpowiednich celów polityki Unii lub szerszych tendencji w ramach transformacji dotyczących czynników ESG oraz zarządzania przez banki ryzykami ESG w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, co prowadzi do lepszego zrozumienia tych ryzyk i umożliwia właściwym organom reagowanie na obawy dotyczące stabilności finansowej, które mogłyby wynikać z dalszego nieprawidłowego wyceniania ryzyk ESG przez instytucje kredytowe. Aby zapewnić spójność ocen ryzyk ESG, w art. 87a upoważniono EUNB do doprecyzowania kryteriów oceny ryzyk ESG, w tym sposobu ich identyfikacji, pomiaru, zarządzania nimi i ich monitorowania, a także sposobu, w jaki instytucje kredytowe powinny opracowywać konkretne plany przeciwdziałania ryzykom ESG oraz przeprowadzać wewnętrzne testy warunków skrajnych w celu określenia odporności na ryzyka ESG i ich długoterminowych negatywnych skutków.

Jeśli chodzi o proces przeglądu i oceny nadzorczej (SREP), w art. 98 EUNB przyznano uprawnienia do wydawania wytycznych w sprawie jednolitego uwzględniania ryzyk ESG w SREP.

W świetle znaczenia prognostycznych testów warunków skrajnych dla oceny ryzyka środowiskowego i innych rodzajów ryzyka ESG w procesie przeglądu i oceny (SREP) zgodnie z art. 97, zmienia się art. 100, aby umożliwić EUNB wraz z innymi Europejskimi Urzędami Nadzoru opracowanie spójnych standardów dotyczących metod prowadzenia testów warunków skrajnych w odniesieniu do tych rodzajów ryzyka, traktując priorytetowo ryzyko z zakresu ochrony środowiska w miarę zmian w danych i metodach dotyczących ryzyk ESG i wprowadzanych w celu uwzględnienia pozostałych czynników.

Aby ułatwić przeprowadzanie SREP w odniesieniu do ekspozycji instytucji kredytowych, zarządzania nimi i zarządzania ryzykami ESG, zmieniono art. 98, zobowiązując właściwe organy do oceny adekwatności ekspozycji instytucji, jak również zasad, strategii, procesów i mechanizmów zarządzania tymi ryzykami w ramach ich przeglądu i oceny.

Celem ułatwienia właściwym organom możliwości uwzględniania ryzyk ESG mających wpływ na sytuację ostrożnościową banku w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej oraz w celu odzwierciedlenia specyfiki tych kategorii ryzyka, w art. 104 dodaje się konkretne uprawnienie nadzorcze do uwzględniania ryzyk ESG.

Bezpośrednie świadczenie usług bankowych w UE przez przedsiębiorstwa z państw trzecich

Instytucje kredytowe podlegają regulacji ostrożnościowej i nadzorowi ostrożnościowemu w celu zminimalizowania ryzyka upadłości, a w razie jego wystąpienia – w celu zapobieżenia niekontrolowanemu rozprzestrzenianiu się upadłości na inne instytucje kredytowe i uczestników rynku oraz doprowadzeniu do załamania systemu finansowego (ryzyko wystąpienia efektu domina). W związku z tym jednym z głównych celów regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego jest ochrona stabilności finansowej Unii i jej państw członkowskich.

Biorąc pod uwagę ten cel, konieczne jest zapobieganie sytuacji, w której obszary lub segmenty rynków nie wchodzą w zakres lub zasięg systemu regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego, ponieważ w tym scenariuszu ryzyko mogłoby narastać w tych segmentach w sposób niekontrolowany i rozprzestrzeniać się na inne części systemu finansowego, co miałyby bardzo szkodliwe skutki. Jest to szczególnie ważne w tych częściach rynków finansowych, w których instytucje kredytowe są ściśle zaangażowane.

Kryzys finansowy z lat 2008–2009 jest najnowszym precedensem historycznym, który uwydatnia sposób, w jaki małe segmenty rynku mogą stać się źródłem poważnych zagrożeń dla stabilności finansowej Unii i jej państw członkowskich, jeżeli pozostaną poza zakresem regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego.

Z tego względu świadczenie usług bankowych w Unii wymaga posiadania fizycznej obecności w państwie członkowskim w postaci oddziału lub osoby prawnej, ponieważ jedynie za pośrednictwem takiej fizycznej obecności instytucje kredytowe mogą podlegać skutecznej regulacji ostrożnościowej i skutecznemu nadzorowi ostrożnościowemu w Unii. Z kolei świadczenie usług bankowych w Unii bez oddziału lub osoby prawnej mających siedzibę w państwie członkowskim przyczynia się do tworzenia tego rodzaju segmentów rynku, które nie wchodzą w zakres i zasięg unijnej regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego oraz w przypadku których ryzyko może narastać w sposób niekontrolowany i w efekcie zagrażać stabilności finansowej Unii lub jej państw członkowskich.

W związku z tym przedsiębiorstwa w państwach trzecich muszą założyć oddział w państwie członkowskim i wystąpić o zezwolenie na podstawie tytułu VI CRD w odniesieniu do tego oddziału, co stanowi warunek dopuszczenia do prowadzenia działalności bankowej w tym państwie członkowskim. W CRD dodano art. 21c, aby wyraźnie określić ten wymóg.

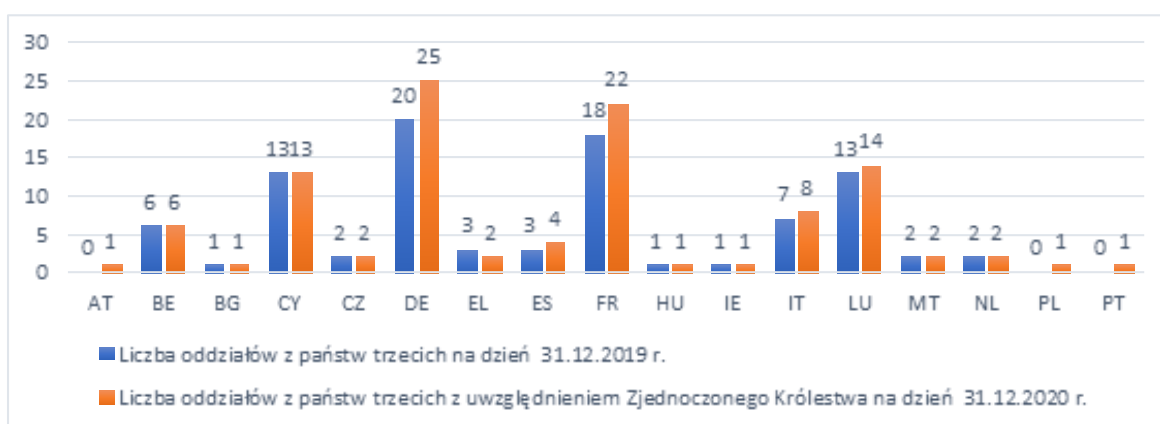
Wymóg ten nie musi jednak mieć zastosowania do przypadków, w których takie przedsiębiorstwa z państw trzecich zajmują się świadczeniem usług bankowych klientom i kontrahentom w państwie członkowskim w ramach odwrotnego pozyskiwania usług, ponieważ w takich przypadkach to odpowiedni klient lub kontrahent zwraca się do przedsiębiorstwa w państwie trzecim, aby zamówić świadczenie usługi.

Oddziały z państw trzecich

Przegląd oddziałów z państw trzecich w UE³³

Na dzień 31 grudnia 2020 r. w UE istniało 106 oddziałów z państw trzecich w 17 państwach członkowskich. Kwota łączna całkowitej wartości aktywów posiadanych przez te oddziały w tym dniu wynosiła nieco ponad 510 mld EUR, z czego 86 % było skoncentrowane w zaledwie czterech państwach członkowskich (Belgia, Francja, Luksemburg i Niemcy).

Wydaje się, że istnieje tendencja do coraz częstszego korzystania z oddziałów z państw trzecich w celu uzyskania dostępu do rynków bankowych państw członkowskich, ponieważ łączna liczba takich oddziałów wzrosła o 14, a wartość posiadanych przez nie aktywów – o 120,5 mld EUR w 2020 r. w porównaniu z 2019 r.



Źródło: sprawozdanie EUNB na temat oddziałów z państw trzecich.

Podczas gdy większość oddziałów z państw trzecich (70 z 106) posiadała aktywa o wartości poniżej 3 mld EUR, dwa pojedyncze oddziały posiadały aktywa o wartości przekraczającej 30 mld EUR, a kolejne 14 oddziałów posiadało aktywa o wartości 10–30 mld EUR (w porównaniu z sześcioma oddziałami w tym samym dniu poprzedniego roku).

Na dzień 31 grudnia 2020 r. oddziały z państw trzecich założone w UE pochodziły z 23 państw trzecich, przy czym najwięcej pochodziło z Chin (18), Zjednoczonego Królestwa (15), Iranu (10), USA (9) i Libanu (9). Szereg grup z państw trzecich (23) posiada oddziały z państw trzecich w więcej niż jednym państwie członkowskim. Ponadto niektóre z tych grup z państw trzecich mają również w UE co najmniej jedną jednostkę zależną. Na przykład 14 grup z państw trzecich posiada w tym samym państwie członkowskim zarówno oddział z państwa trzeciego, jak i jednostkę zależną. Spośród nich 9 grup z państw trzecich posiada w UE jedną jednostkę zależną i co najmniej dwa oddziały z państw trzecich. Dwie grupy z państw trzecich posiadają podwójną obecność, tj. oddział z państwa trzeciego i jednostkę zależną, w więcej niż jednym państwie członkowskim. Piętnaście największych działających w UE grup z państw trzecich posiada ponad $\frac{3}{4}$ swoich aktywów w UE za pośrednictwem

³³ Niniejsza sekcja opiera się na sprawozdaniu EUNB z dnia 23 czerwca 2021 r. na temat traktowania napływających oddziałów z państw trzecich w prawie krajowym państw członkowskich ([Report on third country branches.docx \(europa.eu\)](#))

oddziałów z państw trzecich. Jeżeli chodzi o wpływ obecności oddziałów z państw trzecich w UE, można go zmierzyć za pomocą następujących dwóch wskaźników:

- a) stosunku kwoty łącznej całkowitej wartości aktywów oddziałów z państw trzecich na państwo członkowskie na dzień 31 grudnia 2019 r. do wielkości krajowego systemu bankowego³⁴. Stosunek ten jest niższy niż 1 % w siedmiu państwach członkowskich, wynosi 1–10 % w sześciu państwach członkowskich, a w jednym państwie członkowskim wzrasta do ponad 25 %;
- b) stosunku kwoty łącznej całkowitej wartości aktywów oddziałów z państw trzecich na państwo członkowskie na dzień 31 grudnia 2019 r. do wielkości krajowego PKB. Stosunek ten jest niższy niż 1 % w siedmiu państwach członkowskich, wynosi 1–10 % w sześciu państwach członkowskich, a w jednym państwie członkowskim wzrasta do ponad 25 %.

Jeśli chodzi o modele biznesowe, i jak wynika z dostępnych informacji, 50 oddziałów z państw trzecich działa jako banki uniwersalne, a 48 działa wyłącznie jako banki hurtowe. Tylko cztery oddziały z państw trzecich działają jako banki detaliczne.

Obecne wyzwania

Jak pokazano w poprzedniej sekcji, wpływ oddziałów z państw trzecich w UE są już bardzo znaczący. W różnych przypadkach oddziały z państw trzecich posiadają łącznie bardzo istotną kwotę aktywów w stosunku do wielkości PKB państwa członkowskiego, w którym zostały założone, i do sektora bankowego tego państwa członkowskiego. W przypadku niektórych oddziałów z państw trzecich ich indywidualna wielkość aktywów przekracza próg, przy którym kwalifikowałyby się jako istotne instytucje podlegające bezpośredniemu nadzorowi Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w kontekście Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego. Oddziały z państw trzecich nie wchodzą jednak w zakres stosowania Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i nie podlegają wymogom nadzorczym określonym w CRD, ponieważ nie są instytucjami kredytowymi, którym udzielono zezwolenia na podstawie tytułu III rozdział 1 tej dyrektywy.

W przeciwieństwie do tej sytuacji zakładanie oddziałów z państw trzecich w celu świadczenia usług bankowych³⁵ w UE zasadniczo podlega przepisom krajowym, ponieważ ostatnio w CRD V zharmonizowano jedynie ogólne związane z nimi obowiązki w zakresie informacji. Prowadzi to do powstania niejednorodnego otoczenia regulacyjnego, które skutkuje rozbieżnymi wymogami wobec oddziałów z państw trzecich w poszczególnych państwach członkowskich oraz poważnymi wyzwaniami dla właściwych organów, jeżeli chodzi o należyte monitorowanie ryzyka wynikającego z działalności prowadzonej przez te oddziały w UE. Na przykład:

³⁴ Wskaźnik ten określa się na podstawie skonsolidowanych danych bankowych (CBD2), które odnoszą się do opublikowanych przez EBC danych dotyczących „krajowych grup bankowych i banków samodzielnych, jednostek zależnych kontrolowanych przez podmioty zagraniczne (z UE i spoza UE) oraz oddziałów kontrolowanych przez podmioty zagraniczne (z UE i spoza UE)” za grudzień 2019 r.

³⁵ Oznaczają one wszelkiego rodzaju działalność wymienioną w załączniku I do CRD, gdy jest ona prowadzona przez instytucje kredytowe, świadczenie usług inwestycyjnych na dużą skalę zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) oraz świadczenie podstawowej działalności bankowej (wymienionej w pkt 1–3 i 6) przez jakiegokolwiek przedsiębiorstwo z państwa trzeciego.

- a) biorąc pod uwagę całkowity brak wspólnych ram ostrożnościowych lub ram regulacyjnych w zakresie zarządzania w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich, niektóre z tych oddziałów podlegają jedynie ograniczonym wymogom w pewnych państwach członkowskich;
- b) obecne ogólnounijne mechanizmy współpracy w zakresie nadzoru nie uwzględniają oddziałów z państw trzecich, co prowadzi do martwych stref, ponieważ oddziały z państw trzecich stwarzają ryzyko, które może w sposób niepohamowany rozprzestrzeniać się na inne podmioty powiązane lub na rynek. Na przykład, ponieważ właściwe organy nie są zobowiązane do wymiany wyczerpujących informacji na temat oddziałów z państw trzecich, organy nadzorujące grupę z państwa trzeciego w jednym państwie członkowskim nie mają wystarczających informacji na temat oddziałów z państw trzecich tej samej grupy w innym państwie członkowskim, a tym samym nie posiadają odpowiednich narzędzi do radzenia sobie z takim potencjalnym ryzykiem rozprzestrzeniania się;
- c) szereg grup z państw trzecich do celów prowadzenia działalności w UE korzysta ze złożonych struktur prawnych za pośrednictwem kombinacji jednostek zależnych i oddziałów lub, w zależności od świadczonych usług, operacji transgranicznych. Takie złożone struktury mogą być nieprzejrzyste i bardzo trudne do właściwego nadzorowania przez właściwe organy, biorąc pod uwagę różne i mało spójne zestawy wymogów, które mają zastosowanie do każdej z nich. Na przykład podwójna funkcja członków zarządu może prowadzić do konfliktów interesów, podczas gdy elastyczna księgowość i rachunkowość mogą prowadzić do przenoszenia ryzyka z jednego podmiotu na drugi;
- d) mimo że oddziały z państw trzecich powinny świadczyć usługi wyłącznie w państwach członkowskich, w których mają siedzibę³⁶, egzekwowanie przestrzegania tego wymogu jest nie tylko trudne, lecz niemal niemożliwe w obecnych ramach ze względu na rosnącą tendencję do cyfryzacji usług finansowych.

Oddziały z państw trzecich budzą również obawy dotyczące arbitrażu regulacyjnego. W przypadku gdy państwo członkowskie, w którym oddziały z państw trzecich mają siedzibę, stosuje niskie standardy ostrożnościowe, oddziały te mogą faktycznie umożliwić grupom z państw trzecich podcięcie unijnych wymogów w zakresie bankowości, jeżeli ich siedziba zarządu podlega mniej rygorystycznym standardom ostrożnościowym lub nadzorczym w danym państwie trzecim.

Zharmonizowane ramy dotyczące oddziałów z państw trzecich

Biorąc pod uwagę istotny wpływ, jaki oddziały z państw trzecich już wywierają na rynki bankowe UE, oraz obecnie rozproszone i mało spójne wymogi ostrożnościowe i nadzorcze, którym oddziały te podlegają, istnieje oczywiste ryzyko dla stabilności finansowej i

³⁶ Zgodnie z motywem 19 CRD: „Oddziały instytucji kredytowych posiadających zezwolenie uzyskane w państwach trzecich nie powinny korzystać ze swobody świadczenia usług zgodnie z art. 49 ust. 2 Traktatu, ani też ze swobody przedsiębiorczości w państwach członkowskich poza tymi, w których jednostki takie już założyły”. Oddział z państwa trzeciego może świadczyć transgraniczne usługi inwestycyjne na rzecz klientów profesjonalnych i uprawnionych kontrahentów tylko wtedy, gdy usługi te są świadczone przez oddziały działające na podstawie zezwolenia udzielonego zgodnie z MiFID oraz w przypadku decyzji w sprawie równoważności na podstawie art. 47 ust. 3 MiFIR (zob. załącznik 3). Nie podjęto jednak żadnej decyzji w sprawie równoważności ani nie przewiduje się jej podjęcia w najbliższej przyszłości.

integralności rynku UE, a także możliwości w zakresie arbitrażu regulacyjnego, które należy uwzględnić za pomocą nowych zharmonizowanych ram dotyczących oddziałów z państw trzecich.

Chociaż utrzymanie *status quo* nie jest pożądanym wariantem, objęcie oddziałów z państw trzecich pełnym zestawem wymogów ostrożnościowych i nadzorczych, które mają zastosowanie do instytucji kredytowych na mocy CRR i CRD, może być nieproporcjonalne, ponieważ nie uwzględniałoby to w odpowiedni sposób ich specyficznych aspektów w porównaniu z instytucjami kredytowymi mającymi siedzibę zarządu w UE i miałyby istotny szkodliwy wpływ na takie oddziały z państw trzecich.

Bardziej odpowiednim rozwiązaniem zamiast tego byłoby stworzenie doraźnego zestawu minimalnych wymogów w zakresie harmonizacji, który opierałby się na obowiązujących obecnie ramach krajowych państw członkowskich i zapewniał minimalne standardy i spójne wymogi w całej Unii. Takie ramy zapewniłyby niezbędną jasność, przewidywalność i przejrzystość przedsiębiorstwom z państw trzecich chcącym świadczyć usługi bankowe za pośrednictwem oddziałów w jednym państwie członkowskim lub w różnych państwach członkowskich. Pozwoliłoby to również dostosować wymogi unijne dotyczące oddziałów z państw trzecich do dominujących praktyk międzynarodowych, jako że wiele państw trzecich stosuje podobne lub równoważne wymogi wobec oddziałów banków zagranicznych działających na ich terytorium.

W związku z tym tytuł VI CRD zostaje zmieniony w celu wprowadzenia przepisów dotyczących następujących kwestii:

- a) **zezwoleń:** zakładanie oddziałów z państw trzecich podlega jasnej procedurze udzielania zezwolenia i jest obwarowane minimalnymi wymogami. Wymogi te muszą obejmować uzgodnienia dotyczące współpracy i informacji, zgodnie z którymi właściwe organy oddziałów z państw trzecich (i) mają dostęp do wystarczających informacji na temat przedsiębiorstwa z państwa trzeciego, które jest siedzibą zarządu oddziału („przedsiębiorstwo macierzyste” oddziału z państwa trzeciego), oraz (ii) są w stanie współpracować z organami nadzoru przedsiębiorstwa macierzystego w zakresie, w jakim jest to konieczne lub istotne dla skutecznego nadzoru nad danym oddziałem z państwa trzeciego w danym państwie członkowskim;
- b) **minimalne wymogi regulacyjne:** obejmują one obowiązki oddziałów z państw trzecich polegające na:
 - (i) utrzymywaniu minimalnego wyposażenia kapitałowego, obliczanego jako odsetek zobowiązań oddziału w przypadku większych i stwarzających większe ryzyko oddziałów z państw trzecich (klasa 1) lub będącego stałą kwotą w przypadku mniejszych oddziałów z państw trzecich (klasa 2);
 - (ii) spełnianiu wymogu dotyczącego płynności, który w przypadku oddziałów z państw trzecich klasy 1 musi być taki sam jak wymóg pokrycia wpływów netto, mający zastosowanie do instytucji kredytowych zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2015/61;
 - (iii) spełnianiu wymogów w zakresie zarządzania wewnętrznego i kontroli ryzyka oraz wdrożeniu ustaleń dotyczących księgowania w celu monitorowania

aktywów i zobowiązań związanych z działalnością prowadzoną przez oddział z państwa trzeciego w danym państwie członkowskim;

- c) **wymogi dotyczące sprawozdawczości:** oddziały z państw trzecich są zobowiązane do regularnego przekazywania swoim właściwym organom (i) informacji na temat ich zgodności z wymogami określonymi w CRD i w prawie krajowym oraz (ii) informacji finansowych dotyczących aktywów i zobowiązań ujętych w ich księgach;
- d) **nadzór:** właściwe organy są zobowiązane do przeprowadzania regularnych przeglądów zgodności oddziałów z państw trzecich z wymogami regulacyjnymi, w tym do celów przeciwdziałania praniu pieniędzy, oraz do wprowadzania środków nadzorczych w celu zapewnienia lub przywrócenia zgodności z tymi wymogami. Właściwe organy oddziałów z państw trzecich klasy 1 są zobowiązane do włączenia ich do kolegiów organów nadzoru odpowiedniej grupy, jeżeli takowe kolegium już istnieje, lub do ustanowienia kolegium *ad hoc* dla oddziałów z państw trzecich klasy 1 należących do tej samej grupy działającej w więcej niż jednym państwie członkowskim.

Ze względu na **proporcjonalność**, a w szczególności w celu uniknięcia wszelkiego zbędnego dodatkowego obciążenia administracyjnego dla małych lub mniejszych oddziałów z państw trzecich, zakres i poziom wymogów ostrożnościowych są zróżnicowane w celu rozróżnienia między oddziałami z państw trzecich klasy 1 a oddziałami klasy 2. Klasa 1 obejmuje większe oddziały z państw trzecich (tj. posiadające aktywa o wartości równej lub przekraczającej 5 mld EUR), a także oddziały z państw trzecich mające zezwolenie na przyjmowanie depozytów od klientów detalicznych i oddziały z państw trzecich uznane za „niekwalifikujące się”, przy czym w przypadku dwóch ostatnich rodzajów oddziałów ich wielkość nie jest istotna. Klasa 2 obejmuje wszystkie oddziały z państw trzecich niezaklasyfikowane do klasy 1.

Oddział z państwa trzeciego uznaje się za „kwalifikujący się”, jeżeli jego siedziba zarządu znajduje się w państwie, (i) które stosuje ramy nadzorcze i regulacyjne dotyczące banków oraz wymogi dotyczące poufności uznane za równoważne wymogom obowiązującym w Unii oraz (ii) które nie jest wymienione jako państwo trzecie wysokiego ryzyka, które boryka się ze strategicznymi brakami w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Państwa członkowskie muszą zapewnić, aby ich właściwe organy posiadały niezbędne uprawnienia do wymagania od oddziałów z państw trzecich założonych na ich terytorium, by ubiegały się one o zezwolenie jako instytucje będące jednostkami zależnymi na podstawie CRD w szczególnych przypadkach (**uprawnienie do zakładania jednostek zależnych**). Na przykład musi istnieć możliwość wykorzystania tego uprawnienia w odniesieniu do oddziału z państwa trzeciego, który zawiera transakcje lub prowadzi interesy z kontrahentami w innych państwach członkowskich z naruszeniem przepisów dotyczących rynku wewnętrznego. Ponadto musi istnieć możliwość wykorzystania takiego samego uprawnienia również w przypadku, gdy oddział z państwa trzeciego stwarza ryzyko dla stabilności finansowej danego państwa członkowskiego lub UE, z uwzględnieniem niektórych wskaźników ryzyka systemowego określonych w CRD i bardziej szczegółowo opisanych w regulacyjnych standardach technicznych.

W przypadku gdy oddziały z państw trzecich posiadają w swoich księgach aktywa w kwocie równej 30 mld EUR lub wyższej, właściwe organy muszą regularnie oceniać, czy takie

oddziały stwarzają ryzyko dla stabilności finansowej danego państwa członkowskiego i UE analogiczne do ryzyka stwarzanego przez instytucje zdefiniowane jako „instytucje o znaczeniu systemowym” w CRR i CRD (**ocena znaczenia systemowego**). Próg 30 mld EUR musi być obliczany z uwzględnieniem aktywów zaksięgowanych przez wszystkie oddziały z państw trzecich należące do tej samej grupy z państwa trzeciego w UE, niezależnie od tego, czy grupa ta działa w jednym państwie członkowskim, czy w różnych państwach członkowskich, i mierzony jako średnia z okresu trzech kolejnych lat, albo jako minimalny próg bezwzględny osiągnięty przez co najmniej trzy lata w okresie pięciu kolejnych lat. Do celów przeprowadzenia oceny znaczenia systemowego właściwe organy muszą uwzględniać wskaźniki ryzyka systemowego, o których mowa w poprzednim akapicie. W przypadku gdy w świetle tych wskaźników właściwe organy stwierdzą, że dane oddziały z państw trzecich mają znaczenie systemowe, mogą wymagać od takich oddziałów ubiegania się o zezwolenie jako instytucje będące jednostkami zależnymi na podstawie CRD na potrzeby dalszego prowadzenia działalności bankowej w państwie członkowskim i w UE (**wymóg zakładania jednostek zależnych**). Właściwe organy ewentualnie mogą podjąć decyzję o (i) zobowiązaniu oddziałów z państw trzecich do restrukturyzacji działalności lub aktywów w taki sposób, aby przestały spełniać kryteria znaczenia systemowego lub znalazły się poniżej progu 30 mld EUR (**wymóg restrukturyzacji**), lub (ii) nałożeniu dodatkowych wymogów w ramach filaru 2 na należące do grupy z państwa trzeciego oddziały z państw trzecich i instytucje będące jednostkami zależnymi w UE (np. wymogów dotyczących dodatkowego kapitału, płynności, sprawozdawczości lub ujawniania informacji), jeżeli te wymogi w ramach filaru 2 są odpowiednie i wystarczające do ograniczenia potencjalnego ryzyka dla stabilności finansowej (**wymogi w ramach filaru 2**). Właściwe organy mogą podjąć decyzję o nienakładaniu żadnego z powyższych wymogów na oddziały z państw trzecich wyłącznie w przypadku, gdy są w stanie uzasadnić, że ryzyko, które te oddziały stwarzają dla stabilności finansowej i integralności rynku, nie zwiększyłoby się znacząco w przypadku braku takich wymogów (**decyzja o odroczeniu**). Właściwe organy muszą ponownie ocenić swoją decyzję o odroczeniu w terminie jednego roku od daty jej wydania.

Ocena znaczenia systemowego oddziałów z państw trzecich należących do grupy z państwa trzeciego posiadającej oddziały i jednostki zależne w całej UE musi być prowadzona przez (i) organ sprawujący nadzór skonsolidowany nad daną grupą w Unii, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 111 CRD; (ii) właściwy organ, który stałby się organem sprawującym nadzór skonsolidowany nad tą grupą w UE zgodnie z tym artykułem, gdyby oddziały z państw trzecich były traktowane jako instytucje będące jednostkami zależnymi; lub (iii) EUNB, w przypadku gdy główny właściwy organ nie rozpoczął oceny lub hipotetycznego organu sprawującego nadzór skonsolidowany nie ustalono w terminie trzech miesięcy. Decyzja o nałożeniu któregośkolwiek z wyżej wymienionych wymogów lub o odroczeniu nałożenia takich wymogów na oddziały z państw trzecich ocenione jako oddziały o znaczeniu systemowym musi być podjęta jako wspólna decyzja głównego właściwego organu i właściwych organów odpowiedzialnych za nadzór nad oddziałami z państw trzecich i jednostkami zależnymi tej samej grupy z państwa trzeciego.

Ponadto nowe ramy dotyczące oddziałów z państw trzecich nie zastępują ani nie uniemożliwiają państwom członkowskim korzystania ze swobody uznania, jeżeli chodzi o nałożenie na przedsiębiorstwa mające siedzibę w niektórych państwach trzecich ogólnego wymogu prowadzenia działalności bankowej na terytorium tych państw członkowskich za pośrednictwem jednostek zależnych, którym udzielono zezwolenia zgodnie z tytułem III rozdział 1 CRD.

Wpływ nowych ram

Zgodnie z proponowanymi nowymi ramami konieczne będzie ponowne udzielenie zezwoleń oddziałom z państw trzecich działającym obecnie w UE. Koszty przestrzegania przepisów i koszty przejściowe związane z tym udzieleniem zezwoleń i bieżącą działalnością zostałyby jednak znacząco zmniejszone w następujących okolicznościach:

- a) po 18-miesięcznym okresie transpozycji dyrektywy oddziały z państw trzecich będą miały okres przejściowy wynoszący 12 miesięcy na uzyskanie zezwolenia, a zatem będą w stanie rozłożyć koszty przejściowe na ten okres;
- b) wymogi dotyczące zezwoleń i wymogi ostrożnościowe opierają się w dużej mierze na wymogach krajowych obowiązujących w różnych państwach członkowskich, a ponieważ nowe ramy zawierają wymogi bardzo podobne do tych wymogów krajowych, oddziały z państw trzecich musiałyby ponieść jedynie ograniczone koszty dostosowania;
- c) jak wynika z danych na dzień 31 grudnia 2020 r., ze 106 oddziałów z państw trzecich, którym to oddziałom udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności w różnych państwach członkowskich, do 40 oddziałów kwalifikowałoby się do klasy 2, a zatem te 40 oddziałów podlegałoby stosunkowo mniej rygorystycznym wymogom ostrożnościowym i wymogom dotyczącym sprawozdawczości zgodnie z nowymi ramami;
- d) jak wynika z tych samych danych i od tego dnia tylko trzy oddziały z państw trzecich posiadały w swoich księgach aktywa o wartości przekraczającej 30 mld EUR, a zatem podlegałyby ocenie znaczenia systemowego.

Chociaż oddziały z państw trzecich mogą ponosić dodatkowe koszty związane ze spełnieniem nowych wymogów dotyczących sprawozdawczości, koszty te byłyby uzasadnione osiągnięciem celu, jakim jest zwiększenie ochrony stabilności finansowej i integralności rynku.

Przegląd systemu sankcji administracyjnych

Okresowe kary pieniężne wprowadza się jako nowe narzędzie egzekwowania przepisów mające na celu zapewnienie, aby instytucje kredytowe szybko stosowały się do zasad ostrożnościowych. Ponadto wprowadza się wyraźne rozróżnienie między okresowymi karami pieniężnymi a sankcjami administracyjnymi. Wykaz naruszeń podlegających sankcjom i karom administracyjnym uzupełniono o wymogi ostrożnościowe, których obecnie brakuje w wykazie naruszeń podlegających sankcjom zawartym w art. 67 CRD. Art. 66 i 67 CRD zmieniono w celu doprecyzowania definicji „całkowitego rocznego obrotu netto” i zdefiniowania go przez odniesienie do wskaźnika biznesowego w nowym art. 314 CRR.

Aby zapewnić równe warunki działania w obszarze uprawnień do nakładania sankcji, zobowiązuje się państwa członkowskie do ustanowienia sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych w związku z naruszeniami przepisów krajowych transponujących CRD i CRR. Ponadto wprowadza się gwarancje proceduralne w celu skutecznego stosowania sankcji, zwłaszcza w przypadku kumulacji sankcji administracyjnych i karnych za to samo naruszenie. W tym celu zmieniono art. 70 CRD, aby zobowiązać państwa członkowskie do ustanowienia przepisów dotyczących

współpracy między właściwymi organami a organami sądowymi w przypadkach powielania się postępowań karnych i administracyjnych oraz sankcji za to samo naruszenie. Przepisy te mają na celu zapewnienie wystarczającego poziomu ochrony osobie fizycznej lub prawnej, której dotyczą te powielające się postępowania, zgodnie z zasadą *ne bis in idem*.

Przegląd składu wymogów w ramach filaru 2

Aby zwiększyć wewnętrzną spójność ram regulacyjnych, w CRD V dostosowano charakter kapitału regulacyjnego, który banki muszą posiadać, aby spełnić wymóg kapitałowy w ramach filaru 2, do struktury minimalnego kapitału określonej w wymogu kapitałowym w ramach filaru 1. Na zasadzie odstępstwa od ogólnej zasady określonej w art. 104a ust. 4 CRD organy nadzoru mają swobodę decydowania, indywidualnie w każdym przypadku, o nałożeniu wymogów kapitałowych w ramach filaru 2 przy wyższym udziale kapitału Tier I lub kapitału CET1. Ten nowy sposób ujmowania wdrożono dopiero niedawno podczas kryzysu związanego z COVID-19. Chociaż jest jeszcze zbyt wcześnie na kompleksowe wnioski na temat niedawnego dostosowania, pierwszy przegląd potwierdził użyteczność spójnego standardowego składu minimalnych (filar 1) i dodatkowych (filar 2) wymogów kapitałowych.

Dostosowania towarzyszące wprowadzeniu poziomu wyjściowego łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko

Wprowadzenie poziomu wyjściowego przy obliczaniu łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w art. 92 CRR, będzie miało wpływ na te wymogi w zakresie funduszy własnych określone w CRD, których obliczanie zależy od łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko. Wymogami tymi są: wymóg utrzymywania bufora zabezpieczającego, wymóg utrzymywania bufora antycyklicznego, wymogi utrzymywania bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym, wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego oraz – w zakresie, w jakim właściwy organ stosuje metodę, która od samego początku określa tę wartość jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko³⁷ – specyficzny dla instytucji wymóg w ramach filaru 2 (P2R).

Dwa z tych wymogów, a mianowicie wymóg w ramach filaru 2 i wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego, mogą być stosowane w celu przeciwdziałania ryzyku o charakterze podobnym do ryzyka, którego dotyczy poziom wyjściowy łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko. W związku z tym istnieje możliwość, że gdy poziom wyjściowy łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko zacznie mieć zastosowanie, niektóre rodzaje ryzyka (np. ryzyko modelu³⁸) mogą być liczone podwójnie. Należy tego unikać. Opinia EUNB w sprawie finalizacji pakietu Bazylea III zawiera szczegółowe zalecenie w tej kwestii i w bardziej ogólnym ujęciu wzywa właściwe i wyznaczone organy do ponownego rozważenia odpowiedniego poziomu wymogu w ramach filaru 2 i wymogu utrzymywania bufora ryzyka systemowego, gdy poziom wyjściowy łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko zacznie mieć zastosowanie.

³⁷ Zamiast najpierw ustalić specyficzny dla instytucji wymóg w ramach filaru 2 jako kwotę nominalną, którą następnie wyraża się odsetkiem łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, tak aby pasowała do ogólnej struktury kapitałowej.

³⁸ W tym kontekście ryzyko modelu należy rozumieć jako ryzyko, że wymóg w zakresie funduszy własnych obliczony przy użyciu modeli wewnętrznych nie będzie współmierny do ryzyka nieodłącznie związanego z ekspozycją, w odniesieniu do której obliczany jest wymóg.

W związku z powyższym we wniosku zmienia się art. 104a i 133 CRD – określające przepisy dotyczące odpowiednio wymogu w ramach filaru 2 i wymogu utrzymywania bufora ryzyka systemowego – przez wprowadzenie zabezpieczeń mających na celu zapobieganie nieuzasadnionemu wzrostowi wymogu w ramach filaru 2 i wymogu utrzymywania bufora ryzyka systemowego, kiedy instytucja zostanie związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko³⁹:

- wymóg w ramach filaru 2 i wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego będą „zamrożone” w celu uniknięcia automatycznego (zwanego również arytmetycznym) wzrostu kwoty kapitału regulacyjnego wymaganego zgodnie z tymi dwoma wymogami. Zabezpieczenie to jest uzasadnione faktem, że zwiększenie aktywów ważonych ryzykiem w związku z tym, że instytucja stała się związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, jest – w przypadku gdy wszystkie inne okoliczności pozostają bez zmian – czysto arytmetyczne i nie odzwierciedla rzeczywistego wzrostu ryzyka, który uzasadniałby wymaganie od instytucji dodatkowego kapitału;
- właściwy organ instytucji będzie zobowiązany do dokonania przeglądu kalibracji wymogu w ramach filaru 2, a właściwy lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku – do dokonania przeglądu kalibracji wymogu utrzymywania bufora ryzyka systemowego, aby ustalić, czy występuje podwójne liczenie ryzyka, a jeżeli tak, do przeprowadzenia ponownej kalibracji tych wymogów w celu uniknięcia takiego podwójnego liczenia;
- oba te wymogi pozostaną zamrożone do czasu zakończenia odpowiednich przeglądów i ogłoszenia odnośnych decyzji w sprawie odpowiedniej kalibracji wymogów⁴⁰.

Zmieniono również art. 104a i 133 CRD w celu wyjaśnienia, że wymóg w ramach filaru 2 i wymóg utrzymywania bufora ryzyka systemowego nie mogą być stosowane w celu uwzględnienia ryzyka, które jest już w pełni uwzględnione w poziomie wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.

Ponadto art. 131 zostaje zmieniony, aby zobowiązać właściwe lub wyznaczone organy, zależnie od przypadku, do dokonania przeglądu kalibracji wymogu utrzymywania bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym w odniesieniu do danej innej instytucji o

³⁹ Instytucja staje się związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, gdy łączna kwota ekspozycji na ryzyko z zastosowaniem poziomu wyjściowego (tj. łączna kwota ekspozycji na ryzyko obliczona z uwzględnieniem poziomu wyjściowego) jest wyższa niż jej łączna kwota ekspozycji na ryzyko bez zastosowania poziomu wyjściowego (tj. łączna kwota ekspozycji na ryzyko obliczona bez uwzględnienia poziomu wyjściowego). Więcej informacji na temat funkcjonowania poziomu wyjściowego łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko można znaleźć w uzasadnieniu rozporządzenia zmieniającego CRR.

⁴⁰ W przypadku wymogu w ramach filaru 2 ogłoszenie decyzji będzie miało formę pisma skierowanego przez właściwy organ do nadzorowanej instytucji i zawierającego wyniki SREP i nowy wymóg w ramach filaru 2 specyficzny dla danej instytucji (w przypadku braku podwójnego liczenia wymóg w ramach filaru 2 oczywiście pozostanie bez zmian). Jeżeli chodzi o wymóg w ramach filaru 2, ogłoszenie decyzji będzie miało formę nowej decyzji właściwego lub wyznaczonego organu, zależnie od przypadku, w sprawie odpowiedniej kalibracji wskaźników w odniesieniu do wymogu utrzymywania bufora ryzyka systemowego.

znaczeniu systemowym, aby upewnić się, że jego kalibracja pozostaje odpowiednia, gdy ta instytucja stanie się związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.

Ujawnianie informacji

Zmienia się art. 106, aby umożliwić państwom członkowskim uprawnienie organów nadzoru do wymagania od instytucji, by przekazywały informacje EUNB w określonym terminie. Wynika to ze zmian wprowadzonych w art. 433 i 434 CRR, które nakładają na EUNB obowiązek scentralizowania publikacji informacji ujawnianych przez instytucje. Ponadto wniosek pozwala organom nadzoru na umożliwienie instytucjom korzystania z określonych środków przekazu i lokalizacji do celów publikacji innych niż strona internetowa EUNB. Jest to zgodne z proponowaną zmianą CRR, zgodnie z którą oprócz scentralizowanej publikacji EUNB instytucje zachowują swobodę publikowania ujawnianych informacji za pośrednictwem innych środków.

Analiza porównawcza metod stosowanych do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych przeprowadzana do celów nadzorczych

W art. 78 wprowadza się zmiany polegające na dodaniu dwóch rodzajów metod obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych do metod wchodzących w zakres analizy porównawczej przeprowadzanej do celów nadzorczych, a mianowicie:

- a) metod modeli stosowanych do obliczania oczekiwanych strat z tytułu ryzyka kredytowego zarówno zgodnie z międzynarodowym standardem sprawozdawczości finansowej (MSSF) 9, jak i zgodnie z krajowymi standardami rachunkowości; oraz
- b) alternatywnej metody standardowej dotyczącej ryzyka rynkowego określonej w części trzeciej tytuł IV rozdział 1a CRR, biorąc pod uwagę, że instytucje mogą modelować niektóre parametry w ramach tej metody.

Ponieważ metody stosowane do obliczania oczekiwanych strat z tytułu ryzyka kredytowego mogą być również wykorzystywane przez instytucje stosujące metodę standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 2 CRR, instytucje te są również włączone w zakres analizy porównawczej przeprowadzanej do celów nadzorczych. EUNB jest jednak zobowiązany do podjęcia decyzji, która z tych instytucji musi zostać włączona, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności.

Zmieniono również art. 78, aby umożliwić zmniejszenie częstotliwości przeprowadzania analiz porównawczych z roku na dwa lata, biorąc pod uwagę fakt, że po przeprowadzeniu pewnej liczby takich analiz mniejsza częstotliwość będzie prawdopodobnie wystarczająca do monitorowania wyników metod stosowanych przez instytucje. Zmniejszy to również obciążenie administracyjne dla instytucji stosujących metody oparte na analizie porównawczej.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do uprawnień nadzorczych, sankcji, oddziałów z państw trzecich i ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego⁴¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁴²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Właściwe organy, ich pracownicy i członkowie organów zarządzających powinni być niezależni od wpływów politycznych i gospodarczych. Ryzyko konfliktów interesów podważa integralność systemu finansowego Unii i szkodzi celowi zintegrowanej unii bankowej i unii rynków kapitałowych. Dyrektywa 2013/36/UE powinna przewidywać bardziej szczegółowe przepisy dla państw członkowskich w celu zapewnienia, aby właściwe organy, w tym ich personel i kierownictwo, działały niezależnie i obiektywnie. W tym kontekście należy ustanowić minimalne wymogi w celu zapobiegania konfliktom interesów. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) powinien wydać skierowane do właściwych organów wytyczne dotyczące zapobiegania konfliktom interesów, oparte na najlepszych praktykach międzynarodowych.

⁴¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (2) Właściwe organy powinny mieć niezbędne uprawnienia do cofnięcia zezwolenia udzielonego instytucji kredytowej, w przypadku gdy taka instytucja kredytowa została uznana za będącą na progu upadłości lub zagrożoną upadłością, a jednocześnie nie spełniła pozostałych warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁴³ lub w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014⁴⁴. W takiej sytuacji instytucja kredytowa powinna zostać zlikwidowana zgodnie z mającym zastosowanie krajowym postępowaniem upadłościowym lub w ramach innego typu postępowań ustanowionych dla tych instytucji na mocy prawa krajowego, a zatem powinna zaprzestać działalności, na którą udzielono zezwolenia.
- (3) Warunkiem świadczenia usług bankowych w Unii jest uprzednie uzyskanie przez instytucję kredytową zezwolenia i fizyczna obecność w postaci osoby prawnej lub oddziału na terytorium Unii. Jedynie w ten sposób instytucje kredytowe mogą podlegać skutecznej regulacji ostrożnościowej i skutecznemu nadzorowi ostrożnościowemu, które są niezbędne do zminimalizowania ryzyka upadłości, a w razie jego wystąpienia – do zarządzania upadłością, aby zapobiec jej niekontrolowanemu rozprzestrzenianiu się i doprowadzeniu do załamania systemu finansowego (ryzyko wystąpienia efektu domina spowodowane np. paniką bankową lub upadłością banku w wyniku udzielania kredytów bez zachowania należytej ostrożności). Świadczenie usług bankowych w Unii bez takiej fizycznej obecności zwiększyłoby na rynkach finansowych, na których instytucje kredytowe są ściśle zaangażowane, obecność i przewagę segmentów ryzyka niepodlegających regulacji ostrożnościowej i nadzorowi ostrożnościowemu Unii, co może w efekcie zagrozić stabilności finansowej Unii lub jej poszczególnych państw członkowskich. Kryzys finansowy z lat 2008–2009 jest najnowszym precedensem historycznym, który uwydatnia sposób, w jaki małe segmenty rynku mogą stać się źródłem poważnych zagrożeń dla stabilności finansowej Unii i jej państw członkowskich, jeżeli pozostaną poza zakresem regulacji ostrożnościowej i nadzoru ostrożnościowego. Konieczne jest zatem ustanowienie w prawie Unii wyraźnego wymogu przewidującego, że przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie trzecim i zamierzające świadczyć usługi bankowe w Unii powinny co najmniej założyć oddział w państwie członkowskim oraz że taki oddział musi uzyskać zezwolenie zgodnie z przepisami Unii, chyba że przedsiębiorstwo chce świadczyć usługi bankowe w Unii za pośrednictwem jednostki zależnej. Wymóg założenia oddziału nie powinien jednak mieć zastosowania do przypadków odwrotnego pozyskiwania usług, ponieważ w tym przypadku to klient zwraca się do przedsiębiorstwa z państwa trzeciego, aby zamówić świadczenie usługi.

⁴³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁴⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

- (4) Organy nadzoru nad instytucjami kredytowymi powinny posiadać wszelkie niezbędne uprawnienia, które umożliwiają im wykonywanie ich obowiązków i które obejmują różne operacje przeprowadzane przez podmioty nadzorowane. W tym celu, oraz aby zwiększyć równość warunków działania, organy nadzoru muszą dysponować wszystkimi uprawnieniami nadzorczymi umożliwiającymi im monitorowanie istotnych operacji, które mogą realizować podmioty nadzorowane. Europejski Bank Centralny i właściwe organy krajowe powinny być zatem powiadamiane w przypadku, gdy istotna operacja, w tym transakcje nabycia przez podmioty nadzorowane istotnych pakietów akcji w podmiotach finansowych lub niefinansowych, przeniesienia aktywów i zobowiązań o istotnej wartości z lub do podmiotów nadzorowanych oraz połączenia i podziały z udziałem podmiotów nadzorowanych, realizowana przez podmiot nadzorowany budzi obawy co do jej profilu ostrożnościowego lub co do ewentualnych działań związanych z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu. Ponadto EBC i właściwe organy krajowe powinny być uprawnione do interwencji w takich przypadkach.
- (5) W odniesieniu do połączeń i podziałów w dyrektywie (UE) 2017/1132 ustanowiono zharmonizowane zasady i procedury, w szczególności dotyczące transgranicznych połączeń i podziałów spółek kapitałowych. W związku z tym procedura oceny przez właściwe organy określona w niniejszej dyrektywie powinna uzupełniać dyrektywę (UE) 2017/1132 i nie powinna być sprzeczna z żadnym z jej przepisów. W przypadku tych transgranicznych połączeń i podziałów, które wchodzą w zakres stosowania dyrektywy (UE) 2017/1132, uzasadniona opinia wydana przez właściwy organ nadzoru powinna stanowić część oceny spełnienia wszystkich odpowiednich warunków i należytego dopełnienia wszystkich procedur i formalności wymaganych w odniesieniu do zaświadczenia potwierdzającego dopuszczalność połączenia lub podziału. Uzasadnioną opinię należy zatem przekazać wyznaczonemu organowi krajowemu odpowiedzialnemu za wydawanie zaświadczenia potwierdzającego dopuszczalność połączenia lub podziału na podstawie dyrektywy (UE) 2017/1132.
- (6) W celu zapewnienia, aby właściwe organy mogły interweniować przed podjęciem jednej z tych istotnych operacji, organy te powinny być powiadamiane *ex ante*. Powiadomieniu temu powinny towarzyszyć informacje niezbędne właściwym organom do oceny planowanej operacji z perspektywy ostrożnościowej oraz z perspektywy przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Ta ocena dokonywana przez właściwe organy powinna rozpocząć się w momencie otrzymania powiadomienia zawierającego wszystkie wymagane informacje, a w przypadku nabycia istotnego pakietu akcji lub przeniesienia aktywów i zobowiązań o istotnej wartości powinna być ograniczona w czasie.
- (7) W przypadku nabycia znacznego pakietu akcji lub przeniesienia aktywów lub zobowiązań o istotnej wartości wnioski z oceny może skłonić właściwy organ do podjęcia decyzji o sprzeciwie wobec danej operacji. W przypadku braku sprzeciwu ze strony właściwych organów wyrażonego w określonym terminie operację należy uznać za zatwierdzoną.
- (8) Aby zapewnić proporcjonalność i uniknąć nadmiernego obciążenia administracyjnego, te dodatkowe uprawnienia właściwych organów powinny mieć zastosowanie wyłącznie do operacji uznanych za istotne. Tylko operacje polegające na połączeniu lub podziale powinny być automatycznie traktowane jako istotne operacje, ponieważ można oczekiwać, że nowo utworzony podmiot będzie miał profil ostrożnościowy

znacząco odmienny od profilu podmiotów początkowo zaangażowanych w połączenie lub podział. Ponadto podmioty, które realizują połączenia lub podziały, nie powinny ich dokonywać, zanim nie uzyskają uprzedniej pozytywnej opinii właściwych organów. Inne operacje (w tym nabycie pakietu akcji oraz przeniesienia aktywów i zobowiązań) powinny być oceniane przez właściwe organy na podstawie procedury milczącej zgody, jeżeli są uznawane za istotne.

- (9) W niektórych sytuacjach (np. gdy zaangażowane są podmioty mające siedzibę w różnych państwach członkowskich) operacje mogą wymagać wielu powiadomień i ocen ze strony różnych właściwych organów, co wymaga skutecznej współpracy między tymi organami. Konieczne jest zatem sprecyzowanie obowiązków w zakresie współpracy, w szczególności wczesnych wzajemnych powiadomień, sprawnej wymiany informacji i koordynacji w ramach oceny.
- (10) Konieczne jest dostosowanie przepisów dotyczących nabycia znacznego pakietu akcji w instytucji kredytowej do przepisów dotyczących nabycia znacznego pakietu akcji przez instytucję, w przypadku gdy obie oceny muszą być przeprowadzone w odniesieniu do tej samej operacji. Bez odpowiedniego sformułowania przepisy te istotnie mogłyby prowadzić do niespójności w ocenie przeprowadzanej przez właściwe organy, a ostatecznie w podejmowanych przez nie decyzjach. W związku z tym konieczne jest zapewnienie podobnego dodatkowego czasu dla właściwych organów na potwierdzenie otrzymania powiadomienia, w przypadku gdy operację uznaje się za skomplikowaną.
- (11) EUNB powinien być upoważniony do opracowania regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych w celu zapewnienia odpowiednich ram korzystania z tych dodatkowych uprawnień nadzorczych. Te regulacyjne standardy techniczne i wykonawcze standardy techniczne powinny w szczególności określać informacje, które właściwe organy mają otrzymywać, elementy podlegające ocenie oraz współpracę w przypadku zaangażowania więcej niż jednego właściwego organu. Te różne elementy mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia, aby wystarczająco zharmonizowana metodyka nadzoru umożliwiała skuteczne wdrożenie przepisów dotyczących dodatkowych uprawnień, przy możliwie jak najmniejszym dodatkowym obciążeniu administracyjnym.
- (12) Istotne jest, aby instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej spełniały wymogi ostrożnościowe w celu zapewnienia bezpieczeństwa i dobrej kondycji tych podmiotów oraz utrzymania stabilności systemu finansowego, zarówno na poziomie całej Unii, jak i w każdym państwie członkowskim. W związku z tym EBC i właściwe organy krajowe powinny być uprawnione do wprowadzania w odpowiednim czasie zdecydowanych środków, w przypadku gdy te instytucje kredytowe, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej oraz osoby faktycznie nimi zarządzające nie spełniają wymogów ostrożnościowych lub nie stosują się do decyzji nadzorczych.
- (13) Aby zapewnić równe warunki działania w obszarze uprawnień do nakładania sankcji, należy zobowiązać państwa członkowskie do ustanowienia skutecznych, proporcjonalnych i odstraszaających sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych w związku z naruszeniami

przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę oraz naruszeniami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁴⁵. Państwa członkowskie mogą w szczególności nakładać sankcje administracyjne, jeżeli dane naruszenie podlega również krajowemu prawu karnemu. Te sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne powinny spełniać pewne minimalne wymogi, w tym w zakresie minimalnych uprawnień, które należy przyznać właściwym organom, aby mogły je nakładać, kryteriów, które właściwe organy powinny uwzględniać przy ich stosowaniu, wymogów dotyczących publikacji lub wysokości sankcji administracyjnych i okresowych kar pieniężnych. Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy szczegółowe i skuteczne mechanizmy dotyczące stosowania okresowych kar pieniężnych.

- (14) Administracyjne kary pieniężne powinny mieć skutek odstrasżający, aby powstrzymać osoby fizyczne lub prawne naruszające przepisy krajowe transponujące dyrektywę 2013/36/UE lub naruszające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 przed takim samym lub podobnym postępowaniem w przyszłości. Państwa członkowskie powinny być zobowiązane do określenia skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających sankcji administracyjnych. Ponadto właściwe organy powinny uwzględniać wszelkie wcześniejsze sankcje karne, które mogły zostać nałożone na tę samą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za to samo naruszenie, przy ustalaniu rodzaju sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych kar pieniężnych. Ma to na celu zapewnienie, aby surowość wszystkich sankcji i innych środków administracyjnych nakładanych w celach karnych w przypadku kumulacji postępowań administracyjnych i karnych ograniczała się do tego, co jest konieczne ze względu na powagę danego naruszenia. W tym celu konieczne jest zacieśnienie współpracy między właściwymi organami a organami sądowymi w przypadku kumulacji postępowań administracyjnych i karnych przeciwko tym samym osobom odpowiedzialnym za to samo naruszenie. Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy szczegółowe i mechanizmy w celu ułatwienia takiej współpracy.
- (15) Właściwe organy powinny mieć możliwość nakładania sankcji administracyjnych wobec tej samej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za te same działania lub zaniechania. Taka kumulacja postępowań i sankcji za to samo naruszenie powinna jednak służyć osiągnięciu różnych celów leżących w interesie ogólnym. Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy przewidujące odpowiednią koordynację między postępowaniami administracyjnymi a karnymi. Przepisy takie powinny ograniczać nakładanie kumulujących się sankcji wobec danej osoby fizycznej lub prawnej w związku z tym samym naruszeniem do tego, co jest absolutnie konieczne, aby osiągnąć te różne cele. Ponadto państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy w celu zapewnienia, aby surowość wszystkich sankcji administracyjnych i karnych oraz innych środków nakładanych w przypadku kumulacji postępowań ograniczała się do tego, co jest konieczne ze względu na powagę danego naruszenia. Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby takie powielanie postępowań i późniejszych sankcji było zgodne z zasadą *ne bis in idem* oraz aby prawa danej osoby fizycznej lub prawnej były należycie chronione.

⁴⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- (16) Administracyjne kary pieniężne wobec osób prawnych powinny być stosowane spójnie, w szczególności jeżeli chodzi o ustalanie maksymalnej kwoty sankcji administracyjnych, która powinna uwzględniać całkowity roczny obrót netto danego przedsiębiorstwa. Obecna definicja całkowitego rocznego obrotu netto w dyrektywie 2013/36/UE nie jest jednak ani wystarczająco wyczerpująca, ani wystarczająco jasna i pełna, aby zapewnić równe warunki działania w zakresie stosowania administracyjnych kar pieniężnych. W związku z tym konieczne jest sprecyzowanie szeregu elementów obecnej definicji całkowitego rocznego obrotu netto, aby uniknąć niespójnej interpretacji.
- (17) Oprócz sankcji administracyjnych właściwe organy powinny być uprawnione do nakładania okresowych kar pieniężnych wobec instytucji kredytowych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i osób faktycznie nimi zarządzających za niewypełnianie obowiązków wynikających z dyrektywy 2013/36/UE, rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub decyzji wydanej przez właściwy organ. Te środki egzekucyjne powinny być nakładane w przypadku, gdy naruszenie wymogu lub decyzji nadzorczej właściwego organu ma charakter ciągły. Właściwe organy powinny mieć możliwość nakładania tych środków egzekucyjnych bez konieczności kierowania do strony, która dopuściła się naruszenia, uprzedniego wniosku, nakazu lub ostrzeżenia. Ponieważ celem okresowych kar pieniężnych jest nakłonienie osób fizycznych lub prawnych do położenia kresu trwającemu naruszeniu, stosowanie okresowych kar pieniężnych nie powinno uniemożliwiać właściwym organom nakładania kolejnych sankcji administracyjnych za to samo naruszenie.
- (18) Konieczne jest ustanowienie sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych w celu zapewnienia możliwie najszerszego zakresu działań, jakie mogą być podejmowane w następstwie popełnienia naruszenia, i w celu zapobiegania dalszym naruszeniom, niezależnie od kwalifikacji tych środków jako sankcji administracyjnej czy innego środka administracyjnego na mocy prawa krajowego. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość wprowadzenia dodatkowych sankcji i wyższego poziomu administracyjnych kar pieniężnych.
- (19) Właściwe organy powinny nakładać okresowe kary pieniężne, które są proporcjonalne i skuteczne. W związku z tym właściwy organ powinien uwzględnić potencjalny wpływ okresowej kary pieniężnej na sytuację finansową osoby prawnej lub fizycznej, która dopuściła się naruszenia, i dążyć do uniknięcia sytuacji, w której sankcja spowodowałaby niewypłacalność osoby prawnej lub fizycznej, która dopuściła się naruszenia, doprowadziła ją do poważnej trudnej sytuacji finansowej lub stanowiła nieproporcjonalny odsetek jej całkowitego rocznego obrotu.
- (20) Jeżeli system prawny państwa członkowskiego nie dopuszcza sankcji administracyjnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie, przepisy dotyczące sankcji administracyjnych można stosować w taki sposób, aby o zastosowanie sankcji wnosił właściwy organ, a nakładały ją organy sądowe. Te państwa członkowskie powinny zatem zapewnić, aby stosowanie przepisów i sankcji miało skutek równoważny sankcjom administracyjnym nakładanym przez właściwe organy. Nakładając takie sankcje, organy sądowe powinny brać od uwagę zalecenie właściwego organu wnoszącego o zastosowanie danej sankcji. Nakładane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

- (21) Aby przewidzieć odpowiednie sankcje za naruszenia przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 575/2013, należy uzupełnić wykaz naruszeń podlegających sankcjom administracyjnym, okresowym karom pieniężnym i innym środkom administracyjnym. W związku z tym należy zmienić wykaz naruszeń znajdujący się w art. 67 dyrektywy 2013/36/UE.
- (22) Regulowanie oddziałów założonych przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie trzecim w celu świadczenia usług bankowych w państwie członkowskim podlega prawu krajowemu i jest tylko w bardzo ograniczonym zakresie zharmonizowane dyrektywą 2013/36/UE. Chociaż oddziały z państw trzecich są w znacznym stopniu obecne na unijnych rynkach bankowych, obecnie podlegają one jedynie bardzo ogólnym wymogom dotyczącym informacji, lecz nie podlegają żadnym unijnym standardom ostrożnościowym ani uzgodnieniom dotyczącym współpracy w zakresie nadzoru. Całkowity brak wspólnych ram ostrożnościowych prowadzi do tego, że oddziały z państw trzecich podlegają rozbieżnym wymogom krajowym o różnym poziomie ostrożności i zasięgu. Ponadto właściwe organy nie dysponują wyczerpującymi informacjami i niezbędnymi instrumentami nadzoru umożliwiającymi odpowiednie monitorowanie konkretnych rodzajów ryzyka szczególnego stwarzanego przez grupy z państw trzecich działające w jednym państwie członkowskim lub w różnych państwach członkowskich zarówno za pośrednictwem oddziałów, jak i jednostek zależnych. Obecnie nie istnieją zintegrowane uzgodnienia nadzorcze w odniesieniu do tych grup, a właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad poszczególnymi oddziałami grupy z państwa trzeciego nie jest zobowiązany do wymiany informacji z właściwymi organami nadzorującymi pozostałe oddziały i jednostki zależne tej samej grupy. Takie rozdrobnienie otoczenia regulacyjnego stwarza ryzyko dla stabilności finansowej i integralności rynku Unii, które należy odpowiednio wyeliminować za pomocą zharmonizowanych ram dotyczących oddziałów z państw trzecich. Ramy te powinny obejmować minimalne wspólne wymogi dotyczące zezwoleń, standardów ostrożnościowych, zarządzania wewnętrznego, nadzoru i sprawozdawczości. Ten zestaw wymogów powinien opierać się na wymogach, które państwa członkowskie już stosują do oddziałów z państw trzecich na swoich terytoriach, oraz powinien uwzględniać podobne lub równoważne wymogi, które państwa trzecie stosują wobec oddziałów zagranicznych, aby zapewnić spójność między państwami członkowskimi i dostosowanie unijnych ram dotyczących oddziałów z państw trzecich do dominujących praktyk międzynarodowych w tej dziedzinie.
- (23) Ze względu na proporcjonalność należy dostosować wymogi dotyczące oddziałów z państw trzecich do ryzyka, jakie stwarzają one dla stabilności finansowej i integralności rynku Unii i państw członkowskich. Oddziały z państw trzecich należy zatem zaliczyć do klasy 1, jeżeli uznaje się je za stwarzające większe ryzyko, albo – w przeciwnym razie – do klasy 2, jeżeli są małe i niezłożone oraz nie stwarzają znaczącego ryzyka dla stabilności finansowej (zgodnie z definicją „małej i niezłożonej instytucji” zawartą w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013). W związku z tym oddziały z państw trzecich posiadające zaksięgowane aktywa w państwie członkowskim w kwocie równej lub przekraczającej 5 000 000 000 EUR należy uznać za stwarzające takie większe ryzyko ze względu na ich większą wielkość i złożoność, ponieważ ich upadłość mogłaby prowadzić do znacznego zakłócenia rynku usług bankowych tego państwa członkowskiego lub jego systemu bankowego. Oddziały z państw trzecich, którym to oddziałom udzielono zezwolenia na przyjmowanie depozytów detalicznych, również powinny być uznawane za stwarzające większe ryzyko niezależnie od ich

wielkości, o ile ich upadłość miałyby wpływ na deponentów znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i mogłyby doprowadzić do utraty zaufania do bezpieczeństwa i dobrej kondycji systemu bankowego danego państwa członkowskiego pod względem ochrony oszczędności obywateli. Oba te rodzaje oddziałów z państw trzecich należy zatem zaliczyć do klasy 1.

- (24) Oddziały z państw trzecich należy również zaliczyć do klasy 1, jeżeli sprawujące nad nimi zarząd przedsiębiorstwo z państwa trzeciego, w którym mieści się siedziba tego zarządu („przedsiębiorstwo macierzyste”), podlega regulacjom, nadzorowi i wdrażaniu takich regulacji, których nie uznano za co najmniej równoważne dyrektywie 2013/36/UE i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, lub jeżeli dane państwo trzecie jest wymienione jako państwo trzecie wysokiego ryzyka, które boryka się ze strategicznymi brakami w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849⁴⁶. Te oddziały z państw trzecich stwarzają znaczące ryzyko dla stabilności finansowej Unii i państwa członkowskiego, w którym prowadzą działalność, ponieważ bankowe ramy regulacyjne lub ramy przeciwdziałania praniu pieniędzy mające zastosowanie do ich przedsiębiorstwa macierzystego nie pozwalają na odpowiednie uchwycenie ani właściwe monitorowanie ryzyk szczególnych wynikających z działalności prowadzonej przez oddział w tym państwie członkowskim ani ryzyka dla kontrahentów w tym państwie członkowskim, które stwarza grupa z państwa trzeciego. Do celów ustalenia równoważności bankowych standardów ostrożnościowych i nadzorczych państwa trzeciego ze standardami unijnymi Komisja powinna mieć możliwość polecenia EUNB, by przeprowadził ocenę zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. EUNB powinien zapewniać przeprowadzanie tej oceny w sposób rygorystyczny i przejrzysty oraz zgodnie z rzetelną metodyką. Ponadto EUNB powinien również konsultować się i ściśle współpracować z organami nadzoru i departamentami rządowymi państw trzecich odpowiedzialnymi za regulację sektora bankowego oraz, w stosownych przypadkach, ze stronami z sektora prywatnego, dążąc do sprawiedliwego traktowania tych stron i zapewnienia im możliwości przedłożenia dokumentacji i przedstawienia wyjaśnień w rozsądnych ramach czasowych. EUNB powinien także zapewnić, aby sprawozdanie sporządzone zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 było odpowiednio uzasadnione, zawierało szczegółowy opis kwestii poddanych ocenie i zostało przedstawione w rozsądnych ramach czasowych.
- (25) Właściwe organy powinny mieć wyraźne uprawnienia do wymagania w poszczególnych przypadkach, by oddziały z państw trzecich złożyły wniosek o zezwolenie zgodnie z tytułem III rozdział 1 dyrektywy 2013/36/UE, co najmniej w przypadku, gdy oddziały te prowadzą działalność z kontrahentami w innych państwach członkowskich z naruszeniem przepisów dotyczących rynku wewnętrznego lub gdy stwarzają znaczące ryzyko dla stabilności finansowej Unii lub państwa członkowskiego, w którym prowadzą działalność. Ponadto właściwe organy powinny być zobowiązane do dokonywania okresowych ocen, czy oddziały z państw trzecich posiadające w swoich księgach aktywa w kwocie równej 30 000 000 000 EUR lub

⁴⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

wyższej mają znaczenie systemowe. Wszystkie oddziały z państwa trzeciego należące do tej samej grupy z państwa trzeciego prowadzące działalność w jednym państwie członkowskim lub w całej Unii powinny wspólnie podlegać takiej okresowej ocenie. W ramach tej oceny należy zbadać, zgodnie ze szczegółowymi kryteriami, czy oddziały te stwarzają analogiczny poziom ryzyka dla stabilności finansowej Unii lub jej państw członkowskich jak instytucje zdefiniowane jako instytucje „o znaczeniu systemowym” w dyrektywie 2013/36/UE i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. W przypadku gdy właściwe organy stwierdzą, że oddziały z państw trzecich są oddziałami o znaczeniu systemowym, powinny nałożyć na te oddziały wymogi, które są odpowiednie pod względem ograniczenia ryzyka dla stabilności finansowej. W tym celu właściwe organy powinny mieć możliwość wymagania od oddziałów z państw trzecich, by w celu dalszego prowadzenia działalności bankowej w danym państwie członkowskim lub w całej Unii ubiegały się o zezwolenie na podstawie dyrektywy 2013/36/UE jako instytucje będące jednostkami zależnymi. Ponadto właściwe organy powinny mieć możliwość nakładania innych wymogów, w szczególności obowiązku restrukturyzacji aktywów lub działalności oddziałów z państw trzecich w Unii, tak aby oddziały te przestały mieć znaczenie systemowe, lub spełnienia wymogów dotyczących dodatkowego kapitału, płynności, sprawozdawczości lub ujawniania informacji, jeżeli wystarczałoby to do wyeliminowania ryzyka dla stabilności finansowej. Właściwe organy powinny mieć możliwość nienakładania żadnego z tych wymogów na oddziały z państw trzecich, które oceniono jako oddziały o znaczeniu systemowym, wyłącznie w przypadku, gdy właściwe organy mogą uzasadnić, że ryzyko, które te oddziały stwarzają dla stabilności finansowej i integralności rynku Unii i państw członkowskich, nie zwiększyłoby się znacząco w przypadku braku takich wymogów przez okres nieprzekraczający jednego roku.

- (26) Aby zapewnić spójność decyzji nadzorczych dotyczących grupy z państwa trzeciego mającej oddziały i jednostki zależne w całej Unii, należy wyznaczyć główny właściwy organ do przeprowadzenia oceny znaczenia systemowego. Rola ta powinna odpowiadać organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany nad grupą z państwa trzeciego w Unii, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 111 dyrektywy 2013/36/UE, lub właściwemu organowi, który stałby się organem sprawującym nadzór skonsolidowany zgodnie z tym artykułem, gdyby oddziały z państw trzecich należące do tej grupy były traktowane jak jej jednostki zależne. Jeżeli właściwy organ sprawujący nadzór skonsolidowany nie został określony lub jeżeli główny właściwy organ nie rozpoczął oceny znaczenia systemowego w terminie trzech miesięcy, EUNB powinien przeprowadzić tę ocenę zamiast niego. Główny właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, EUNB powinien konsultować się i w pełni współpracować z właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad odpowiednimi jednostkami zależnymi i oddziałami grupy z państwa trzeciego w całej Unii. Główny właściwy organ i te właściwe organy powinny podjąć wspólną decyzję w sprawie ewentualnego nałożenia wymogów na oddziały z państw trzecich, które oceniono jako oddziały o znaczeniu systemowym. Mając na uwadze należytą procedurę, główny właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, EUNB powinien zapewnić przestrzeganie prawa oddziałów z państw trzecich do bycia wysłuchanymi i do przedstawienia wyjaśnień podczas oceny znaczenia systemowego.
- (27) Właściwe organy powinny przeprowadzać regularne przeglądy zgodności oddziałów z państw trzecich z odpowiednimi wymogami określonymi w dyrektywie 2013/36/UE oraz wprowadzać środki nadzorcze wobec tych oddziałów w celu zapewnienia lub przywrócenia zgodności z tymi wymogami. Aby ułatwić skuteczny nadzór nad

wymogami dotyczącymi oddziałów z państw trzecich i umożliwić kompleksowy przegląd działalności grup z państw trzecich w Unii, należy udostępnić właściwym organom wspólną sprawozdawczość nadzorczą i finansową zgodnie ze standardowymi szablonami. EUNB powinien być upoważniony do opracowania projektów wykonawczych standardów technicznych określających te szablony, a Komisja powinna być uprawniona do przyjęcia tych projektów wykonawczych standardów technicznych. Ponadto wdrożenie odpowiednich uzgodnień dotyczących współpracy między właściwymi organami jest konieczne w celu zapewnienia, aby cała działalność grup z państw trzecich działających w Unii za pośrednictwem oddziałów z państw trzecich podlegała kompleksowemu nadzorowi, dla zapobieżenia obchodzeniu wymogów mających zastosowanie do tych grup na mocy prawa Unii oraz w celu zminimalizowania potencjalnego ryzyka dla stabilności finansowej Unii. W szczególności oddziały z państw trzecich klasy 1 należy objąć jurysdykcją kolegiów organów nadzoru nad grupami z państw trzecich w Unii. W przypadku gdy takie kolegium jeszcze nie istnieje, właściwe organy powinny ustanowić kolegium *ad hoc* dla wszystkich należących do tej samej grupy oddziałów z państw trzecich zaklasyfikowanych do klasy 1, jeżeli grupa ta prowadzi działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim.

- (28) Unijne ramy dotyczące oddziałów z państw trzecich powinny być stosowane bez uszczerbku dla swobody uznania, którą państwa członkowskie mogą obecnie dysponować w celu powszechnego wymagania od przedsiębiorstw z niektórych państw trzecich prowadzenia działalności bankowej na ich terytorium wyłącznie za pośrednictwem instytucji będących jednostkami zależnymi, którym udzielono zezwolenia zgodnie z tytułem III rozdział 1 dyrektywy 2013/36/UE. Wymóg ten może odnosić się do państw trzecich stosujących bankowe standardy ostrożnościowe i nadzorcze, które nie są równoważne standardom określonymi w prawie krajowym danego państwa członkowskiego, lub do państw trzecich, które borykają się ze strategicznymi brakami w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.
- (29) Po wprowadzeniu MSSF 9 w dniu 1 stycznia 2018 r. wynik obliczeń oczekiwanych strat kredytowych, który opiera się na metodach modeli, ma bezpośredni wpływ na kwotę funduszy własnych i wskaźniki regulacyjne instytucji. Te same metody modeli stanowią również podstawę obliczania oczekiwanych strat kredytowych, w przypadku gdy instytucje stosują krajowe standardy rachunkowości. W związku z tym ważne jest, by właściwe organy i EUNB miały jasny obraz wpływu tych obliczeń na zakres wartości aktywów ważonych ryzykiem i wymogów w zakresie funduszy własnych, które powstają w przypadku podobnych ekspozycji. W tym celu analiza porównawcza powinna obejmować również te metody modeli. Biorąc pod uwagę, że instytucje obliczające wymogi kapitałowe zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego mogą również stosować modele do obliczania oczekiwanych strat kredytowych w ramach MSSF 9, instytucje te należy również uwzględnić w analizie porównawczej, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności.
- (30) Rozporządzeniem (UE) 2019/876⁴⁷ zmieniono rozporządzenie (UE) nr 575/2013, wprowadzając zmienione ramy ryzyka rynkowego opracowane przez Bazylejski

⁴⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego

Komitet Nadzoru Bankowego. Alternatywna metoda standardowa stanowiąca część tych nowych ram umożliwia instytucjom modelowanie niektórych parametrów stosowanych w obliczaniu aktywów ważonych ryzykiem i wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. Ważne jest zatem, by właściwe organy i EUNB miały jasny obraz zakresu wartości aktywów ważonych ryzykiem i wymogów w zakresie funduszy własnych, które powstają w przypadku podobnych ekspozycji nie tylko w ramach alternatywnej metody modeli wewnętrznych, lecz także w ramach alternatywnej metody standardowej. W związku z tym analiza porównawcza ryzyka rynkowego powinna obejmować zmienione metody standardowe i metody modeli wewnętrznych.

- (31) Globalna transformacja w kierunku zrównoważonej gospodarki, przewidziana w porozumieniu paryskim⁴⁸ zawartym przez Unię oraz w Agendzie ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, będzie wymagała głębokiej transformacji społeczno-gospodarczej i będzie zależała od mobilizacji znacznych zasobów finansowych z sektora publicznego i prywatnego. Europejski Zielony Ład⁴⁹ zobowiązuje Unię do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. System finansowy ma do odegrania istotną rolę we wspieraniu tej transformacji, odnoszącą się nie tylko do wykorzystywania i wspierania pojawiających się możliwości, lecz także do właściwego zarządzania ryzykiem, jakie może się z tym wiązać.
- (32) Bezprecedensowa skala transformacji w kierunku zrównoważonej, neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym będzie miała znaczący wpływ na system finansowy. W 2018 r. sieć banków centralnych i organów nadzoru na rzecz ekologizacji systemu finansowego⁵⁰ uznała, że ryzyko związane z klimatem jest źródłem ryzyka finansowego. W przedstawionej przez Komisję odnowionej strategii zrównoważonego finansowania⁵¹ podkreślono, że ryzyko z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego (ESG), a w szczególności ryzyko wynikające z fizycznego wpływu zmiany klimatu, utraty różnorodności biologicznej i szerszej degradacji środowiskowej ekosystemów, stanowią bezprecedensowe wyzwanie dla naszych gospodarek i dla stabilności systemu finansowego. Ryzyka te mają szczególne cechy, takie jak ich perspektywiczny charakter oraz ich charakterystyczny wpływ w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej.

finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

⁴⁸ Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4).

⁴⁹ COM(2019) 640 final.

⁵⁰ Inaugurowana na szczycie „One Planet” w Paryżu w dniu 12 grudnia 2017 r., będąca grupą banków centralnych i organów nadzoru, które chcą na zasadzie dobrowolności dzielić się najlepszymi praktykami i przyczyniać się do rozwoju zarządzania ryzykiem z zakresu ochrony środowiska i ryzykiem klimatycznym w sektorze finansowym oraz do mobilizowania głównego nurtu finansowania w celu wsparcia transformacji w kierunku zrównoważonej gospodarki.

⁵¹ COM(2021) 390 final z 6.07.2021.

- (33) Długoterminowy charakter i dogłębność transformacji w kierunku zrównoważonej, neutralnej dla klimatu gospodarki o obiegu zamkniętym będą wymagały znaczących zmian w modelach biznesowych instytucji. Odpowiednie dostosowanie sektora finansowego, a w szczególności instytucji kredytowych, jest niezbędne do osiągnięcia celu, jakim jest zerowa emisja gazów cieplarnianych netto w gospodarce Unii do 2050 r., przy jednoczesnym utrzymaniu pod kontrolą nieodłącznych ryzyk. Właściwe organy powinny zatem mieć możliwość oceny tego procesu i interweniowania w przypadkach, w których instytucje zarządzają ryzykiem klimatycznym, a także ryzykiem wynikającym z degradacji środowiska i utraty różnorodności biologicznej w sposób zagrażający stabilności poszczególnych instytucji lub ogólnej stabilności finansowej. Właściwe organy powinny być również uprawnione do podejmowania działań w przypadku niedostosowania modeli i strategii biznesowych instytucji do odpowiednich celów polityki Unii lub szerszych tendencji w ramach transformacji w kierunku zrównoważonej gospodarki, które to niedostosowanie stwarza ryzyko dla ich modeli i strategii biznesowych lub dla stabilności finansowej, a także powinny monitorować tę kwestię. Ryzyko klimatyczne i w szerszym ujęciu ryzyko z zakresu ochrony środowiska należy rozpatrywać łącznie z ryzykiem społecznym i ryzykiem z zakresu ładu korporacyjnego w ramach jednej kategorii ryzyka, aby umożliwić całościowe i skoordynowane połączenie tych czynników, ponieważ często są one ze sobą powiązane. Ryzyka ESG są ściśle powiązane z koncepcją zrównoważonego rozwoju, ponieważ czynniki ESG stanowią główne trzy filary tego rozwoju.
- (34) Aby utrzymać odpowiednią odporność na negatywne skutki czynników ESG, instytucje mające siedzibę w Unii muszą być w stanie systematycznie identyfikować i mierzyć ryzyka ESG oraz zarządzać nimi, a organy nadzoru nad tymi instytucjami muszą oceniać te ryzyka na poziomie poszczególnych instytucji, jak również na poziomie systemowym, traktując priorytetowo czynniki z zakresu ochrony środowiska i przechodząc w kierunku innych czynników zrównoważonego rozwoju w miarę rozwoju metod i narzędzi oceny. Instytucje powinny ocenić dostosowanie swoich portfeli do ambitnego celu Unii, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 r., a także zapobieganie degradacji środowiska i utracie różnorodności biologicznej. Instytucje powinny określić szczegółowe plany przeciwdziałania ryzyku wynikającemu – w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej – z niedostosowania ich modelu biznesowego i strategii biznesowej do odpowiednich celów polityki Unii zawartych w porozumieniu paryskim, pakiecie „Gotowi na 55”⁵² [oraz w globalnych ramach różnorodności biologicznej na okres po 2020 roku]. Instytucje powinny być zobowiązane do posiadania solidnych zasad zarządzania i wewnętrznych procedur zarządzania ryzykiem ESG oraz do posiadania strategii zatwierdzonych przez ich organy zarządzające, w których to strategiach uwzględnia się nie tylko obecne, lecz także przyszłe skutki czynników ESG. Posiadanie przez organ zarządzający jako całość wiedzy i świadomości w zakresie czynników ESG i alokacja kapitału wewnętrznego instytucji na przeciwdziałanie ryzyku ESG również będą kluczowymi czynnikami prowadzącymi do zmian w obrębie każdej instytucji. Specyfika ryzyka ESG, jak również jego względna nowość oznaczają, że jego zrozumienie i pomiary oraz praktyki zarządzania nim mogą się znacznie różnić w

⁵²

Komunikat Komisji COM(2021) 568 final z 14.07.2021, obejmujący następujące wnioski Komisji: COM(2021) 562 final, COM(2021) 561 final, COM(2021) 564 final, COM(2021) 563 final, COM(2021) 556 final, COM(2021) 559 final, COM(2021) 558 final, COM(2021) 557 final, COM(2021) 554 final, COM(2021) 555 final, COM(2021) 552 final.

poszczególnych instytucjach. Aby zapewnić zbieżność w całej Unii i jednolite zrozumienie ryzyka ESG, należy określić w regulacjach ostrożnościowych odpowiednie definicje i minimalne standardy oceny tego ryzyka. Aby osiągnąć ten cel, określono definicje w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, a EUNB jest uprawniony do określenia minimalnego zestawu metod referencyjnych na potrzeby oceny wpływu ryzyka ESG na stabilność finansową instytucji, przy czym priorytetowo traktuje się skutki czynników z zakresu ochrony środowiska. Ponieważ perspektywiczny charakter ryzyka ESG oznacza, że analiza scenariuszowa i testy warunków skrajnych wraz z planami przeciwdziałania temu ryzyku są szczególnie pomocnymi narzędziami oceny, EUNB powinien być również uprawniony do opracowania jednolitych kryteriów dotyczących treści planów przeciwdziałania temu ryzyku oraz dotyczących określania scenariuszy i stosowania metod testów warunków skrajnych. Ryzyko związane ze środowiskiem, w tym ryzyko wynikające z degradacji środowiska i utraty różnorodności biologicznej, a w szczególności ryzyko związane z klimatem, powinny być traktowane priorytetowo ze względu na ich pilność oraz szczególne znaczenie analizy scenariuszowej i testów warunków skrajnych dla ich oceny.

- (35) Ryzyko ESG może mieć daleko idące konsekwencje dla stabilności zarówno poszczególnych instytucji, jak i całego systemu finansowego. W związku z tym właściwe organy powinny konsekwentnie uwzględniać to ryzyko w swoich odpowiednich działaniach nadzorczych, w tym w procesie przeglądu i oceny nadzorczej oraz w testach warunków skrajnych w odniesieniu do tego ryzyka. Komisja Europejska za pośrednictwem swojego Instrumentu Wsparcia Technicznego wspomagała właściwe organy krajowe w opracowywaniu i wdrażaniu metod testów warunków skrajnych i jest gotowa nadal zapewniać wsparcie techniczne w tym zakresie. Metody testów warunków skrajnych w odniesieniu do ryzyka ESG dotychczas stosowano jednak głównie w sposób rozpoznawczy. Aby trwale i konsekwentnie włączyć do nadzoru testy warunków skrajnych ESG, EUNB, Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) powinny wspólnie opracować wytyczne w celu zapewnienia wspólnych metod testów warunków skrajnych w odniesieniu do ryzyka ESG oraz spójnych uwag na ten temat. Testy warunków skrajnych w odniesieniu do tego ryzyka powinny rozpoczynać się od czynników związanych z klimatem i środowiskiem, a w miarę dostępności większej ilości danych i liczby metod dotyczących ryzyka ESG, które będą pomocne w opracowaniu dodatkowych narzędzi służących do oceny ilościowego wpływu tego ryzyka na ryzyko finansowe, właściwe organy powinny w coraz większym stopniu oceniać wpływ tego ryzyka w swoich ocenach adekwatności instytucji kredytowych. Aby zapewnić zbieżność praktyk nadzorczych, EUNB powinien wydać wytyczne w sprawie jednolitego uwzględniania ryzyka ESG w procesie przeglądu i oceny nadzorczej (SREP).
- (36) Przepisy art. 133 dyrektywy 2013/36/UE dotyczące ram bufora ryzyka systemowego mogą już być stosowane w celu przeciwdziałania różnym rodzajom ryzyka systemowego, w tym ryzyku związanemu ze zmianą klimatu. W zakresie, w jakim odpowiednie właściwe lub wyznaczone organy, zależnie od przypadku, uznają, że ryzyko związane ze zmianą klimatu może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w państwach członkowskich, powinny one wprowadzić wskaźnik bufora ryzyka systemowego w odniesieniu do tego ryzyka, jeżeli uznają wprowadzenie takiego wskaźnika za skuteczne i proporcjonalne do celu, jakim jest ograniczenie tego ryzyka.

- (37) Członkowie organu zarządzającego mogą zostać poddani ocenie kwalifikacji dopiero po upływie znacznego czasu od ich powołania albo – w przypadku osób pełniących najważniejsze funkcje – wcale. Tym samym członkowie organu zarządzającego, którzy nie spełniają kryteriów dotyczących kwalifikacji, mogli wykonywać swoje obowiązki przez długi czas, co jest problematyczne zwłaszcza w przypadku dużych instytucji. Ponadto instytucje transgraniczne muszą kierować się wieloma różnymi przepisami i procedurami krajowymi, co nie wpływa pozytywnie na efektywność obecnego systemu. Istnienie różnych wymogów dotyczących oceny kwalifikacji w całej Unii jest szczególnie poważnym problemem w kontekście unii bankowej. W związku z tym ważne jest zapewnienie zbioru przepisów na szczeblu Unii w celu wprowadzenia spójnych i przewidywalnych ram kompetencji i reputacji. Przyczyni się to do zbieżności praktyk nadzorczych, umożliwiając pogłębienie zaufania między właściwymi organami, i do zapewnienia instytucjom większej pewności prawa. Posiadanie solidnych ram kompetencji i reputacji na potrzeby oceny kwalifikacji członków organu zarządzającego i osób pełniących najważniejsze funkcje jest kluczowym czynnikiem zapewniającym należyte kierowanie instytucjami i odpowiednie zarządzanie ich ryzykiem.
- (38) Celem oceny kwalifikacji członków organów zarządzających jest zapewnienie, aby członkowie ci kwalifikowali się do pełnienia swojej roli i cieszyli się dobrą opinią. Ponosząc główną odpowiedzialność za ocenę kwalifikacji każdego członka organu zarządzającego, instytucje powinny przeprowadzać ocenę kwalifikacji, po której powinna następować weryfikacja przez właściwe organy, które mogą ją przeprowadzić przed objęciem stanowiska przez członka organu zarządzającego lub po objęciu stanowiska. Ze względu na ryzyko stwarzane przez duże instytucje, wynikające w szczególności z potencjalnego efektu domina, należy jednak uniemożliwić niekwalifikującym się członkom organu zarządzającego wywieranie wpływu na funkcjonowanie takich dużych instytucji, który może mieć poważne negatywne skutki. Z zastrzeżeniem wyjątkowych okoliczności właściwe organy powinny zatem oceniać kwalifikacje członków organu zarządzającego dużych instytucji, zanim członkowie ci zaczną wykonywać swoje obowiązki.
- (39) Nie tylko członkowie organu zarządzającego, lecz także osoby pełniące najważniejsze funkcje mają znaczący wpływ na zapewnienie prawidłowego i ostrożnego bieżącego zarządzania instytucją. Ponieważ dyrektywa 2013/36/UE obecnie nie zawiera definicji osób pełniących najważniejsze funkcje, w całej Unii państwa członkowskie stosują rozbieżne praktyki, co utrudnia skuteczny i efektywny nadzór oraz uniemożliwia równe warunki działania. Konieczne jest zatem zdefiniowanie osób pełniących najważniejsze funkcje. Ponadto odpowiedzialność za ocenę kwalifikacji osób pełniących najważniejsze funkcje powinna spoczywać przede wszystkim na instytucjach. Ze względu na ryzyko stwarzane przez działalność dużych instytucji kwalifikacje kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych w takich dużych instytucjach powinny być jednak oceniane przez właściwe organy, zanim osoby te obejmą swoje stanowiska.
- (40) Aby zapewnić instytucjom pewność i przewidywalność prawa, należy ustanowić skuteczny i terminowy proces weryfikacji przez właściwe organy kwalifikacji członków organu zarządzającego i osób pełniących najważniejsze funkcje. Taki proces powinien umożliwiać właściwym organom zwracanie się o wszelkie dodatkowe informacje w razie potrzeby, a także zapewniać, aby te właściwe organy były w stanie przeprowadzić ocenę kwalifikacji w wyznaczonym terminie. Instytucje z swojej strony

powinny przekazywać właściwym organom poprawne i kompletne informacje w wyznaczonym terminie oraz odpowiadać szybko i w dobrej wierze na wnioski właściwych organów o dodatkowe informacje.

- (41) W świetle roli oceny kwalifikacji dla ostrożnego i prawidłowego zarządzania instytucjami konieczne jest zapewnienie właściwym organom nowych narzędzi, takich jak oświadczenia dotyczące obowiązków i przyporządkowanie obowiązków, na potrzeby oceny kwalifikacji członków organu zarządzającego i osób pełniących najważniejsze funkcje. Te nowe narzędzia będą również pomocne w pracy właściwych organów podczas przeglądu zasad zarządzania instytucji w ramach procesu przeglądu i oceny nadzorczej. Niezależnie od ogólnej odpowiedzialności organu zarządzającego jako organu kolegialnego instytucje powinny być zobowiązane do sporządzania indywidualnych oświadczeń i przyporządkowania obowiązków, w których to dokumentach sprecyzowane byłyby obowiązki członków organu zarządzającego, kadry kierowniczej wyższego szczebla i osób pełniących najważniejsze funkcje. Ich indywidualne obowiązki nie zawsze są jasno lub spójnie określone i mogą zaistnieć sytuacje, w których co najmniej dwie role nakładają się na siebie lub w których pewne obszary obowiązków są pomijane, ponieważ nie wchodzą precyzyjnie w zakres kompetencji jednej osoby. Zakres obowiązków każdej osoby powinien być dobrze określony, a żaden obszar obowiązków nie powinien pozostać bez przypisanej odpowiedzialności. Narzędzia te powinny zapewniać dalszą rozliczalność członków organu zarządzającego, kadry kierowniczej wyższego szczebla i osób pełniących najważniejsze funkcje.
- (42) W celu ochrony stabilności finansowej właściwe organy powinny mieć możliwość szybkiego podejmowania i wdrażania decyzji. W kontekście środków wczesnej interwencji lub działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą uznać za stosowne odwołanie lub zastąpienie członków organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla. Aby uwzględnić takie sytuacje, właściwe organy powinny przeprowadzić ocenę kwalifikacji członków organu zarządzającego lub osób pełniących najważniejsze funkcje po objęciu przez nich stanowisk.
- (43) Kiedy instytucja zostanie związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko określonym w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, kwota nominalna wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych instytucji określona przez właściwy organ instytucji zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE w celu uwzględnienia innych rodzajów ryzyka niż ryzyko nadmiernej dźwigni nie powinna w rezultacie natychmiast wzrosnąć, gdy wszystkie inne okoliczności pozostają bez zmian. Ponadto w takim przypadku właściwy organ powinien dokonać przeglądu wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych instytucji i ocenić w szczególności, czy i w jakim stopniu wymóg ten uwzględnia ryzyko modelu wynikające ze stosowania modeli wewnętrznych przez instytucję. Jeżeli tak jest, wymóg w zakresie dodatkowych funduszy własnych instytucji należy uznać za pokrywający się z ryzykiem uwzględnionym w poziomie wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko w odniesieniu do wymogu w zakresie funduszy własnych instytucji, w związku z czym właściwy organ powinien ograniczyć ten wymóg do tego, co jest niezbędne do usunięcia takiego pokrywania się, dopóki instytucja jest związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.

- (44) Podobnie kiedy instytucja zostanie związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, kwota nominalna kapitału podstawowego Tier I instytucji wymagana w ramach bufora ryzyka systemowego nie powinna wzrosnąć, jeżeli nie nastąpił wzrost ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego związanego z instytucją. W takich sytuacjach właściwy lub wyznaczony organ instytucji, zależnie od przypadku, powinien dokonać przeglądu kalibracji wskaźników bufora ryzyka systemowego i upewnić się, że pozostają one odpowiednie i nie powodują podwójnego uwzględniania ryzyka, które jest już pokryte z uwagi na fakt, że instytucja jest związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko. Ogólnie rzecz biorąc, właściwe i wyznaczone organy, zależnie od przypadku, nie powinny nakładać wymogów w zakresie bufora ryzyka systemowego w odniesieniu do ryzyka, które jest już w pełni uwzględnione w poziomie wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.
- (45) Ponadto w przypadku gdy instytucja uznana za „inną instytucję o znaczeniu systemowym” staje się związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, jej właściwy lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, powinien dokonać przeglądu kalibracji wymogu instytucji w zakresie bufora innej instytucji o znaczeniu systemowym i upewnić się, że pozostaje ona odpowiednia.
- (46) Aby umożliwić szybkie i skuteczne uruchomienie bufora ryzyka systemowego, należy sprecyzować stosowanie odpowiednich przepisów oraz uprościć i dostosować mające zastosowanie procedury. Wyznaczone organy we wszystkich państwach członkowskich powinny mieć możliwość ustalenia bufora ryzyka systemowego, aby umożliwić uznawanie wskaźników bufora ryzyka systemowego ustalonych przez organy w innych państwach członkowskich oraz zapewnić, by organy były uprawnione do reagowania na ryzyko systemowe w sposób szybki i skuteczny. Uznanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego przez inne państwo członkowskie powinno wymagać jedynie powiadomienia ze strony organu uznającego ten wskaźnik. Aby uniknąć zbędnych procedur udzielania zezwoleń, w przypadku gdy decyzja o ustaleniu wskaźnika bufora skutkuje obniżeniem wcześniej ustalonych wskaźników lub brakiem zmian w tym zakresie, procedurę określoną w art. 131 ust. 15 dyrektywy 2013/36/UE należy dostosować do procedury określonej w art. 133 ust. 9 tej dyrektywy. Procedury określone w art. 133 ust. 11 tej dyrektywy powinny zostać doprecyzowane i w stosownych przypadkach w większym stopniu dostosowane do procedur mających zastosowanie do innych wskaźników bufora ryzyka systemowego,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Zmiany w dyrektywie 2013/36/UE

W dyrektywie 2013/36/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) »funkcja kierownicza organu zarządzającego« oznacza organ zarządzający działający w swojej roli faktycznego kierowania instytucją, a w jego skład wchodzi osoby, które kierują działalnością instytucji;”;

b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) »kadra kierownicza wyższego szczebla« oznacza osoby fizyczne, które pełnią funkcje wykonawcze w ramach instytucji i są bezpośrednio odpowiedzialne wobec organu zarządzającego instytucji, ale nie są członkami tego organu, oraz które są odpowiedzialne za bieżące zarządzanie instytucją pod kierownictwem organu zarządzającego instytucji;”;

c) dodaje się pkt 9a–9d w brzmieniu:

„9a) »osoby pełniące najważniejsze funkcje« oznaczają osoby, które mają znaczący wpływ na kierowanie instytucją, ale nie są członkami organu zarządzającego, w tym kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych, w przypadku gdy kierownicy ci lub ten dyrektor nie są członkami organu zarządzającego;

9b) »dyrektor ds. finansowych« oznacza osobę, która ponosi odpowiedzialność za zarządzanie zasobami finansowymi, planowanie finansowe i sprawozdawczość finansową instytucji;

9c) »kierownicy komórek kontroli wewnętrznej« oznaczają osoby na najwyższym szczeblu hierarchii odpowiedzialne za faktyczne zarządzanie codziennym funkcjonowaniem niezależnych funkcji zarządzania ryzykiem, zgodności z przepisami i audytu wewnętrznego instytucji;

9d) »komórki kontroli wewnętrznej« oznaczają funkcje zarządzania ryzykiem, zgodności z przepisami i audytu wewnętrznego;”;

d) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) »ryzyko modelu« oznacza ryzyko modelu zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 52b rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

e) dodaje się pkt 29a w brzmieniu:

„29a) »samodzielna instytucja w UE« oznacza samodzielną instytucję w UE zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 33a rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

f) dodaje się pkt 47a w brzmieniu:

„47a) »uznany kapitał« oznacza uznany kapitał zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 71 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

g) dodaje się pkt 66–69 w brzmieniu:

„66) »duża instytucja« oznacza instytucję zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 146 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

67) »odpowiednia jednostka zależna« oznacza istotną jednostkę zależną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 135 rozporządzenia (UE) nr 575/2013

lub dużą jednostkę zależną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 147 tego rozporządzenia;

- 68) »okresowe kary pieniężne« oznaczają sankcje dzienne mające na celu położenie kresu trwającym naruszeniom oraz nakłonienie osoby prawnej lub fizycznej do powrotu do wypełniania spoczywających na niej obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i z rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 69) »ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego« oznaczają ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 52d rozporządzenia (UE) nr 575/2013;”;

2) art. 4 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez właściwe organy specjalistycznej wiedzy, zasobów, zdolności operacyjnej, uprawnień oraz niezależności, których wymaga wykonywanie funkcji związanych z nadzorem ostrożnościowym, dochodzeniami oraz uprawnieniami do nakładania okresowych kar pieniężnych i sankcji określonych w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013.

W celu zachowania niezależności właściwych organów w wykonywaniu ich uprawnień państwa członkowskie wprowadzają wszelkie niezbędne uzgodnienia w celu zapewnienia, aby te właściwe organy, w tym ich pracownicy i członkowie ich organów zarządzających, mogły działać niezależnie i obiektywnie, bez zwracania się o polecenia lub ich przyjmowania, ani bez podlegania wpływowi nadzorowanych instytucji, jakiegokolwiek rządu państwa członkowskiego lub organu Unii, lub jakiegokolwiek innego podmiotu publicznego lub prywatnego. Uzgodnienia te pozostają bez uszczerbku dla praw i obowiązków właściwych organów wynikających z bycia częścią Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego wynikającego z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r.^{*1}, Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego wynikającego z rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r.^{*2} oraz rozporządzenia (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r.^{*3} i Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji wynikającej z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r.^{*4}

Państwa członkowskie zapewniają w szczególności, aby właściwe organy dysponowały wszelkimi niezbędnymi uzgodnieniami w celu zapobiegania konfliktom interesów ich pracowników i członków ich organów zarządzających. W tym celu państwa członkowskie ustanawiają przepisy proporcjonalne do roli i obowiązków tych pracowników i członków organów zarządzających, zakazujące im co najmniej:

- a) obrotu instrumentami finansowymi emitowanymi przez instytucje nadzorowane przez właściwe organy lub emitowanymi przez bezpośrednie lub pośrednie jednostki dominujące, jednostki zależne lub podmioty powiązane tych instytucji, lub odnoszonymi do tych instytucji, jednostek lub podmiotów;

- b) po ustaniu zatrudnienia we właściwym organie – zatrudnienia się w którymkolwiek z następujących podmiotów lub zaakceptowania jakichkolwiek ustaleń umownych dotyczących świadczenia usług w ramach zawodów regulowanych z którymkolwiek z następujących podmiotów:
- (i) instytucje, które bezpośrednio nadzorowali, w tym ich bezpośrednie lub pośrednie jednostki dominujące, jednostki zależne lub podmioty powiązane, w okresie co najmniej dwóch lat poprzedzających dzień objęcia nowej funkcji;
 - (ii) przedsiębiorstwa, które świadczą usługi na rzecz którejkolwiek z jednostek lub któregośkolwiek z podmiotów, o których mowa w pkt (i) i które bezpośrednio nadzorowali w okresie co najmniej dwóch lat poprzedzających dzień objęcia nowej funkcji, chyba że obowiązuje ich ścisłe wykluczenie z uczestnictwa w świadczeniu tych usług w okresie obowiązywania zakazu, o którym mowa w niniejszym artykule.

Pracownicy i członkowie organów zarządzających podlegający zakazom przewidzianym w lit. b) akapit trzeci są uprawnieni do odpowiedniej rekompensaty z tytułu niemożności objęcia zakazanej funkcji.

W celu proporcjonalnego stosowania niniejszego artykułu EUNB wydaje wytyczne skierowane do właściwych organów, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w sprawie zapobiegania konfliktom interesów we właściwych organach i w sprawie niezależności właściwych organów, z uwzględnieniem najlepszych praktyk międzynarodowych.”;

*1 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

*2 Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

*3 Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1).

*4 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

3) w art. 18 dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) spełnia wszystkie następujące warunki:

- (i) ustalono, że jest na progu upadłości lub że jest zagrożona upadłością zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE lub zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 806/2014;
- (ii) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje, że warunek określony w art. 32 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE lub w art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jest spełniony w odniesieniu do tej instytucji kredytowej;
- (iii) organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje, że warunek określony w art. 32 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2014/59/UE lub w art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 806/2014 nie jest spełniony w odniesieniu do tej instytucji kredytowej.”;

4) w art. 21a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dominujące finansowe spółki holdingowe z państwa członkowskiego, dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijne dominujące finansowe spółki holdingowe i unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem. Inne finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej występują o zatwierdzenie zgodnie z niniejszym artykułem, w przypadku gdy są zobowiązane do zastosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) nr 575/2013 na zasadzie subskonsolidowanej.

Właściwe organy przeprowadzają przegląd jednostek dominujących instytucji lub jednostek dominujących podmiotu ubiegającej(-ego) się o zezwolenie na podstawie art. 8, aby wykryć ewentualną obecność jednostki spełniającej kryteria, którą należy uznać za dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

Do celów akapitu drugiego, w przypadku gdy spółki dominujące znajdują się w innych państwach członkowskich niż państwo członkowskie, w którym instytucja lub podmiot ubiegająca(-cy) się o zezwolenie na podstawie art. 8 ma siedzibę, właściwe organy tych dwóch państw członkowskich ściśle współpracują, aby przeprowadzić przegląd.

Właściwe organy publikują wynik przeglądu, o którym mowa w akapicie drugim.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) nominacji co najmniej dwóch osób faktycznie kierujących daną finansową spółką holdingową lub daną finansową spółką holdingową o działalności mieszanej i zgodności z wymogami określonymi w art. 91 ust. 1;”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy zatwierdzenie finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej odbywa się równocześnie z oceną, o której mowa w art. 22 i 27a, właściwy organ do celów tego artykułu koordynuje, w stosownym przypadku, działania z organem sprawującym nadzór skonsolidowany i, jeżeli jest to inny organ, z właściwym organem w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę dana finansowa spółka holdingowa lub dana finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. W takim przypadku okres oceny, o którym mowa w art. 22 ust. 3 akapit drugi i w art. 27a ust. 6, zostaje zawieszony na okres dłuższy niż 20 dni roboczych, aż do zakończenia procedury określonej w niniejszym artykule.”;

5) w art. 21b ust. 6 dodaje się akapity drugi i trzeci w brzmieniu:

„EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów, definicji i rozwiązań informatycznych, które należy stosować w Unii do zgłaszania informacji, o których mowa w akapicie pierwszym.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

6) dodaje się nowy art. 21c w brzmieniu:

Artykuł 21c

Wymóg założenia oddziału w celu świadczenia usług bankowych przez przedsiębiorstwa z państw trzecich oraz wyjątek dotyczący odwrotnego pozyskiwania usług

1. Państwa członkowskie wymagają, aby przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie trzecim, o których mowa w art. 47 ust. 1 i 2, założyły oddział na ich terytorium i złożyły wniosek o zezwolenie zgodnie z tytułem VI na rozpoczęcie lub kontynuowanie działalności, o której mowa w ust. 1 tego artykułu, w danym państwie członkowskim.

2. W przypadku gdy klient detaliczny, uprawniony kontrahent lub klient profesjonalny w rozumieniu sekcji I i II załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE mający siedzibę lub znajdujący się w Unii zwraca się z własnej, wyłącznej inicjatywy do przedsiębiorstwa mającego siedzibę w państwie trzecim w celu

zamówienia u niego jakiejkolwiek usługi lub działalności, o których mowa w art. 47 ust. 1, wymóg określony w ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do świadczenia danej usługi lub prowadzenia danej działalności na rzecz tej osoby, w tym relacji ściśle związanej ze świadczeniem tej usługi lub prowadzeniem tej działalności. Bez uszczerbku dla stosunków wewnątrzgrupowych, jeżeli przedsiębiorstwo z państwa trzeciego – w tym za pośrednictwem podmiotu działającego w jego imieniu lub mającego bliskie powiązania z takim przedsiębiorstwem z państwa trzeciego, lub jakiejkolwiek innej osoby działającej w imieniu takiego przedsiębiorstwa – pozyskuje klientów lub potencjalnych klientów w Unii, nie uznaje się tego za usługę świadczoną z własnej, wyłącznej inicjatywy klienta.

3. Inicjatywa klienta lub kontrahenta, o którym mowa w ust. 2, nie uprawnia przedsiębiorstwa z państwa trzeciego do wprowadzania do obrotu kategorii produktów, działań lub usług innych niż te, które zamówił klient lub kontrahent, inaczej niż za pośrednictwem oddziału z państwa trzeciego mającego siedzibę w państwie członkowskim.”;

- 7) W tytule III dodaje się rozdziały 3, 4 i 5 w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 3

Nabycie lub zbycie znacznego pakietu akcji

Artykuł 27a

Powiadomienie o nabyciu i jego ocena

1. Państwa członkowskie wymagają, by każda instytucja, dominujące finansowe spółki holdingowe z państwa członkowskiego, dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijne dominujące finansowe spółki holdingowe oraz unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, lub inne finansowe spółki holdingowe bądź finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, które muszą wystąpić o zatwierdzenie na zasadzie skonsolidowanej (»nabywca«) zgodnie z art. 21a ust. 1, uprzednio poinformowały właściwy dla nich organ – jeżeli zamierzają nabyć, bezpośrednio lub pośrednio, znaczny pakiet akcji przekraczający 15 % uznanego kapitału nabywcy (»planowane nabycie«) – o wielkości tego pakietu akcji oraz przekazały odpowiednie informacje, określone zgodnie z art. 27b ust. 5.

2. Właściwe organy wystosowują pisemne potwierdzenie odbioru powiadomienia zgodnie z ust. 1 lub dodatkowych informacji zgodnie z ust. 5 bezzwłocznie, nie później niż w ciągu dwóch dni roboczych od ich otrzymania.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu oraz od art. 22 ust. 2, jeżeli planowane nabycie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu lub w art. 22 ust. 1, zostanie uznane przez właściwy organ za złożone, potwierdzenia odbioru powiadomienia o wszelkich dodatkowych informacjach dokonuje się bezzwłocznie, nie później niż w ciągu dziesięciu dni roboczych od jego otrzymania.

3. Właściwe organy przeprowadzają ocenę, o której mowa w art. 27b ust. 1 (»ocena«), w terminie 60 dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i wszystkich dokumentów, w tym dokumentów, których załączenia do powiadomienia wymaga państwo członkowskie zgodnie z art. 27b ust. 4 (»okres oceny«).

Jeżeli planowane nabycie obejmuje znaczny pakiet akcji instytucji kredytowej, o którym mowa w art. 22 ust. 1, nabywca również nadal podlega wymogowi powiadomienia oraz ocenie zgodnie z tym artykułem.

4. Właściwe organy powiadamiają potencjalnego nabywcę o terminie, w którym upływa okres oceny, w chwili potwierdzenia odbioru, o którym mowa w ust. 3.

5. Podczas okresu oceny i nie później niż 50. dnia roboczego okresu oceny właściwe organy mogą w razie potrzeby zwrócić się o dodatkowe informacje, które są konieczne do ukończenia oceny. Wniosek ten przekazuje się na piśmie z wyszczególnieniem dodatkowych wymaganych informacji.

6. Bieg okresu oceny ulega zawieszeniu na czas od dnia przekazania przez właściwe organy wniosku o dodatkowe informacje do dnia otrzymania odpowiedzi na niego od nabywcy, w której zawarto wszystkie wymagane informacje. Okres zawieszenia nie przekracza 20 dni roboczych. Właściwe organy mogą wystosowywać według własnego uznania ewentualne dalsze wnioski o uzupełnienie lub wyjaśnienie informacji, jednak wnioski te nie powodują zawieszenia biegu okresu oceny.

7. Właściwe organy mogą przedłużyć okres, na jaki został zawieszony bieg okresu oceny, wspomniany w ust. 6 akapit drugi do maksymalnie 30 roboczych w następujących przypadkach:

- a) siedziba nabytej jednostki mieści się w państwie trzecim lub jednostka ta podlega regulacji państwa trzeciego;
- b) wymiana informacji z organami odpowiedzialnymi za nadzór nad podmiotami zobowiązanymi wymienionymi w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849^{*5} jest niezbędna do przeprowadzenia oceny, o której mowa w art. 27b ust. 1 niniejszej dyrektywy.

8. Jeżeli zatwierdzenie finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na podstawie art. 21a następuje jednocześnie z oceną, o której mowa w niniejszym artykule, właściwy organ do celów wspomnianego artykułu koordynuje swoje działania, w stosownych przypadkach, z organem sprawującym nadzór skonsolidowany oraz, jeżeli jest to inny organ, z właściwym organem w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej. W takim przypadku bieg okresu oceny ulega zawieszeniu na okres nieprzekraczający 20 dni roboczych do daty zakończenia procedury określonej w art. 21a.

9. Jeśli właściwe organy zdecydowały się sprzeciwić planowanemu nabyciu, informują o tym nabywcę w formie pisemnej w terminie dwóch dni roboczych od zakończenia oceny, lecz przed upływem okresu oceny, podając uzasadnienie sprzeciwu. Odpowiednie uzasadnienie decyzji o sprzeciwie wobec planowanego nabycia może, z zastrzeżeniem przepisów krajowych, zostać podane do publicznej

wiadomości na żądanie nabywcy. Brak w prawie krajowym przepisów dotyczących odpowiedniego uzasadnienia decyzji o sprzeciwie wobec planowanego nabycia nie stanowi dla państw członkowskich przeszkody, aby zezwolić właściwemu organowi na opublikowanie takich informacji w przypadku braku żądania ze strony nabywcy.

10. Jeśli przed upływem okresu oceny właściwe organy nie wyrażą w formie pisemnej sprzeciwu wobec planowanego nabycia, planowane nabycie uznaje się za zatwierdzone.

11. Właściwe organy mogą określić maksymalny termin na sfinalizowanie planowanego nabycia i przedłużyć go w stosownych przypadkach.

12. Państwa członkowskie nie mogą – w odniesieniu do powiadomienia właściwych organów lub zatwierdzenia przez nie bezpośredniego lub pośredniego nabycia lub kapitału – ustanawiać bardziej restrykcyjnych wymogów niż wymogi określone w art. 89 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

^{*5} Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

Artykuł 27b **Kryteria oceny**

1. W odniesieniu do powiadomienia o planowanym nabyciu przewidzianego w art. 27a ust. 1 oraz informacji, o których mowa w art. 27a ust. 5, właściwe organy oceniają należyte i ostrożne zarządzanie nabywcą po nabyciu, a w szczególności ryzyko, na które nabywca ten jest lub może być narażony, na podstawie poniższych kryteriów:

- a) wystarczająco dobra opinia oraz wystarczająca wiedza, umiejętności i doświadczenie – o których mowa w art. 91 ust. 1 – nowych członków organu zarządzającego nabywcą, którzy zostaną powołani w wyniku planowanego nabycia;
- b) czy nabywca będzie w stanie spełnić, jak również nadal spełniać w przyszłości, wymogi ostrożnościowe wynikające z niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a w stosownych przypadkach również z innych aktów prawa Unii;
- c) czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z planowanym nabyciem dokonuje się, dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że proponowane nabycie może zwiększyć takie ryzyko.

2. Do celów oceny kryterium określonego w ust. 1 lit. c) oraz kryterium przewidzianego w art. 23 ust. 1 lit. e) właściwe organy konsultują się, w kontekście

przeprowadzanych przez siebie weryfikacji, z organami właściwymi do sprawowania nadzoru nad przedsiębiorstwami zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.

3. Właściwe organy mogą wyrazić sprzeciw wobec planowanego nabycia jedynie wówczas, gdy na podstawie kryteriów określonych w ust. 1 istnieją ku temu uzasadnione powody lub jeżeli informacje przekazane przez nabywcę są niekompletne, mimo wniosku wystosowanego zgodnie z art. 27a.

Do celów niniejszego ustępu i art. 23 ust. 2 oraz w odniesieniu do kryterium określonego w ust. 1 lit. c) zgłoszenie sprzeciwu na piśmie przez organy właściwe do sprawowania nadzoru nad przedsiębiorstwami na mocy dyrektywy (UE) 2015/849 stanowi uzasadnioną podstawę sprzeciwu.

4. Państwa członkowskie nie nakładają żadnych wstępnych warunków dotyczących wielkości pakietu, jaki musi zostać nabyty, ani nie zezwalają swoim właściwym organom na dokonywanie oceny planowanego nabycia pod kątem potrzeb ekonomicznych rynku.

5. Państwa członkowskie publikują wykaz informacji, które są niezbędne do przeprowadzenia oceny. Informacje te są przekazywane właściwym organom w chwili dokonywania powiadomienia, o którym mowa w art. 27a ust. 1. Informacje te są proporcjonalne i odpowiednie w stosunku do charakteru nabywanej jednostki. Państwa członkowskie nie wymagają informacji, które nie są istotne dla przeprowadzenia oceny ostrożnościowej na podstawie niniejszego artykułu.

6. Niezależnie od przepisów art. 27a ust. 2–7, w przypadku gdy właściwy organ otrzyma powiadomienie o co najmniej dwóch planowanych transakcjach nabycia znacznych pakietów akcji tego samego podmiotu, traktuje on nabywców w sposób niedyskryminujący.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) minimalny wykaz informacji, które należy przekazać właściwym organom w chwili dokonywania powiadomienia określonego w art. 23 ust. 1, art. 27a ust. 1, art. 27f ust. 1 i art. 27k ust. 1;
- b) wspólną metodę oceny kryteriów określonych w niniejszym artykule, art. 27g i art. 27l;
- c) procedurę mającą zastosowanie do powiadomienia i oceny ostrożnościowej wymaganych zgodnie z art. 27a, art. 27f i art. 27k.

Do celów akapitu pierwszego EUNB uwzględnia dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132^{*6}.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

^{*6} Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (tekst jednolity).

Artykuł 27c

Współpraca między właściwymi organami

1. Odpowiednie właściwe organy konsultują się ze sobą podczas przeprowadzania oceny, o której mowa w art. 27b, w przypadku gdy nabyta jednostka jest jednym z poniższych podmiotów:

- a) instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE (»spółka zarządzająca UCITS«), posiadającymi zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor potencjalnego nabywcy;
- b) jednostką dominującą w stosunku do instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzającej w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE (»spółka zarządzająca UCITS«), posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor potencjalnego nabywcy,
- c) osobą prawną kontrolującą instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, firmę inwestycyjną lub spółkę zarządzającą UCITS, posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia.

Właściwe organy niezwłocznie udostępniają sobie wszelkie informacje niezbędne lub istotne dla przeprowadzenia oceny. W tym celu właściwe organy przekazują sobie, na żądanie lub z własnej inicjatywy, wszelkie informacje istotne dla przeprowadzenia oceny.

2. Właściwe organy dążą do koordynacji swoich ocen oraz zapewnienia spójności swoich decyzji. W tym celu decyzja właściwego organu nabywcy zawiera wszelkie opinie lub zastrzeżenia wyrażone przez właściwy organ, który udzielił zezwolenia instytucji kredytowej kontrolowanej przez jednostkę dominującą, której dotyczy planowane nabycie.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia wspólnych procedur, formularzy i szablonów na potrzeby procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w niniejszym artykule.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 27d

Powiadomienie w przypadku zbycia znacznego pakietu akcji

Państwa członkowskie wymagają od instytucji, dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, a także od finansowych spółek holdingowych oraz finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, aby uprzednio powiadomiły właściwe organy, że zamierzają nabyć, bezpośrednio lub pośrednio, znaczny pakiet akcji przekraczający 15 % uznanego kapitału nabywcy. Takie powiadomienie przekazuje się w formie pisemnej przed dokonaniem zbycia, wraz z informacją o wielkości danego pakietu akcji.

Artykuł 27e

Obowiązki informacyjne i sankcje

Jeżeli mimo sprzeciwu właściwych organów nabywca nie powiadomił z wyprzedzeniem o planowanym nabyciu zgodnie z art. 27a ust. 1 lub nabył znaczny pakiet akcji, o którym mowa w tym artykule, państwa członkowskie wymagają, aby właściwe organy wprowadziły odpowiednie środki. Środki te mogą obejmować nakazy sądowe, okresowe kary pieniężne i sankcje, zgodnie z art. 65–72, wobec członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej wyższego szczebla. Jeżeli mimo sprzeciwu właściwych organów dochodzi do nabycia znacznego pakietu akcji, państwa członkowskie, bez uszczerbku dla możliwych sankcji, zawieszają wykonywanie danych praw głosu lub unieważniają głosy oddane.

ROZDZIAŁ 4

Przeniesienia aktywów i zobowiązań o istotnej wartości

Artykuł 27f

Powiadomienie o przeniesieniach aktywów i zobowiązań o istotnej wartości oraz ich ocena

1. Państwa członkowskie wymagają od instytucji, dominujących finansowych spółek holdingowych z państwa członkowskiego, dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej lub innych finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, które muszą wystąpić o zatwierdzenie na zasadzie subskonsolidowanej zgodnie z art.

21a ust. 1, aby powiadamiały swój właściwy organ o wszelkich przeniesieniach aktywów lub zobowiązań o istotnej wartości, których zamierzają dokonać w drodze sprzedaży albo jakiegokolwiek innego rodzaju transakcji (»planowana operacja«). W powiadomieniu wskazuje się wielkość planowanej operacji oraz uwzględnia informacje określone w art. 27g ust. 5.

Jeżeli planowana operacja dotyczy wyłącznie instytucji z tej samej grupy, instytucje te również podlegają przepisom zawartym w akapicie pierwszym.

Do celów akapitu pierwszego i drugiego każda instytucja zaangażowana w tę samą planowaną operację podlega obowiązkowi indywidualnego powiadamiania określonego w tych akapitach.

2. Do celów ust. 1:

- a) planowaną operację uznaje się za istotną dla instytucji, jeżeli jest ona równa co najmniej 10 % całkowitej wartości jej aktywów lub zobowiązań; jeżeli planowaną operację przeprowadza się między podmiotami należącymi do tej samej grupy, planowaną operację uznaje się za istotną dla instytucji, jeżeli jest ona równa co najmniej 15 % całkowitej wartości jej aktywów lub zobowiązań;
- b) przy obliczaniu wartości procentowej określonej w lit. a) nie uwzględnia się przeniesień aktywów zagrożonych lub aktywów, które mają zostać zaliczone do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie w rozumieniu art. 3 pkt 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162^{*7} lub poddane sekurytyzacji;
- c) przy obliczaniu wartości procentowej, o której mowa w lit. a), nie uwzględnia się przeniesień aktywów lub zobowiązań w kontekście stosowania instrumentów i mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tytule IV dyrektywy 2014/59/UE.

3. Właściwe organy wystosowują potwierdzenie odbioru powiadomienia zgodnie z ust. 1 lub dodatkowych informacji zgodnie z ust. 6, bezzwłocznie, nie później niż w ciągu dwóch dni roboczych od ich otrzymania.

4. Właściwe organy przeprowadzają ocenę, o której mowa w art. 27g ust. 1, w terminie nie dłuższym niż 60 dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i dokumentów, w tym dokumentów, których załączenia do powiadomienia wymaga państwo członkowskie zgodnie z art. 27g ust. 5 (»okres oceny«).

5. Właściwe organy powiadamiają instytucję o terminie, w którym upływa okres oceny, w chwili potwierdzenia odbioru.

6. W dowolnym momencie okresu oceny i nie później niż 50. dnia roboczego okresu oceny właściwe organy mogą zwrócić się o dodatkowe informacje, które są konieczne do ukończenia oceny. Wniosek ten przekazuje się na piśmie z wyszczególnieniem dodatkowych wymaganych informacji.

7. Bieg okresu oceny ulega zwieszeniu na czas od dnia przekazania przez właściwe organy wniosku o informacje do dnia otrzymania odpowiedzi na niego od instytucji, w której to odpowiedzi zawarto wszystkie wymagane informacje. Okres zawieszenia nie przekracza 20 dni roboczych. Właściwe organy mogą wystosowywać według własnego uznania ewentualne dalsze wnioski o uzupełnienie lub wyjaśnienie informacji, jednak wnioski te nie powodują zawieszenia biegu okresu oceny.

8. Jeśli właściwe organy zdecydowały się sprzeciwić planowanej operacji, informują o tym instytucję w formie pisemnej w terminie dwóch dni roboczych od zakończenia oceny, lecz przed upływem okresu oceny, podając uzasadnienie. Odpowiednie uzasadnienie takiej decyzji może, z zastrzeżeniem przepisów krajowych, zostać podane do publicznej wiadomości na żądanie instytucji. Brak w prawie krajowym przepisów dotyczących odpowiedniego uzasadnienia decyzji o sprzeciwie wobec planowanego nabycia nie stanowi dla państwa członkowskiego przeszkody, aby zezwolić właściwemu organowi na opublikowanie takich informacji w przypadku braku żądania ze strony instytucji.

9. Jeśli przed upływem okresu oceny właściwe organy nie wyrażą w formie pisemnej sprzeciwu wobec planowanej operacji, planowaną operację uznaje się za zatwierdzoną.

10. Właściwe organy mogą określić maksymalny termin na sfinalizowanie planowanej operacji i przedłużyć go w stosownych przypadkach.

11. Państwa członkowskie nie mogą – w odniesieniu do powiadomienia właściwych organów i zatwierdzenia przez nie – ustanawiać bardziej restrykcyjnych wymogów niż wymogi określone w art. 27f.

^{*7} Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz.U. L 328 z 18.12.2019, s. 29).

Artykuł 27g

Kryteria oceny

1. W odniesieniu do powiadomienia przewidzianego w art. 27f ust. 1 oraz informacji, o których mowa w art. 27f ust. 6, właściwe organy oceniają planowaną operację na podstawie poniższych kryteriów:

- a) czy instytucja będzie w stanie spełnić, jak również nadal spełniać w przyszłości, wymogi ostrożnościowe wynikające z niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a w stosownych przypadkach również z innych aktów prawa Unii;
- b) czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z planowaną operacją dokonuje się, dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że planowane nabycie może zwiększyć takie ryzyko.

2. Do celów oceny kryterium określonego w ust. 1 lit. b) właściwe organy konsultują się, w kontekście przeprowadzanych przez siebie weryfikacji, z organami właściwymi do sprawowania nadzoru nad przedsiębiorstwami na mocy dyrektywy (UE) 2015/849.

3. Właściwe organy mogą wyrazić sprzeciw wobec planowanej operacji wyłącznie wówczas, gdy kryteria określone w ust. 1 nie są spełnione lub jeżeli informacje przekazane przez instytucję są niekompletne mimo wniosku wystosowanego zgodnie z art. 27f.

W odniesieniu do kryterium określonego w ust. 1 lit. b) zgłoszenie sprzeciwu na piśmie przez organy właściwe na mocy dyrektywy (UE) 2015/849 stanowi uzasadnioną podstawę sprzeciwu.

4. Państwa członkowskie nie mogą uzależniać planowanej operacji od osiągnięcia określonego poziomu lub kwoty ani zezwalać swoim właściwym organom na dokonywanie oceny planowanej operacji pod kątem potrzeb ekonomicznych rynku.

5. Państwa członkowskie publikują wykaz informacji niezbędnych do przeprowadzenia oceny, o której mowa w ust. 1. Informacje te są przekazywane właściwym organom w chwili dokonywania powiadomienia, o którym mowa w art. 27f ust. 1. Państwa członkowskie nie wymagają informacji, które nie są istotne dla przeprowadzenia oceny ostrożnościowej planowanej operacji.

Artykuł 27h

Współpraca między właściwymi organami

1. Odpowiednie właściwe organy konsultują się ze sobą podczas przeprowadzania oceny, o której mowa w art. 27g, w przypadku gdy strony zaangażowane w planowaną operację są jednym z poniższych podmiotów:

- a) instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE («spółka zarządzająca UCITS»), posiadającymi zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia;
- b) jednostką dominującą instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzającej w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE («spółka zarządzająca UCITS»), posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia;
- c) osobą prawną kontrolującą instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, firmę inwestycyjną lub spółkę zarządzającą UCITS, posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia.

2. Właściwe organy niezwłocznie udostępniają sobie wszelkie informacje niezbędne lub istotne dla przeprowadzenia oceny. W tym celu właściwe organy przekazują

sobie, na żądanie lub z własnej inicjatywy, wszelkie informacje istotne dla przeprowadzenia oceny.

3. Właściwe organy dążą do koordynacji swoich ocen oraz zapewnienia spójności swoich decyzji, a także wskazują w swoich decyzjach wszelkie opinie lub zastrzeżenia wyrażone przez właściwy organ nadzorujący pozostałe podmioty zaangażowane w planowaną operację.

4. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia wspólnych procedur, formularzy i szablonów na potrzeby procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w niniejszym artykule.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 27i

Obowiązki informacyjne i sankcje

Jeżeli instytucje nie powiadomiły z wyprzedzeniem o planowanej operacji zgodnie z art. 27f ust. 1 lub jeżeli mimo sprzeciwu właściwych organów przeprowadziły planowaną operację, o której mowa w tym artykule, państwa członkowskie wymagają, aby właściwe organy wprowadziły odpowiednie środki. Środki te mogą obejmować nakazy sądowe, okresowe kary pieniężne i sankcje, z zastrzeżeniem art. 65–72, wobec członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej.

ROZDZIAŁ 5

Połączenia i podziały

Artykuł 27j

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

- a) »połączenie« oznacza jedną z następujących czynności, poprzez którą:
 - (i) jedna lub kilka spółek w chwili rozwiązania bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania lub ich część na inną istniejącą spółkę w zamian za wydanie wspólnikom przejmowanych spółek papierów wartościowych lub udziałów lub akcji stanowiących kapitał spółki przejmującej oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej (o ile prawo krajowe mające zastosowanie nie

stanowi inaczej) lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;

- (ii) jedna lub kilka spółek w chwili rozwiązania bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania lub ich część na inną istniejącą spółkę – spółkę przejmującą – bez emisji nowych udziałów lub akcji przez spółkę przejmującą, pod warunkiem że jedna osoba posiada bezpośrednio lub pośrednio wszystkie udziały lub akcje spółek łączących się lub wspólnicy spółek łączących się posiadają papiery wartościowe i udziały lub akcje w takiej samej proporcji we wszystkich spółkach łączących się;
 - (iii) dwie lub więcej spółek w chwili rozwiązania bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenoszą wszystkie swoje aktywa i zobowiązania lub ich część na zawiązaną przez nie spółkę w zamian za wydanie własnym wspólnikom papierów wartościowych lub udziałów lub akcji stanowiących kapitał tej nowo zawiązanej spółki oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej (o ile prawo krajowe mające zastosowanie nie stanowi inaczej) lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;
 - (iv) w chwili rozwiązania bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego spółka przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania lub ich część na spółkę posiadającą wszystkie papiery wartościowe lub udziały lub akcje stanowiące kapitał tej spółki;
- b) »podział« oznacza jedną z następujących czynności:
- (i) czynność, poprzez którą spółka po jej rozwiązaniu bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania na więcej niż jedną spółkę w zamian za przyznanie akcjonariuszom lub wspólnikom spółki dzielonej udziałów lub akcji spółek otrzymujących wkłady wynikające z podziału oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej (o ile prawo krajowe mające zastosowanie nie stanowi inaczej) lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;
 - (ii) czynność, poprzez którą spółka po jej rozwiązaniu bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przenosi wszystkie swoje aktywa i zobowiązania na więcej niż jedną nowo zawiązaną spółkę w zamian za przyznanie akcjonariuszom lub wspólnikom spółki dzielonej udziałów lub akcji spółek będących odbiorcą oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej (o ile prawo krajowe mające zastosowanie nie stanowi inaczej) lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;
 - (iii) czynność polegającą na połączeniu operacji opisanych w pkt (i) i (ii);

- (iv) czynność, poprzez którą spółka dzielona przenosi część swoich aktywów i zobowiązań na więcej niż jedną spółkę będącą odbiorcą w zamian za wydanie akcjonariuszom lub wspólnikom spółki dzielonej udziałów lub akcji spółek będących odbiorcą, spółki dzielonej lub zarówno spółek będących odbiorcą, jak i spółki dzielonej oraz, w stosownych przypadkach, dopłatę w gotówce nieprzekraczającą 10 % wartości nominalnej (o ile prawo krajowe mające zastosowanie nie stanowi inaczej) lub, w przypadku braku wartości nominalnej, wartości księgowej tych papierów wartościowych lub udziałów lub akcji;
- (v) czynność, poprzez którą spółka dzielona przenosi część swoich aktywów i zobowiązań na więcej niż jedną spółkę będącą odbiorcą w zamian za wydanie spółce dzielonej papierów wartościowych lub udziałów lub akcji spółek będących odbiorcą.

Artykuł 27k

Powiadomienie o połączeniu lub podziale i jego ocena

1. Państwa członkowskie wymagają od instytucji, dominujących finansowych spółek holdingowych z państwa członkowskiego, dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej lub innych finansowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, które muszą wystąpić o zatwierdzenie na zasadzie subskonsolidowanej (»zainteresowane strony z sektora finansowego«) zgodnie z art. 21a ust. 1, przeprowadzających połączenie lub podział (»proponowana operacja«), aby powiadamiały z wyprzedzeniem o przeprowadzeniu proponowanej operacji właściwe organy, które będą odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru nad podmiotami powstałymi w wyniku proponowanej operacji, oraz przekazały odpowiednie informacje, określone zgodnie z art. 271 ust. 4.

Do celów akapitu pierwszego EBC uznaje się za właściwy organ, który należy powiadomić i który odpowiada za ocenę, w przypadku gdy podmioty powstałe w wyniku proponowanej operacji spełniałyby na zasadzie skonsolidowanej którykolwiek z poniższych warunków:

- a) całkowita wartość ich aktywów przekracza 30 mld EUR;
- b) stosunek całkowitej wartości ich aktywów do PKB uczestniczącego państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, przekracza 20 %, chyba że całkowita wartość ich aktywów jest niższa niż 5 mld EUR;

Do celów akapitu pierwszego, jeżeli proponowana operacja polega na podziale, właściwym organem, który należy powiadomić i który jest odpowiedzialny za ocenę, jest właściwy organ nadzorujący podmiot przeprowadzający proponowaną operację.

2. Właściwe organy wystosowują potwierdzenie odbioru powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, lub dodatkowych informacji przekazanych zgodnie z ust. 3 bezzwłocznie, nie później niż w ciągu 10 dni roboczych od ich otrzymania.

Jeżeli proponowana operacja dotyczy wyłącznie zainteresowanych stron z sektora finansowego należących do tej samej grupy, właściwe organy przeprowadzają ocenę, o której mowa w art. 271 ust. 1 («ocena»), w terminie nie dłuższym niż 60 dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i wszystkich dokumentów, których załączenia do powiadomienia wymaga państwo członkowskie zgodnie z art. 271 ust. 5 («okres oceny»).

Właściwy organ powiadamia zainteresowaną stronę z sektora finansowego o terminie, w którym upływa okres oceny, w chwili potwierdzenia odbioru.

3. Właściwe organy mogą zwrócić się o udzielenie dalszych informacji niezbędnych do zakończenia oceny. Wniosek ten przekazuje się na piśmie z wyszczególnieniem dodatkowych wymaganych informacji.

Jeżeli proponowana operacja dotyczy wyłącznie zainteresowanych stron z sektora finansowego należących do tej samej grupy, właściwe organy mogą zwrócić się o dodatkowe informacje nie później niż 50. dnia roboczego okresu oceny.

Bieg okresu oceny ulega zwieszeniu na czas od dnia przekazania przez właściwe organy wniosku o dodatkowe informacje do dnia otrzymania odpowiedzi na niego od zainteresowanych stron z sektora finansowego, w której zawarto wszystkie wymagane informacje. Okres zawieszenia nie przekracza 20 dni roboczych. Właściwe organy mogą wystosowywać według własnego uznania ewentualne dalsze wnioski o uzupełnienie lub wyjaśnienie przekazanych informacji, jednak wnioski te nie powodują zawieszenia biegu okresu oceny.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 akapit trzeci właściwe organy mogą przedłużyć okres, na jaki został zawieszony bieg okresu oceny, wspomniany w tym akapicie do maksymalnie 30 dni roboczych w następujących przypadkach:

- a) siedziba nabytej jednostki mieści się w państwie trzecim lub jednostka ta podlega regulacji państwa trzeciego;
- b) wymiana informacji z organami odpowiedzialnymi za nadzór nad podmiotami zobowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 dyrektywy (UE) 2015/849, jest niezbędna do przeprowadzenia oceny przewidzianej w art. 271 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

5. Proponowanych operacji nie można zakończyć przed wydaniem pozytywnej opinii przez właściwe organy.

6. W ciągu dwóch dni roboczych od zakończenia oceny właściwe organy wydają zainteresowanym stronom z sektora finansowego pozytywną lub negatywną pisemną opinię z uzasadnieniem. Odpowiednie uzasadnienie takiej opinii może, z zastrzeżeniem przepisów krajowych, zostać podane do publicznej wiadomości na żądanie zainteresowanej strony z sektora finansowego. Brak takiego żądania zainteresowanej strony z sektora finansowego nie stanowi dla państwa członkowskiego przeszkody, aby zezwolić właściwemu organowi na opublikowanie takich informacji.

Zainteresowane strony z sektora finansowego przekazują umotywowaną opinię wydaną przez ich właściwe organy, zgodnie z akapitem pierwszym, organom

odpowiedzialnym na mocy prawa krajowego za kontrolowanie proponowanej operacji.

7. Jeżeli proponowana operacja dotyczy wyłącznie zainteresowanych stron z sektora finansowego z tej samej grupy i jeżeli przed upływem okresu oceny właściwe organy nie wyrażą w formie pisemnej sprzeciwu wobec proponowanej operacji, opinię uznaje się za pozytywną.

8. Pozytywna opinia wydana przez właściwy organ może być ograniczona w czasie.

9. Państwa członkowskie nie mogą – w odniesieniu do opisanych w niniejszym rozdziale powiadomienia i zatwierdzenia – ustanawiać bardziej restrykcyjnych wymogów niż wymogi określone w tymże rozdziale.

10. Niniejszy rozdział pozostaje bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004^{*8} i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132.

11. Oceny na podstawie art. 27k ust. 1 nie przeprowadza się w przypadku, gdy proponowana operacja wymaga zezwolenia zgodnie z art. 8 lub zatwierdzenia zgodnie z art. 21a.

^{*8} Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

Artykuł 27l **Kryteria oceny**

1. W ramach oceny powiadomienia przewidzianego w art. 27k ust. 1 oraz informacji, o których mowa w art. 27k ust. 3, właściwe organy – w celu zapewnienia należytego profilu ostrożnościowego zainteresowanych stron z sektora finansowego po zakończeniu proponowanej operacji, a w szczególności ryzyka, na które jest lub może być narażona zainteresowana strona z sektora finansowego w trakcie planowanej operacji, oraz ryzyka, na które jest lub może być narażona zainteresowana strona z sektora finansowego w wyniku proponowanej operacji – oceniają proponowaną operację na podstawie poniższych kryteriów:

- a) reputacja podmiotów zaangażowanych w proponowaną operację;
- b) wystarczająco dobra opinia oraz wystarczająca wiedza, umiejętności i doświadczenie, o których mowa w art. 91 ust. 1, wszelkich członków organu zarządzającego, którzy będą kierować działalnością zainteresowanej strony z sektora finansowego w wyniku proponowanej operacji;
- c) dobra kondycja finansowa podmiotów zaangażowanych w proponowaną operację, w szczególności w odniesieniu do rodzaju działalności prowadzonej i planowanej przez zainteresowaną stronę z sektora finansowego w wyniku proponowanej operacji;
- d) czy podmiot powstały w wyniku proponowanej operacji będzie w stanie spełnić, jak również nadal spełniać w przyszłości, wymogi ostrożnościowe

wynikające z niniejszej dyrektywy oraz rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a w stosownych przypadkach z innych aktów prawa Unii, w szczególności dyrektyw 2002/87/WE i 2009/110/WE;

- e) czy z perspektywy ostrożnościowej plan wdrożenia proponowanej operacji jest realistyczny, rzetelny i skuteczny;
- f) czy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z proponowaną operacją dokonuje się, dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że proponowana operacja może zwiększyć takie ryzyko.

Plan wdrożenia, o którym mowa w lit. d), podlega odpowiedniemu monitorowaniu przez właściwy organ do czasu zakończenia proponowanej operacji.

2. Do celów oceny kryterium określonego w ust. 1 lit. f) właściwe organy konsultują się, w kontekście przeprowadzanych przez siebie weryfikacji, z organami właściwymi na mocy dyrektywy (UE) 2015/849 do sprawowania nadzoru nad przedsiębiorstwami.

3. Właściwe organy mogą wydać negatywną opinię na temat proponowanej operacji wyłącznie wówczas, gdy kryteria określone w ust. 1 nie są spełnione lub jeżeli informacje przekazane przez zainteresowaną stronę z sektora finansowego są niekompletne, mimo wniosku wystosowanego zgodnie z art. 27k.

W odniesieniu do kryterium określonego w ust. 1 lit. f) zgłoszenie sprzeciwu na piśmie przez organy właściwe do sprawowania nadzoru nad przedsiębiorstwami zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 stanowi uzasadnioną podstawę negatywnej opinii.

4. Państwa członkowskie nie zezwalają swoim właściwym organom na dokonywanie oceny proponowanej operacji pod kątem potrzeb ekonomicznych rynku.

5. Państwa członkowskie publikują wykaz informacji niezbędnych do przeprowadzenia oceny określonej w art. 27k ust. 1, które muszą zostać przekazane właściwym organom w chwili dokonywania powiadomienia, o którym mowa w tym artykule. Zakres wymaganych informacji jest proporcjonalny i odpowiedni w stosunku do charakteru proponowanej operacji. Państwa członkowskie nie wymagają informacji, które nie są istotne dla przeprowadzenia oceny ostrożnościowej.

Artykuł 27m

Współpraca właściwych organów

1. Odpowiednie właściwe organy konsultują się ze sobą podczas przeprowadzania oceny, o której mowa w art. 27l, w przypadku gdy w proponowanej operacji oprócz zainteresowanej strony z sektora finansowego uczestniczą podmioty, które są jednym z poniższych podmiotów:

- a) instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, firmą inwestycyjną lub spółką zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE (»spółka zarządzająca UCITS«), posiadającymi

zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia;

- b) jednostką dominującą w stosunku do instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, firmy inwestycyjnej lub spółki zarządzającej UCITS, posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia;
- c) osobą prawną kontrolującą instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, firmę inwestycyjną lub spółkę zarządzającą UCITS, posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim lub w sektorze innym niż sektor, w którym ma nastąpić transakcja nabycia.

2. Właściwe organy niezwłocznie udostępniają sobie wszelkie informacje istotne dla przeprowadzenia oceny. W tym celu właściwe organy przekazują sobie na wniosek wszelkie istotne informacje, a także przekazują wszelkie niezbędne informacje z własnej inicjatywy. Decyzja właściwego organu zainteresowanej strony z sektora finansowego zawiera wszelkie opinie lub zastrzeżenia wyrażone przez właściwe organy, które sprawują nadzór nad jednym lub kilkoma podmiotami wymienionymi powyżej i uczestniczącymi w proponowanej operacji.

3. Właściwe organy dążą do koordynacji swoich ocen oraz zapewnienia spójności swoich opinii, a także wskazują w swoich opiniach wszelkie poglądy lub zastrzeżenia wyrażone przez właściwy organ nadzorujący pozostałe zainteresowane strony z sektora finansowego.

4. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustanowienia wspólnych procedur, formularzy i szablonów na potrzeby procesu konsultacji między odpowiednimi właściwymi organami, o którym mowa w niniejszym artykule.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 27n

Obowiązki informacyjne i sankcje

Jeżeli zainteresowane strony z sektora finansowego nie dokonały wcześniejszego powiadomienia o proponowanej operacji zgodnie z art. 27k ust. 1 lub jeżeli przeprowadziły proponowaną operację, o której mowa w tym artykule, bez uzyskania uprzedniej pozytywnej opinii właściwych organów, państwa członkowskie wymagają, aby właściwe organy wprowadziły odpowiednie środki. Środki te mogą obejmować nakazy sądowe, okresowe kary pieniężne i sankcje, z zastrzeżeniem art. 65–72, wobec członków organu zarządzającego i kadry kierowniczej zainteresowanych stron z sektora finansowego lub podmiotu powstałego w wyniku proponowanej operacji.”;

- 8) tytuł VI otrzymuje brzmienie:

**„TYTUŁ VI
NADZÓR OSTROŻNOŚCIOWY NAD ODDZIAŁAMI Z
PAŃSTW TRZECICH ORAZ STOSUNKI Z PAŃSTWAMI
TRZECIMI”**

ROZDZIAŁ 1

Nadzór ostrożnościowy nad oddziałami z państw trzecich

SEKCJA I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 47

Zakres stosowania i definicje

1. W niniejszym rozdziale ustanowiono przepisy dotyczące prowadzenia w państwie członkowskim:

- a) dowolnego rodzaju działalności wymienionej w załączniku I do niniejszej dyrektywy przez przedsiębiorstwo z siedzibą w państwie trzecim;
- b) działalności, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 575/2013, przez przedsiębiorstwo z siedzibą w państwie trzecim, które spełnia którekolwiek z kryteriów określonych w ppkt (i)–(iii) tej litery.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli przedsiębiorstwo z państwa trzeciego nie jest instytucją kredytową ani przedsiębiorstwem spełniającym kryteria zawarte w ust. 1 lit. b), prowadzenie przez to przedsiębiorstwo w państwie członkowskim którejkolwiek z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I pkt 4, 5 i 7–15 do niniejszej dyrektywy podlega przepisom tytułu II rozdział IV dyrektywy 2014/65/UE.

3. Do celów niniejszego tytułu stosuje się następujące definicje:

- a) »oddziały z państwa trzeciego« oznaczają oddziały utworzone w państwie członkowskim przez:
 - (i) przedsiębiorstwo, którego siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim, w celu prowadzenia dowolnego rodzaju działalności określonej w ust. 1;
 - (ii) instytucję kredytową, która posiada siedzibę zarządu w państwie trzecim;

- b) »przedsiębiorstwo macierzyste« oznacza przedsiębiorstwo z siedzibą zarządu w państwie trzecim, które założyło oddział z państwa trzeciego w państwie członkowskim, oraz oznacza pośrednią jednostkę dominującą i jednostkę dominującą najwyższego szczebla tego przedsiębiorstwa, w zależności od przypadku.

Artykuł 48

Zakaz dyskryminacji

Państwa członkowskie nie stosują wobec oddziałów z państw trzecich, które rozpoczynają lub kontynuują prowadzenie działalności, przepisów skutkujących ich preferencyjnym traktowaniem w stosunku do oddziałów instytucji mających siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Artykuł 48a

Klasyfikacja oddziałów z państw trzecich

1. Państwa członkowskie klasyfikują oddziały z państw trzecich jako oddziały klasy 1, jeżeli oddziały te spełniają którykolwiek z następujących warunków:
 - a) całkowita wartość aktywów zaksięgowanych przez oddział z państwa trzeciego w danym państwie członkowskim jest równa 5 mld EUR lub wyższa, zgodnie z danymi wykazanymi za bezpośrednio poprzedzający roczny okres sprawozdawczy zgodnie z sekcją II podsekcja 4;
 - b) działalność oddziału z państwa trzeciego objęta zezwoleniem obejmuje przyjmowanie depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od klientów detalicznych;
 - c) oddział z państwa trzeciego nie jest kwalifikującym się oddziałem z państwa trzeciego zgodnie z art. 48b.
2. Państwa członkowskie klasyfikują oddziały z państw trzecich, które nie spełniają żadnego z warunków określonych w ust. 1, jako oddziały klasy 2.
3. Właściwe organy aktualizują klasyfikację oddziałów z państw trzecich w następujący sposób:
 - a) w przypadku gdy oddział z państwa trzeciego należący do klasy 1 przestaje spełniać warunki określone w ust. 1, zalicza się go bezzwłocznie do klasy 2;
 - b) w przypadku gdy oddział z państwa trzeciego należący do klasy 2 zaczyna spełniać jeden z warunków określonych w ust. 1, zalicza się go do klasy 1 dopiero po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym zaczął spełniać te warunki.

Warunki dotyczące »kwalifikujących się oddziałów z państw trzecich«

1. Jeżeli w odniesieniu do oddziału z państwa trzeciego spełnione są następujące warunki, oddział ten uznaje się za »kwalifikujący się oddział z państwa trzeciego« do celów niniejszego tytułu:

- a) przedsiębiorstwo macierzyste oddziału z państwa trzeciego ma siedzibę w państwie, które stosuje standardy ostrożnościowe i nadzór zgodnie z ramami regulacyjnymi sektora bankowego w danym państwie trzecim, które są co najmniej równoważne z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013;
- b) organy sprawujące nadzór nad przedsiębiorstwem macierzystym oddziału z państwa trzeciego podlegają wymogom dotyczącym poufności, które są co najmniej równoważne wymogom określonym w tytule VII rozdział 1 sekcja II niniejszej dyrektywy;
- c) państwo, w którym siedzibę ma przedsiębiorstwo macierzyste oddziału z państwa trzeciego, nie jest wymienione jako państwo trzecie wysokiego ryzyka, które boryka się ze strategicznymi brakami w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 9 dyrektywy (UE) 2015/849;

2. Komisja może przyjąć w drodze aktów wykonawczych decyzje dotyczące tego, czy warunki określone w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu są spełnione w odniesieniu do ram regulacyjnych sektora bankowego w danym państwie trzecim. W tym celu Komisja postępuje zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 464 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

3. Przed przyjęciem decyzji, o której mowa w ust. 2, Komisja może zwrócić się do EUNB, zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, o pomoc przy przeprowadzeniu oceny ram regulacyjnych sektora bankowego i wymogów poufności danego państwa trzeciego oraz przy sporządzeniu sprawozdania na temat zgodności tych ram z warunkami określonymi w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu. EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wyniki przeprowadzonej oceny.

4. EUNB prowadzi rejestr publiczny państw trzecich oraz organów państw trzecich, które spełniają warunki określone w ust. 1.

5. Po otrzymaniu wniosku o udzielenie zezwolenia zgodnie z art. 48c właściwe organy oceniają warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu i w art. 48a w celu zaklasyfikowania oddziału z państwa trzeciego do klasy 1 lub 2. Jeżeli dane państwo trzecie nie jest wpisane do rejestru, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, właściwy organ zwraca się do Komisji o dokonanie oceny ram regulacyjnych sektora bankowego oraz wymogów poufności danego państwa trzeciego do celów ust. 2 niniejszego artykułu, pod warunkiem że spełniony jest warunek, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. Właściwy organ klasyfikuje oddział z państwa trzeciego do klasy 1 w oczekiwaniu na przyjęcie przez Komisję decyzji zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

SEKCJA II

ZEZWOLENIE ORAZ WYMOGI REGULACYJNE

PODSEKCJA 1

WYMOGI DOTYCZĄCE ZEZWOLENIA

Artykuł 48c

Warunki udzielenia zezwolenia oddziałom z państw trzecich

1. Państwa członkowskie wymagają, aby przedsiębiorstwa z państw trzecich założyły oddział na ich terytorium przed rozpoczęciem działalności, o której mowa w art. 47 ust. 1. Zgodnie z niniejszym rozdziałem utworzenie oddziału z państwa trzeciego wymaga uprzedniego zezwolenia.
2. Państwa członkowskie wymagają, aby do wniosków o udzielenie zezwolenia dla oddziałów z państw trzecich dołączany był program działalności, który określa planowane rodzaje działalności i czynności, które należy przeprowadzić spośród tych, o których mowa w art. 47 ust. 1, oraz struktura organizacyjna i zasady kontroli ryzyka oddziału z danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 48h.
3. Oddziały z państw trzecich uzyskują zezwolenie wyłącznie wówczas, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) oddział z państwa trzeciego spełnia minimalne wymagania regulacyjne określone w podsekcji 2;
 - b) działalność, której dotyczy złożony przez przedsiębiorstwo macierzyste wniosek o udzielenie zezwolenia w państwie członkowskim, jest objęta zezwoleniem udzielonym przedsiębiorstwu macierzystemu w państwie trzecim, w którym ma ono siedzibę i podlega nadzorowi tego państwa;
 - c) organ nadzoru przedsiębiorstwa macierzystego z państwa trzeciego został powiadomiony o wniosku dotyczącym założenia oddziału w państwie członkowskim oraz o załączonych dokumentach, o których mowa w ust. 2;
 - d) zezwolenie przewiduje, że oddział z państwa trzeciego może prowadzić działalność objętą zezwoleniem wyłącznie w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, oraz wyraźnie zakazuje oddziałowi z państwa trzeciego oferowania lub prowadzenia tej samej działalności w innych państwach członkowskich na zasadzie transgranicznej;
 - e) w celu wykonywania swoich funkcji nadzorczych właściwy organ może uzyskać wszelkie niezbędne informacje dotyczące przedsiębiorstwa macierzystego oddziału z państwa trzeciego od jego organów nadzoru oraz skutecznie koordynować swoje działania nadzorcze z działaniami organów nadzoru państwa trzeciego, w szczególności w okresie kryzysu lub trudnej

sytuacji finansowej dotyczącej przedsiębiorstwo macierzyste, jego grupę lub system finansowy państwa trzeciego;

- f) nie istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że oddział z państwa trzeciego byłby wykorzystywany do popełnienia lub ułatwienia popełnienia przestępstwa prania pieniędzy w rozumieniu art. 1 pkt 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub do popełnienia lub ułatwienia popełnienia przestępstwa finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 pkt 5 tej dyrektywy.

Do celów niniejszego ustępu lit. e) właściwe organy dążą do stosowania wzorów umów administracyjnych opracowanych przez EUNB zgodnie z art. 33 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. Do celów oceny, czy warunek określony w ust. 3 lit. f) został spełniony, właściwe organy konsultują się z organem odpowiedzialnym za nadzór w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy w państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 i uzyskują pisemne potwierdzenie, że warunek ten jest spełniony, przed udzieleniem zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania:

- a) informacji, które należy przekazać właściwym organom przy składaniu wniosku o udzielenie oddziałowi z państwa trzeciego zezwolenia, w tym programu działalności oraz struktury organizacyjnej i zasad zarządzania, o których mowa w ust. 2;
- b) procedury udzielania zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego, jak również standardowych formularzy i szablonów na potrzeby przekazywania informacji, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu;
- c) warunków uzyskania zezwolenia, o których mowa w ust. 3.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 6 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym akapicie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 48d

Warunki dotyczące odmowy udzielenia lub cofnięcia zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego

1. Państwa członkowskie uwzględniają co najmniej następujące warunki dotyczące odmowy udzielenia lub cofnięcia zezwolenia oddziałowi z państwa trzeciego:

- a) oddział z państwa trzeciego nie spełnia wymogów dotyczących udzielenia zezwoleń określonych w art. 48c lub w prawie krajowym;
- b) przedsiębiorstwo macierzyste oddziału z państwa trzeciego lub jego grupa nie spełniają wymogów ostrożnościowych, które mają do nich zastosowanie na mocy prawa państwa trzeciego, lub istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że nie spełniają one tych wymogów lub że naruszają je w ciągu najbliższych 12 miesięcy.

Do celów lit. b) niniejszego ustępu oddziały z państw trzecich niezwłocznie powiadamiają swoje właściwe organy, jeżeli wystąpią okoliczności, o których mowa w tej literze.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1, właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie udzielone oddziałowi z państwa trzeciego, jeżeli spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:

- a) oddział z państwa trzeciego nie wykorzystał zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, wyraźnie zrzekł się zezwolenia lub nie prowadził działalności od ponad sześciu miesięcy, chyba że zainteresowane państwo członkowskie wprowadziło przepis stanowiący, że w takich przypadkach zezwolenie wygasa;
- b) oddział z państwa trzeciego uzyskał zezwolenie wskutek przedłożenia fałszywych oświadczeń lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób;
- c) oddział z państwa trzeciego nie spełnia już dodatkowych warunków lub wymogów, na podstawie których udzielono mu zezwolenia;
- d) oddział z państwa trzeciego nie gwarantuje już zdolności wywiązywania się z zobowiązań wobec swoich wierzycieli, a w szczególności nie zapewnia już bezpieczeństwa aktywom powierzonym mu przez deponentów;
- e) oddział z państwa trzeciego spełnia inne warunki cofnięcia zezwolenia przewidziane przepisami prawa krajowego;
- f) oddział z państwa trzeciego popełnia jedno z naruszeń, o których mowa w art. 67 ust. 1;
- g) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z oddziałem z państwa trzeciego, jego przedsiębiorstwem macierzystym lub grupą dokonuje się, dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, lub istnieje podwyższone ryzyko popełnienia lub usiłowania popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w odniesieniu do oddziału z państwa trzeciego, jego przedsiębiorstwa macierzystego lub grupy.

3. Do celów oceny, czy warunek określony w ust. 2 lit. g) został spełniony, właściwe organy konsultują się z organem odpowiedzialnym za nadzór w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy w państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) warunków ustanowionych w ust. 1 i 2 dotyczących odmowy lub cofnięcia zezwolenia udzielonego oddziałowi z państwa trzeciego;
- b) procedury cofnięcia zezwolenia udzielonego oddziałowi z państwa trzeciego;
- c) treści i procedury powiadamiania właściwych organów, o których mowa w ostatnim akapicie ust. 1 niniejszego artykułu.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym akapicie, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

PODSEKCJA 2

MINIMALNE WYMOGI REGULACYJNE

Artykuł 48e

Wymóg dotyczący wyposażenia kapitałowego

1. Bez uszczerbku dla innych wymogów kapitałowych mających zastosowanie zgodnie z prawem krajowym, państwa członkowskie wymagają, aby oddziały z państw trzecich utrzymywały przez cały czas minimalne wyposażenie kapitałowe, które jest co najmniej równe:

- a) w przypadku oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1 – 1 % średniej wartości zobowiązań oddziału wykazanych zgodnie z danymi za trzy bezpośrednio poprzedzające roczne okresy sprawozdawcze zgodnie z podsekcją 4, z zastrzeżeniem minimum 10 mln EUR;
- b) 5 mln EUR w przypadku oddziałów z państw trzecich należących do klasy 2.

2. Oddziały z państw trzecich spełniają wymóg dotyczący minimalnego wyposażenia kapitałowego, o którym mowa w ust. 1, aktywami w jednej z poniższych postaci:

- a) środki pieniężne lub bankowe instrumenty pieniężne;
- b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne państw członkowskich; lub
- c) wszelkie inne instrumenty, w przypadku których oddział z państwa trzeciego ma możliwość nieograniczonego i niezwłocznego wykorzystania ich do pokrycia ryzyk lub strat, gdy tylko one wystąpią.

3. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich zdeponowania instrumentów wyposażenia kapitałowego, o których mowa w ust. 2, na rachunku powierniczym instytucji kredytowej w państwie członkowskim, w którym oddziałowi udzielono zezwolenia, lub, jeżeli pozwala na to prawo krajowe, w banku centralnym tego państwa członkowskiego. Instrumenty wyposażenia kapitałowego zdeponowane na rachunku powierniczym są zastawiane lub cedowane w drodze zabezpieczenia na rzecz organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zabezpieczenia roszczeń wierzycieli oddziału z państwa trzeciego. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy przyznające organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uprawnienie do działania w charakterze powiernika na rzecz wspomnianych wierzycieli do celów niniejszego artykułu i art. 48g.

4. EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia wymogu ustanowionego w ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu w odniesieniu do instrumentów, w przypadku których istnieje możliwość nieograniczonego i niezwłocznego wykorzystania ich do pokrycia ryzyk lub strat, gdy tylko one wystąpią. EUNB wydaje te wytyczne do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Artykuł 48f

Wymogi dotyczące płynności

1. Bez uszczerbku dla innych obowiązujących wymogów dotyczących płynności zgodnie z prawem krajowym, państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich co najmniej utrzymywania przez cały czas wolumenu aktywów wolnych od obciążeń i płynnych, wystarczających do pokrycia wypływu płynności przez co najmniej 30 dni.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1, aby spełniały wymóg pokrycia wypływów netto ustanowiony w części szóstej tytuł I rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/61^{*9}.

3. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich zdeponowania aktywów płynnych posiadanych w celu spełnienia wymogów zawartych w niniejszym artykule na rachunku powierniczym instytucji kredytowej w państwie członkowskim, w którym oddział uzyskał zezwolenie, lub, jeżeli zezwala na to prawo krajowe, w banku centralnym tego państwa członkowskiego. Aktywa płynne zdeponowane na rachunku powierniczym są zastawiane lub cedowane w drodze zabezpieczenia na rzecz organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu zabezpieczenia roszczeń wierzycieli oddziału z państwa trzeciego. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy przyznające organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uprawnienie do działania w charakterze powiernika na rzecz wspomnianych wierzycieli do celów niniejszego artykułu i art. 48g.

4. Właściwe organy mogą zwolnić kwalifikujące się oddziały z państwa trzeciego z wymogu dotyczącego płynności określonego w niniejszym artykule.

*9 Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1).

Artykuł 48g

Niewypłacalność oraz restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja oddziałów z państw trzecich

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oddziału z państwa trzeciego zgodnie z art. 96 dyrektywy 2014/59/UE organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadały uprawnienia do egzekwowania zabezpieczenia ustanowionego na aktywach płynnych i instrumentach wyposażenia kapitałowego przechowywanych na rachunku powierniczym zgodnie z art. 48e ust. 3 i art. 48f ust. 3 niniejszej dyrektywy. Przy podejmowaniu działań związanych z aktywami płynnymi i instrumentami wyposażenia kapitałowego po wyegzekwowaniu zabezpieczenia organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględniają obowiązujące przepisy krajowe, a także uprawnienia nadzorcze i sądowe oraz zapewniają odpowiednią koordynację z krajowymi organami administracyjnymi lub organami wymiaru sprawiedliwości, odpowiednio zgodnie z krajowym prawem dotyczącym niewypłacalności i zasadami określonymi w art. 96 dyrektywy 2014/59/UE.

2. Wszelkie nadwyżki aktywów płynnych lub instrumentów wyposażenia kapitałowego przechowywanych na rachunku powierniczym, które nie zostały wykorzystane zgodnie z ust. 1, traktuje się zgodnie z obowiązującym prawem krajowym.

Artykuł 48h

Zarządzanie wewnętrzne i kontrole ryzyka

1. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, aby ich działalnością w państwie członkowskim faktycznie kierowały co najmniej dwie osoby, pod warunkiem uzyskania uprzedniego zatwierdzenia przez właściwe organy. Osoby te muszą cieszyć się dobrą opinią i posiadać wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie oraz poświęcać wystarczająco dużo czasu wykonywaniu swoich obowiązków.

2. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1, aby spełniały wymogi określone w art. 74 i 75 oraz art. 76 ust. 5. W celu zapewnienia odpowiedniego zarządzania oddziałem właściwe organy mogą wymagać od oddziałów z państw trzecich ustanowienia lokalnego komitetu zarządzającego.

3. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich należących do klasy 2, aby spełniały wymogi określone w art. 74 i 75 oraz aby posiadały komórki kontroli wewnętrznej przewidziane w art. 76 ust. 5 akapit pierwszy, drugi i trzeci.

W zależności od ich wielkości, struktury wewnętrznej oraz charakteru, zakresu i stopnia złożoności ich działalności, właściwe organy mogą wymagać od oddziałów z państw trzecich należących do klasy 2, aby wyznaczyły kierowników komórek kontroli wewnętrznej, o których mowa w art. 76 ust. 5 akapit czwarty i piąty.

4. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich ustanowienia zasad podległości służbowej wobec organu zarządzającego przedsiębiorstwa macierzystego, które dotyczą wszystkich rodzajów istotnego ryzyka oraz strategii w zakresie zarządzania ryzykiem i ich zmian, a także wprowadzenia odpowiednich systemów ICT oraz kontroli w celu zapewnienia należytego przestrzegania tych zasad.

5. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, aby monitorowały swoje ustalenia dotyczące outsourcingu i zarządzały nimi oraz aby zapewniały właściwym organom pełny dostęp do wszelkich informacji potrzebnych do wykonywania ich funkcji nadzorczych.

6. Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały z państw trzecich, które przeprowadzają wewnątrzgrupowe transakcje zabezpieczające lub inne transakcje wewnątrz grupy, posiadały odpowiednie zasoby umożliwiające identyfikację ryzyka kredytowego kontrahenta i właściwe zarządzanie nim, w przypadku gdy istotne ryzyko związane z aktywami zaksięgowanymi przez oddział z państwa trzeciego jest przenoszone na kontrahenta.

7. W przypadku gdy funkcje krytyczne lub ważne zostały powierzone przedsiębiorstwu macierystemu, właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad oddziałami z państw trzecich mają dostęp do wszystkich informacji potrzebnych do wypełniania swoich funkcji nadzorczych.

8. Właściwe organy okresowo wymagają, aby niezależna strona trzecia dokonywała oceny wdrożenia wymogów ustanowionych w niniejszym artykule oraz ciągłości ich przestrzegania, a także aby kierowała do właściwego organu sprawozdanie wraz ze sformułowanymi przez nią ustaleniami i wnioskami.

9. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB wydaje do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r. wytyczne dotyczące stosowania w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich zasad, procedur i mechanizmów, o których mowa w art. 74 ust. 1, uwzględniając art. 74 ust. 2, oraz stosowania w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich art. 75 i art. 76 ust. 5.

Artykuł 48i

Wymogi w zakresie księgowania

1. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, aby prowadziły księgę rejestrową umożliwiającą tym oddziałom monitorowanie oraz prowadzenie kompleksowego i szczegółowego rejestru wszystkich aktywów i zobowiązań związanych z działalnością oddziału z państwa trzeciego w państwie członkowskim oraz niezależne zarządzanie nimi w ramach oddziału. Księga rejestrowa zawiera wystarczające informacje na temat ryzyka generowanego przez oddział z państwa trzeciego oraz sposobu zarządzania tym ryzykiem.

2. Państwa członkowskie wymagają od oddziałów z państw trzecich, aby opracowały polityki w zakresie ustaleń dotyczących księgowania w celu zarządzania księgą rejestrową, o której mowa w ust. 1, do celów określonych w tym ustępie. Odpowiedni organ zarządzający przedsiębiorstwem macierzystym oddziału z państwa trzeciego dokumentuje i zatwierdza te polityki. Dokument programowy, o którym mowa w niniejszym ustępie, zawiera wyraźne uzasadnienie ustaleń dotyczących księgowania oraz określa, w jaki sposób ustalenia te są zgodne ze strategią działalności oddziału z państwa trzeciego.

3. Właściwe organy wymagają regularnego sporządzania niezależnej, pisemnej i uzasadnionej opinii na temat wdrożenia i ciągłości przestrzegania wymogów określonych w niniejszym artykule oraz kierowania jej do właściwego organu wraz ze sformułowanymi przezeń ustaleniami i wnioskami.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia ustaleń dotyczących księgowania, które oddziały z państw trzecich stosują do celów niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do:

- a) metody, którą oddział z państwa trzeciego ma stosować do określenia i prowadzenia kompleksowego i szczegółowego rejestru aktywów i zobowiązań związanych z działalnością oddziału z państwa trzeciego w danym państwie członkowskim; oraz
- b) szczególnego sposobu ujmowania w celu określenia i prowadzenia rejestru aktywów i zobowiązań pochodzących z oddziału z państwa trzeciego i zaksięgowanych lub przechowywanych na odległość w innych oddziałach lub jednostkach zależnych tej samej grupy w imieniu lub na rzecz oddziału z państwa trzeciego, z którego pochodzą.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

PODSEKCJA 3

UPRAWNIENIE DO WYMAGANIA UZYSKANIA ZEZWOLENIA NA PODSTAWIE TYTUŁU III ORAZ WYMOGI DOTYCZĄCE ODDZIAŁÓW O ZNACZENIU SYSTEMOWYM

Artykuł 48j

Uprawnienie do zażądania utworzenia jednostki zależnej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy posiadały uprawnienia do żądania od oddziałów z państw trzecich złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia zgodnie z tytułem III rozdział 1, co najmniej w przypadkach, gdy:

- a) oddział państwa trzeciego prowadził w przeszłości lub prowadzi obecnie działalność wzajemnie powiązaną z innymi oddziałami z państw trzecich lub instytucjami będącymi jednostkami zależnymi z tej samej grupy lub prowadzi jeden z rodzajów działalności, o których mowa w art. 47 ust. 1, z klientami lub kontrahentami z innych państw członkowskich, naruszając w ten sposób przepisy dotyczące rynku wewnętrznego; lub
- b) oddział z państwa trzeciego spełnia wskaźniki znaczenia systemowego, o których mowa w art. 131 ust. 3, i stwarza znaczące ryzyko dla stabilności finansowej Unii lub państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę.

2. Przed podjęciem decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwe organy konsultują się z właściwymi organami państw członkowskich, w których dana grupa z państwa trzeciego posiada inne oddziały z państw trzecich i instytucje będące jednostkami zależnymi.

W przypadku braku porozumienia właściwe organy grupy z państwa trzeciego w innych państwach członkowskich mogą skierować sprawę do EUNB w celu przeprowadzenia mediacji zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca od dnia skierowania sprawy, a właściwy organ danego oddziału z państwa trzeciego powstrzymuje się w tym czasie od przyjęcia decyzji.

Właściwy organ danego oddziału z państwa trzeciego przyjmuje decyzję, o której mowa w ust. 1, zgodnie z decyzją EUNB.

3. Przed nałożeniem na oddział z państwa trzeciego wymogu określonego w niniejszym artykule zgodnie z ust. 1 lit. a) właściwy organ zwraca się do EUNB o wydanie zalecenia zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczącego wykładni tej litery w odniesieniu do tego oddziału państwa trzeciego.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wskaźników znaczenia systemowego, o których mowa w art. 131 ust. 3, w odniesieniu do oddziałów z państw trzecich do celów ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu i art. 48k. EUNB uwzględnia następujące elementy:

- a) rodzaje działalności i usług oraz operacji prowadzonych przez oddział z państwa trzeciego, a w szczególności, czy oddział z państwa trzeciego prowadzi taką działalność i świadczy tego typu usługi oraz prowadzi te operacje z bardzo wąskim kręgiem klientów lub kontrahentów;
- b) stopień złożoności struktury, organizacji i modelu biznesowego oddziału z państwa trzeciego;
- c) stopień wzajemnych powiązań oddziału z państwa trzeciego z systemem finansowym Unii i państwa członkowskiego, w którym oddział ma siedzibę;
- d) zastępowalność działań, usług lub operacji przeprowadzanych przez oddział z państwa trzeciego lub infrastruktury finansowej zapewnianej przez ten oddział;
- e) udział w rynku oddziału z państwa trzeciego w Unii i w państwach członkowskich, w których ma siedzibę, w odniesieniu do ogółu aktywów

bankowych oraz w odniesieniu do działań i usług, które świadczy, oraz operacji, które przeprowadza;

- f) prawdopodobny wpływ zawieszenia lub zamknięcia operacji lub działalności oddziału z państwa trzeciego na płynność systemową lub systemy płatnicze, rozrachunkowe i rozliczeniowe w Unii i w państwie członkowskim, w którym oddział ma siedzibę;
- g) prawdopodobny wpływ zawieszenia lub zamknięcia operacji oddziału z państwa trzeciego na umowy o finansowaniu wewnątrz grupy lub usługi wewnątrz grupy obejmujące funkcje krytyczne w Unii i w państwach członkowskich, w których oddział ma siedzibę;
- h) działalność transgraniczna oddziału z państwa trzeciego z jego przedsiębiorstwem macierzystym oraz z kontrahentami w innych państwach trzecich;
- i) rola i znaczenie oddziału z państwa trzeciego dla działalności, usług i operacji grupy z państwa trzeciego w Unii i w państwie członkowskim, w którym oddział ma siedzibę;
- j) wielkość działalności grupy z państwa trzeciego prowadzonej za pośrednictwem oddziałów z państwa trzeciego w stosunku do działalności tejże grupy prowadzonej za pośrednictwem instytucji będących jednostkami zależnymi posiadającymi zezwolenie na prowadzenie działalności w Unii i w państwie członkowskim, w którym rzeczony oddział z państwa trzeciego mają siedzibę;
- k) czy oddział z państwa trzeciego jest kwalifikującym się oddziałem z państwa trzeciego zgodnie z art. 48b.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 48k

Ocena znaczenia systemowego i wymogi dotyczące oddziałów z państw trzecich o znaczeniu systemowym

1. Oddział lub oddziały z państw trzecich w Unii, które należą do tej samej grupy z państwa trzeciego, podlegają ocenie określonej w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli kwota łączna posiadanych aktywów w ich księgach w Unii, wykazanych zgodnie z podsekcją 4, jest równa lub wyższa niż 30 mld EUR:

- a) w ujęciu średnim za trzy bezpośrednio poprzedzające roczne okresy sprawozdawcze; albo

- b) w ujęciu bezwzględny za co najmniej trzy roczne okresy sprawozdawcze w ciągu pięciu bezpośrednio poprzedzających rocznych okresów sprawozdawczych.

2. Właściwe organy oceniają, czy oddziały z państw trzecich, o których mowa w ust. 1, mają znaczenie systemowe dla Unii i państw członkowskich, w których mają siedzibę. W tym celu właściwe organy oceniają, czy dane oddziały z państw trzecich spełniają wskaźniki znaczenia systemowego, o których mowa w art. 48j ust. 4 i art. 131 ust. 3.

3. Ocenę znaczenia systemowego, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, przeprowadza jeden z następujących podmiotów:

- a) w przypadku gdy do odpowiedniej grupy z państwa trzeciego ma zastosowanie art. 111 – organ sprawujący nadzór skonsolidowany nad tą grupą z państwa trzeciego w Unii zgodnie z tym artykułem;
- b) w przypadku gdy art. 111 nie ma zastosowania do odpowiedniej grupy z państwa trzeciego – właściwy organ, który stałby się organem sprawującym nadzór skonsolidowany nad tą grupą z państwa trzeciego w Unii zgodnie z tym artykułem, gdyby oddziały z państw trzecich były traktowane jako instytucje będące jednostkami zależnymi;
- c) w przypadku gdy grupa z państwa trzeciego posiada oddziały z państwa trzeciego i instytucje będące jednostkami zależnymi tylko w jednym państwie członkowskim – właściwy organ tego państwa członkowskiego; lub
- d) EUNB – jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty rozpoczęcia rocznego okresu sprawozdawczego następującego bezpośrednio po ostatnim rocznym okresie sprawozdawczym, który uruchomił obowiązek przeprowadzenia oceny zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu:
 - (i) żaden z właściwych organów, o których mowa w lit. a), b) lub c), nie rozpoczął oceny; lub
 - (ii) nie określono właściwego organu, który stanowiłby organ sprawujący nadzór skonsolidowany zgodnie z lit. b).

Właściwe organy, o których mowa w lit. a) i b), działające jako „główny właściwy organ”, lub, w stosownych przypadkach, EUNB, przeprowadzają ocenę w ścisłej współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi właściwymi organami. Zainteresowane właściwe organy udzielają pomocy oraz udostępniają wszelką niezbędną dokumentację głównemu właściwemu organowi lub, w stosownych przypadkach, EUNB. W tym celu „zainteresowane właściwe organy” oznaczają wszystkie organy odpowiedzialne za nadzór nad oddziałami z państw trzecich i instytucjami będącymi jednostkami zależnymi należącymi do odpowiedniej grupy z państwa trzeciego w Unii.

Przed zakończeniem oceny znaczenia systemowego główny właściwy organ, właściwy organ, o którym mowa w lit. c), lub, w stosownych przypadkach, EUNB zapoznaje się ze stanowiskiem grupy z państwa trzeciego oraz wyznacza tej grupie

rozsądne ramy czasowe na przedłożenie dokumentacji i przedstawienie opinii na piśmie.

4. Główny właściwy organ dokonuje oceny, o której mowa w ust. 2, i wydaje sprawozdanie nie później niż w terminie sześciu miesięcy od daty rozpoczęcia rocznego okresu sprawozdawczego następującego bezpośrednio po ostatnim okresie sprawozdawczym, który uruchomił obowiązek przeprowadzenia oceny zgodnie z ust.

1. W przypadku gdy zgodnie z ust. 3 ocenę przeprowadza EUNB, okres ten liczy się od dnia, w którym EUNB stał się odpowiedzialny za przeprowadzanie oceny. W sprawozdaniu tym określa się następujące elementy:

- a) ocenę znaczenia systemowego, która zawiera wyraźną i szczegółową analizę wskaźników znaczenia systemowego, o których mowa w ust. 2, w odniesieniu do odpowiednich oddziałów z państw trzecich oraz wnioski sformułowane przez główny właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, EUNB;
- b) w przypadku gdy główny właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, EUNB stwierdzi, że oddziały z państw trzecich mają znaczenie systemowe – wniosek dotyczący projektu decyzji w sprawie jednej z następujących kwestii:
 - (i) o nałożeniu na oddziały z państw trzecich wymogu ubiegania się o zezwolenie zgodnie z tytułem III rozdział 1;
 - (ii) o nałożeniu na oddziały z państw trzecich wymogu restrukturyzacji ich aktywów lub działalności w Unii w taki sposób, aby przestały one być uznawane za oddziały o znaczeniu systemowym zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu;
 - (iii) o nałożeniu dodatkowych wymogów na oddziały z państw trzecich lub instytucje będące jednostkami zależnymi grupy z państwa trzeciego w Unii zgodnie z, odpowiednio, art. 48p lub tytułem VII rozdział 2 sekcja IV;
 - (iv) o nienakładaniu wymogów, o których mowa w pkt (i)–(iii), przez okres odroczenia nieprzekraczający 12 miesięcy i pod warunkiem przeprowadzenia nowej oceny oddziałów z państw trzecich przed upływem tego okresu;
- c) uzasadnienie wniosku dotyczącego projektu decyzji, o którym mowa w lit. b), zawierające szczegółowe wyjaśnienie, w jaki sposób decyzja wiąże się z oceną, o której mowa w lit. a).

Główny właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, EUNB składa wniosek dotyczący decyzji, o której mowa w lit. b) pkt (iv), wyłącznie wówczas, gdy może uzasadnić, że brak wymogów dotyczących oddziałów z państw trzecich zgodnie z niniejszym artykułem nie doprowadziłby do znacznego wzrostu ryzyka, jakie te oddziały stwarzają dla stabilności finansowej i integralności rynku Unii lub państw członkowskich w okresie odroczenia, o którym mowa w tym punkcie.

W stosownych przypadkach odniesienia do „głównego właściwego organu” w niniejszym artykule rozumie się jako odniesienia do właściwego organu, o którym mowa w ust. 3 lit. c). Jeżeli ten właściwy organ jest odpowiedzialny za sporządzenie

sprawozdania, o którym mowa w niniejszym ustępie, przedstawiona w nim decyzja wchodzi w życie z dniem powiadomienia o niej oddziałów z państw trzecich. Ponadto właściwy organ powiadamia o tej decyzji EUNB.

5. Główny właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, EUNB przedkłada sprawozdanie, o którym mowa w ust. 5, zainteresowanym właściwym organom. Główny właściwy organ i zainteresowane właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby w terminie trzech miesięcy od daty złożenia sprawozdania podjąć w drodze konsensusu wspólną decyzję dotyczącą sprawozdania i, w stosownych przypadkach, projektu decyzji.

Jeżeli właściwe organy nie osiągną konsensusu po upływie trzymiesięcznego okresu, o którym mowa w akapicie pierwszym, wspólną decyzję podejmuje się większością oddanych głosów w ciągu miesiąca następującego bezpośrednio po upływie poprzedzającego okresu trzymiesięcznego. W tym celu udziały z prawem głosu przyznaje się właściwym organom zgodnie z poniższym:

- a) z zastrzeżeniem lit. b) każdy właściwy organ, w tym główny właściwy organ, jest uprawniony do udziału z prawem głosu równego wartości procentowej aktywów grupy z państwa trzeciego, nad którą sprawuje nadzór, w stosunku do całkowitej wartości aktywów tej grupy w Unii;
- b) udział z prawem głosu głównego właściwego organu zostaje zwiększony do 25 %, jeżeli nie osiągnął on wspomnianej wartości procentowej zgodnie z lit. a);
- c) jeżeli udział z prawem głosu głównego właściwego organu został zwiększony do 25 % zgodnie z lit. b), udziały z prawem głosu pozostałych właściwych organów wynikające z lit. a) są odpowiednio korygowane jako udziały w pozostałej puli 75 % praw głosu.

Do celów lit. a) w obliczeniach uwzględnia się aktywa posiadane zarówno przez oddziały z państw trzecich, jak i instytucje będące jednostkami zależnymi grupy z państwa trzeciego.

Wspólna decyzja wchodzi w życie po jej przyjęciu z dniem powiadomienia o niej oddziałów z państw trzecich. O wspólnej decyzji powiadamia się również EUNB.

6. Od dnia wejścia w życie decyzji zgodnie z ust. 5 lub 6 oddziały z państw trzecich mają trzy miesiące na dostosowanie się do wymogów określonych w tej decyzji.

Jeżeli oddziały z państw trzecich są zobowiązane do złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucje zgodnie z tytułem III rozdział 1, zezwolenie udzielone im na podstawie tego tytułu pozostaje ważne tymczasowo do upływu terminu określonego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu lub, w zależności od przypadku, do zakończenia procesu udzielania zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucje. Oddziały z państw trzecich mogą zwrócić się do właściwego organu o przedłużenie trzymiesięcznego terminu, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli są w stanie uzasadnić potrzebę takiego przedłużenia terminu celami zachowania zgodności z nałożonym na nie odpowiednim wymogiem.

Jeżeli próg, o którym mowa w ust. 1, zostanie osiągnięty w drodze agregacji aktywów różnych oddziałów, właściwe organy mogą nałożyć wymóg, o którym mowa w niniejszym akapicie, w porządku malejącym według wielkości aktywów, aż do momentu, w którym całkowita wartość aktywów pozostających w księgach rachunkowych oddziałów z państwa trzeciego w Unii wyniesie mniej niż 30 mld EUR.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych na potrzeby określenia zasad konstrukcyjnych dotyczących wykładni art. 111 niniejszej dyrektywy w celu określenia hipotetycznego organu sprawującego nadzór skonsolidowany, o którym mowa w ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

PODSEKCJA 4

WYMOGI DOTYCZĄCE SPRAWOZDAWCZOŚCI

Artykuł 48l

Informacje regulacyjne, finansowe i dotyczące przedsiębiorstwa macierzystego

1. Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały z państw trzecich okresowo przekazywały swoim właściwym organom informacje dotyczące:

- a) aktywów i zobowiązań figurujących w ich księgach, zgodnie z art. 48i, z podziałem według:
 - (i) największych zarejestrowanych aktywów i zobowiązań sklasyfikowanych według sektora i rodzaju kontrahenta (w tym w szczególności ekspozycji sektora finansowego);
 - (ii) znacznych ekspozycji i koncentracji źródeł finansowania w stosunku do określonych rodzajów kontrahentów;
 - (iii) znaczących transakcji wewnętrznych z przedsiębiorstwem macierzystym oraz z członkami grupy przedsiębiorstwa macierzystego;
- b) spełnienia przez oddział z państwa trzeciego wymogów, które mają do niego zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy;
- c) na zasadzie *ad hoc*, rozwiązań w zakresie ochrony depozytów będących do dyspozycji deponentów w danym oddziale z państwa trzeciego, zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3 dyrektywy 2014/49/UE;

- d) dodatkowych wymogów regulacyjnych nałożonych na oddział z państwa trzeciego przez państwa członkowskie na podstawie prawa krajowego.

Do celów przekazywania informacji dotyczących aktywów i zobowiązań ujętych w ich księgach zgodnie z lit. a) oddziały z państw trzecich stosują międzynarodowe standardy rachunkowości przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002^{*10} lub ogólnie przyjęte zasady rachunkowości obowiązujące w danym państwie członkowskim.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby oddziały z państw trzecich przekazywały swoim właściwym organom poniższe informacje na temat ich przedsiębiorstwa macierzystego:

- a) okresowo, zagregowane informacje na temat aktywów i zobowiązań posiadanych lub zaksięgowanych, odpowiednio, przez jednostki zależne i inne oddziały z państw trzecich grupy tego przedsiębiorstwa macierzystego w Unii;
- b) okresowo, informacje na temat przestrzegania przez przedsiębiorstwo macierzyste obowiązujących je wymogów ostrożnościowych, zarówno na zasadzie indywidualnej, jak i skonsolidowanej;
- c) na zasadzie *ad hoc*, istotne przeglądy i oceny dotyczące nadzoru, gdy przeprowadza się je w odniesieniu do przedsiębiorstwa macierzystego, oraz wynikające z nich decyzje nadzorcze;
- d) plany naprawy przedsiębiorstwa macierzystego oraz szczegółowe środki, które można wprowadzić w odniesieniu do oddziału z państwa trzeciego zgodnie z tymi planami, a także wszelkie późniejsze aktualizacje i zmiany tych planów;
- e) strategię działalności przedsiębiorstwa macierzystego w odniesieniu do oddziału z państwa trzeciego oraz wszelkie późniejsze zmiany tej strategii;
- f) usługi świadczone przez przedsiębiorstwo macierzyste na rzecz uprawnionych kontrahentów lub klientów profesjonalnych w rozumieniu sekcji 1 załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE mających siedzibę lub znajdujących się w Unii na podstawie odwrotnego pozyskiwania usług, zgodnie z art. 21c niniejszej dyrektywy.

3. Obowiązki sprawozdawcze określone w niniejszym artykule nie uniemożliwiają właściwym organom nakładania na oddziały z państw trzecich dodatkowych wymogów dotyczących sprawozdawczości *ad hoc*, jeżeli właściwy organ uznaje dodatkowe informacje za niezbędne do uzyskania pełnego obrazu działalności, operacji lub kondycji finansowej oddziału lub jego przedsiębiorstwa macierzystego, zweryfikowania przestrzegania przez oddział i jego przedsiębiorstwo macierzyste obowiązujących przepisów prawa oraz zapewnienia przestrzegania przez oddział tych przepisów.

^{*10} Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

Artykuł 48m

Standardowe formularze i szablony oraz częstotliwość składania sprawozdań

1. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów, definicji, rozwiązań informatycznych oraz częstotliwości składania sprawozdań na potrzeby art. 48l.

Wymagania dotyczące sprawozdawczości, o których mowa w akapicie pierwszym, są proporcjonalne do klasyfikacji oddziałów z państw trzecich jako oddziałów klasy 1 albo klasy 2.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2. Informacje regulacyjne i finansowe, o których mowa w niniejszym artykule, są przekazywane co najmniej dwa razy w roku przez oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 i co najmniej raz w roku przez oddziały z państw trzecich należące do klasy 2.

3. Właściwe organy mogą zwolnić kwalifikujące się oddziały z państw trzecich ze stosowania wszystkich lub części wymogów dotyczących przekazywania informacji na temat przedsiębiorstwa macierzystego określonych w art. 48l ust. 3, pod warunkiem że właściwy organ jest w stanie uzyskać odpowiednie informacje bezpośrednio od organów nadzoru danego państwa trzeciego.

SEKCJA III

NADZÓR

Artykuł 48n

Nadzór nad oddziałami z państw trzecich i program oceny nadzorczej

1. Państwa członkowskie wymagają, aby do celów nadzorowania oddziałów z państw trzecich właściwe organy przestrzegały przepisów niniejszej sekcji oraz, odpowiednio, przepisów tytułu VII.

2. Właściwe organy uwzględniają oddziały z państw trzecich w programie oceny nadzorczej, o którym mowa w art. 99.

Przegląd i ocena nadzorcza

1. Państwa członkowskie wymagają, aby właściwe organy dokonywały przeglądu uregulowań, strategii, procesów i mechanizmów wdrożonych przez oddziały z państw trzecich w celu zastosowania się do przepisów, które mają do nich zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy, oraz, w stosownych przypadkach, wszelkich dodatkowych wymogów regulacyjnych wynikających z prawa krajowego.
2. Na podstawie przeglądu przeprowadzonego zgodnie z ust. 1 właściwe organy oceniają, czy uregulowania, strategie, procesy i mechanizmy wdrożone przez oddziały z państw trzecich oraz ich wyposażenie kapitałowe i płynność zapewniają należyte zarządzanie istotnym ryzykiem i ochronę przed nim, a także rentowność oddziału.
3. Właściwe organy przeprowadzają przegląd i ocenę, o których mowa w ust. 1 i 2, zgodnie z zasadą proporcjonalności w brzmieniu opublikowanym zgodnie z art. 143 ust. 1 lit. c). W szczególności właściwe organy ustalają częstotliwość i intensywność przeglądów, o których mowa w ust. 1, które są proporcjonalne do klasyfikacji jako oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1 i klasy 2, a także uwzględniają inne znaczące kryteria, takie jak charakter, skala i złożoność działalności danych oddziałów z państw trzecich.
4. Jeżeli w wyniku przeglądu, w szczególności oceny zasad zarządzania, modelu biznesowego lub działalności oddziału z państwa trzeciego, właściwe organy mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z tym oddziałem z państwa trzeciego dokonuje się, dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub że istnieje podwyższone ryzyko takich czynów, właściwy organ niezwłocznie powiadamia EUNB oraz organ, który sprawuje nadzór nad tym oddziałem z państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849. W przypadku podwyższonego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu właściwy organ oraz organ, który sprawuje nadzór nad tym oddziałem z państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849, nawiązują współpracę i niezwłocznie powiadamiają EUNB o ich wspólnej ocenie. Zgodnie z niniejszą dyrektywą właściwy organ wprowadza, stosownie do okoliczności, środki, które mogą obejmować cofnięcie pozwolenia dla oddziału z państwa trzeciego, zgodnie z art. 48d ust. 2 lit g).
5. Właściwe organy, jednostki analityki finansowej i organy nadzorujące oddziały z państw trzecich ściśle współpracują ze sobą w ramach ich odnośnych kompetencji i przekazują sobie nawzajem informacje istotne z punktu widzenia niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że taka współpraca i wymiana informacji nie naruszają toczącego się śledztwa, dochodzenia lub postępowania zgodnie z prawem karnym lub administracyjnym państwa członkowskiego, w którym znajdują się właściwy organ, jednostka analityki finansowej lub organ, na którym spoczywa publiczny obowiązek nadzorowania oddziałów z państwa trzeciego. EUNB może – z własnej inicjatywy – podjąć działania wspierające właściwe organy oraz organy nadzorujące oddział z państwa trzeciego, zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849, w przypadku braku porozumienia w sprawie koordynacji działań nadzorczych na podstawie niniejszego artykułu. W takiej sytuacji EUNB działa zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania:

- a) wspólnych procedur i metod dotyczących procesu przeglądu i oceny nadzorczej, o którym mowa w niniejszym artykule, oraz oceny sposobu ujmowania istotnego ryzyka;
- b) mechanizmów współpracy i wymiany informacji między organami, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, w kontekście identyfikowania przypadków poważnych naruszeń przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy.

Do celów lit. a) procedury i metody, o których w niej mowa, ustanawia się w sposób proporcjonalny do klasyfikacji oddziałów z państw trzecich jako oddziałów klasy 1 lub klasy 2 oraz do innych odpowiednich kryteriów, takich jak charakter, skala i złożoność ich działalności.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 48p

Środki i uprawnienia nadzorcze

1. Właściwe organy zobowiązują oddziały z państw trzecich do wprowadzania na wczesnym etapie środków koniecznych do:

- a) zapewnienia, aby oddziały z państw trzecich spełniały wymogi, które mają do nich zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy oraz wynikają z przepisów prawa krajowego, lub do przywrócenia zgodności z tymi wymogami; oraz
- b) zapewnienia, aby istotne ryzyko, na które narażone są oddziały z państw trzecich, było w sposób należyty i wystarczający uwzględnione oraz zarządzane, a także, aby oddziały te pozostały rentowne.

2. Na potrzeby ust. 1 uprawnienia właściwych organów obejmują co najmniej prawo do wymagania od oddziałów z państw trzecich, aby:

- a) utrzymywały poziom wyposażenia kapitałowego powyżej minimalnych wymogów określonych w art. 48e lub spełniały inne dodatkowe wymogi kapitałowe. Wszelkie dodatkowe kwoty wyposażenia kapitałowego, które oddział z państwa trzeciego ma posiadać zgodnie z niniejszą literą, spełniają wymóg określony w art. 48e;
- b) spełniały inne szczegółowe wymogi dotyczące płynności, oprócz wymogu określonego w art. 48f. Wszelkie dodatkowe płynne aktywa, które oddział z

państwa trzeciego ma posiadać zgodnie z niniejszą literą, spełniając wymagania określone w art. 48f;

- c) wzmocniły swoje zarządzanie, kontrolę ryzyka lub ustalenia dotyczące księgowania;
- d) ograniczyły lub zawężyły zakres swojej działalności lub prowadzonych przez siebie operacji, jak również kontrahentów tych działań;
- e) ograniczyły ryzyko nieodłącznie związane z ich działalnością, produktami i systemami, w tym działalnością zleconą na zasadzie outsourcingu, oraz zaprzestały prowadzenia takiej działalności lub oferowania takich produktów;
- f) spełniały dodatkowe wymagania dotyczące sprawozdawczości, zgodnie z art. 48l ust. 3, lub zwiększyły częstotliwość regularnej sprawozdawczości;
- g) podawały informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 48g

Współpraca między właściwymi organami oraz kolegiami organów nadzoru

1. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad oddziałami z państw trzecich oraz instytucjami będącymi jednostkami zależnymi należącymi do tej samej grupy z państwa trzeciego ściśle współpracują i przekazują sobie nawzajem informacje. Właściwe organy dysponują pisemnymi uzgodnieniami w zakresie koordynacji i współpracy zgodnie z art. 115.

2. Do celów ust. 1 oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 podlegają kompleksowemu nadzorowi kolegium organów nadzoru, zgodnie z art. 116, z zastrzeżeniem następujących wymogów:

- a) jeżeli ustanowiono kolegium organów nadzoru w odniesieniu do instytucji będących jednostkami zależnymi grupy z państwa trzeciego, oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 i do tej samej grupy podlegają temu samemu kolegium organów nadzoru;
- b) jeżeli grupa z państwa trzeciego posiada w Unii oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 w więcej niż jednym państwie członkowskim, ale nie posiada w Unii instytucji będących jednostkami zależnymi podlegających przepisom art. 116, w odniesieniu do tych oddziałów z państw trzecich należących do klasy 1 ustanawia się kolegium organów nadzoru;
- c) jeżeli grupa z państwa trzeciego posiada w Unii oddziały z państw trzecich należące do klasy 1 w więcej niż jednym państwie członkowskim lub co najmniej jeden oddział z państwa trzeciego należący do klasy 1 i co najmniej jedną instytucję będącą jednostką zależną w Unii, które nie podlegają przepisom art. 116, w odniesieniu do tych oddziałów z państw trzecich i instytucji będących jednostkami zależnymi ustanawia się kolegium organów nadzoru.

3. Do celów ust. 2 lit. b) i c) istnieje główny właściwy organ, który pełni taką samą rolę jak organ sprawujący nadzór skonsolidowany, zgodnie z art. 116. Głównym właściwym organem jest organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się największy oddział z państwa trzeciego pod względem całkowitej wartości zaksięgowanych aktywów.

4. Oprócz zadań określonych w art. 116 kolegia organów nadzoru:

- a) przygotowują sprawozdanie na temat struktury i działalności grupy z państwa trzeciego w Unii oraz co roku aktualizują to sprawozdanie;
- b) wymieniają się informacjami na temat wyników procesu przeglądu i oceny nadzorczej, o którym mowa w art. 48o;
- c) dążą do dostosowania stosowania środków i uprawnień nadzorczych, o których mowa w art. 48p.

5. W stosownych przypadkach kolegium organów nadzoru zapewnia odpowiednią koordynację i współpracę z właściwymi organami nadzoru z państw trzecich.

6. EUNB przyczynia się do wspierania i monitorowania skutecznego, wydajnego i spójnego funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, o których mowa w niniejszym artykule, zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) mechanizmów współpracy i projektów wzorów umów między właściwymi organami do celów ust. 1 niniejszego artykułu; oraz
- b) warunków funkcjonowania kolegiów organów nadzoru do celów ust. 2–6 niniejszego artykułu.

EUNB przedstawia Komisji te projekty standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 48r

Przekazywanie sprawozdań do EUNB

Właściwe organy przekazują EUNB informacje na temat:

- a) wszystkich zezwoleń udzielonych oddziałom z państw trzecich oraz wszelkich późniejszych zmian w takich zezwoleniach;
- b) łącznych aktywów i zobowiązań zaksięgowanych przez oddziały z państw trzecich działające na podstawie zezwolenia – w ramach okresowej sprawozdawczości;

- c) nazwy grupy z państwa trzeciego, do której należy oddział z państwa trzeciego działający na podstawie zezwolenia.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich oddziałów z państw trzecich, którym udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności w Unii zgodnie z niniejszym tytułem, ze wskazaniem państwa członkowskiego, w którym są one uprawnione do prowadzenia działalności.

ROZDZIAŁ 2

Stosunki z państwami trzecimi

Artykuł 48s

Współpraca z organami nadzoru państw trzecich w sprawowaniu nadzoru na zasadzie skonsolidowanej

1. Unia może zawrzeć porozumienia z państwem trzecim lub większą ich liczbą, dotyczące sposobów sprawowania nadzoru na zasadzie skonsolidowanej nad:
 - a) instytucjami, których jednostki dominujące posiadają siedzibę zarządu w państwie trzecim;
 - b) instytucjami mającymi siedzibę w państwach trzecich, których jednostki dominujące, będące instytucją, finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, posiadają siedzibę zarządu w Unii.
2. W porozumieniach, o których mowa w ust. 1, dąży się w szczególności do zapewnienia:
 - a) możliwości uzyskania przez właściwe organy państw członkowskich informacji koniecznych do sprawowania nadzoru – w oparciu o skonsolidowaną sytuację finansową – nad instytucjami, finansowymi spółkami holdingowymi oraz finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej mającymi siedzibę w Unii, które posiadają jednostki zależne będące instytucjami lub instytucjami finansowymi mającymi siedzibę w państwie trzecim, lub też posiadają udziały kapitałowe w takich podmiotach;
 - b) możliwości uzyskania przez organy nadzoru państw trzecich informacji koniecznych do sprawowania nadzoru nad jednostkami dominującymi, których siedziba zarządu znajduje się na ich terytorium i które posiadają jednostki zależne będące instytucjami lub instytucjami finansowymi mającymi siedzibę w co najmniej jednym państwie członkowskim, lub też posiadają udziały kapitałowe w takich podmiotach; oraz
 - c) możliwości uzyskania przez EUNB od właściwych organów państw członkowskich informacji otrzymanych od organów krajowych państw trzecich zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. Nie naruszając art. 218 TFUE, Komisja, z pomocą Europejskiego Komitetu Bankowego, bada wyniki negocjacji, o których mowa w ust. 1, a także powstałą sytuację.

4. EUNB wspiera Komisję na potrzeby niniejszego artykułu zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

9) art. 65 i 66 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 65

Sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne

1. Bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych właściwych organów, o których mowa w art. 64, oraz prawa państw członkowskich do wprowadzania i nakładania sankcji karnych państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych odnoszących się do naruszeń przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę i przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz wprowadzają wszelkie konieczne środki, by zapewnić wykonanie tych przepisów. Sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku obowiązków, o których mowa w ust. 1 i którym podlegają instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, istniała możliwość – w razie naruszenia przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę lub przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – zastosowania sankcji administracyjnych, okresowych kar pieniężnych i innych środków administracyjnych, z zastrzeżeniem warunków określonych w prawie krajowym, w stosunku do członków organu zarządzającego oraz innych osób fizycznych, które w świetle prawa krajowego ponoszą odpowiedzialność za dane naruszenie.

3. Stosowanie okresowych kar pieniężnych nie uniemożliwia właściwym organom nakładania sankcji administracyjnych za to samo naruszenie.

4. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia w zakresie gromadzenia informacji i uprawnienia dochodzeniowe niezbędne do wypełniania ich funkcji. Uprawnienia te obejmują:

a) uprawnienie do wezwania następujących osób fizycznych lub prawnych do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania zadań powierzonych właściwym organom, w tym informacji, które powinny być przekazywane w regularnych odstępach i w określonych formatach do celów nadzorczych i związanych z nimi celów statystycznych:

- (i) instytucje mające siedzibę w danym państwie członkowskim;
- (ii) finansowe spółki holdingowe mające siedzibę w danym państwie członkowskim;
- (iii) finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mające siedzibę w danym państwie członkowskim;

- (iv) holdingi mieszane mające siedzibę w danym państwie członkowskim;
 - (v) osoby należące do podmiotów, o których mowa w pkt (i)–(iv);
 - (vi) strony, którym podmioty, o których mowa w pkt (i)–(iv), zleciły funkcje operacyjne lub działalność operacyjną na zasadzie outsourcingu;
- b) uprawnienie do prowadzenia wszelkich niezbędnych dochodzeń dotyczących wszelkich osób, o których mowa w lit. a) pkt (i)–(vi), mających siedzibę lub znajdujących się w danym państwie członkowskim, w razie gdy jest to konieczne do wykonywania zadań powierzonych właściwym organom, w tym uprawnienia do:
- (i) wezwania do złożenia dokumentów;
 - (ii) badania ksiąg i rejestrów prowadzonych przez osoby, o których mowa w lit. a) pkt (i)–(vi), oraz uzyskiwania kopii lub wyciągów z tych ksiąg i rejestrów;
 - (iii) uzyskiwania wyjaśnień w formie pisemnej lub ustnej od dowolnej z osób, o których mowa w lit. a) pkt (i)–(vi), lub od ich przedstawicieli lub członków personelu;
 - (iv) przesłuchiwanie wszelkich innych osób, które zgadzają się na przesłuchanie, do celów gromadzenia informacji związanych z przedmiotem dochodzenia; oraz
 - (v) uprawnienie, z zastrzeżeniem innych warunków określonych w prawie unijnym, do prowadzenia wszelkich niezbędnych inspekcji w lokalach osób prawnych, o których mowa w lit. a) pkt (i)–(vi), i wszelkich innych przedsiębiorstwach objętych nadzorem skonsolidowanym, w przypadku gdy właściwy organ sprawuje nadzór skonsolidowany, z zastrzeżeniem uprzedniego powiadomienia stosownych właściwych organów. Jeżeli inspekcja wymaga zezwolenia od organu sądowego zgodnie z przepisami krajowymi, wnosi się o takie zezwolenie.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli system prawny państwa członkowskiego nie przewiduje sankcji administracyjnych, niniejszy artykuł można stosować w ten sposób, że o zastosowanie sankcji wnosi właściwy organ, a nakładają ją organy sądowe, o ile zapewniona zostaje skuteczność tych rozwiązań prawnych i równoważność ich skutku względem sankcji administracyjnych nakładanych przez właściwe organy. Nakładane sankcje muszą być w każdym przypadku skuteczne, proporcjonalne i odstraszaające. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję o przepisach swojego prawa, które przyjęły zgodnie z niniejszym ustępem, do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = data transpozycji niniejszej dyrektywy zmieniającej] r., a następnie – niezwłocznie – o wszelkich późniejszych aktach zmieniających lub zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 66

Sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne w przypadku naruszeń zezwolenia oraz wymogów dotyczących nabywania lub zbywania

znacznym pakietów akcji, przeniesienia aktywów i zobowiązań o istotnej wartości oraz połączeń lub podziałów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by ich przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przewidywały sankcje administracyjne, okresowe kary pieniężne i inne środki administracyjne co najmniej w przypadku:

- a) prowadzenia działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi przez podmioty, którym nie udzielono zezwolenia jako instytucjom kredytowym, z naruszeniem art. 9;
- b) rozpoczęcia działalności instytucji kredytowej bez uprzedniego uzyskania zezwolenia, z naruszeniem art. 9;
- c) nabycia, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej lub zwiększenia, bezpośrednio lub pośrednio, posiadanego znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału osiągnie bądź przekroczy progi, o których mowa w art. 22 ust. 1, albo instytucja kredytowa stanie się jednostką zależną nabywcy bez uprzedniego poinformowania w formie pisemnej organów właściwych dla instytucji kredytowej, w której nabywca planuje nabycie lub zwiększenie znacznego pakietu akcji, w trakcie okresu oceny, lub mimo sprzeciwu właściwych organów, z naruszeniem tego artykułu;
- d) zbycia, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej lub zmniejszenia posiadanego znacznego pakietu akcji, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału spadłby poniżej progów, o których mowa w art. 25, albo instytucja kredytowa przestałaby być jednostką zależną nabywcy, bez powiadomienia w formie pisemnej właściwych organów, z naruszeniem tego artykułu;
- e) niewystąpienia przez finansową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu art. 21a ust. 1 o zatwierdzenie z naruszeniem art. 21a lub wszelkiego innego naruszenia wymogów określonych w tym artykule;
- f) nabycia, bezpośrednio lub pośrednio, przez nabywcę w rozumieniu art. 27a ust. 1 znacznego pakietu akcji instytucji lub zwiększenia już posiadanego znacznego pakietu akcji, w wyniku czego udział praw głosu lub kapitału posiadanych przez nabywcę w instytucji przekroczyłby 15 % uznanego kapitału instytucji, bez powiadomienia przez nabywcę właściwych organów, z naruszeniem tego artykułu;
- g) zbycia, bezpośrednio lub pośrednio, przez którąkolwiek ze stron, o których mowa w art. 27d niniejszej dyrektywy, znacznego pakietu akcji, który przekracza próg, o którym mowa w art. 89 rozporządzenia (UE) 575/2013, bez powiadomienia właściwych organów, z naruszeniem art. 27d niniejszej dyrektywy;
- h) dokonania przez którąkolwiek ze stron, o których mowa w art. 27f ust. 1, przeniesienia aktywów i zobowiązań o istotnej wartości, bez powiadomienia właściwych organów, z naruszeniem tego artykułu;

- i) przeprowadzenia przez którąkolwiek ze stron, o których mowa w art. 27k ust. 1, procesu połączenia lub podziału, z naruszeniem tego artykułu.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 1, środki, które mogą zostać zastosowane, obejmowały:

a) sankcje administracyjne:

- (i) w przypadku osoby prawnej – administracyjne kary pieniężne do maksymalnej wysokości 10 % całkowitego rocznego obrotu netto przedsiębiorstwa;
- (ii) w przypadku osoby fizycznej – administracyjne kary pieniężne do maksymalnej wysokości 5 000 000 EUR lub, w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień 17 lipca 2013 r.;
- (iii) administracyjne kary pieniężne do maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty zysków uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwot tych zysków lub strat;

b) okresowe kary pieniężne:

- (i) w przypadku osoby prawnej – okresowe kary pieniężne w wysokości do 5 % średniego dziennego obrotu, które, w przypadku ciągłego naruszenia, osoba prawna jest zobowiązana płacić za każdy dzień naruszenia do momentu ponownego spełnienia obowiązku i które mogą zostać nałożone na okres do sześciu miesięcy od daty określonej w decyzji nakazującej zaprzestanie naruszenia i nakładającej okresową karę pieniężną;
- (ii) w przypadku osoby fizycznej – okresowe kary pieniężne w wysokości do 500 000 EUR, które, w przypadku ciągłego naruszenia, osoba fizyczna jest zobowiązana płacić za każdy dzień naruszenia do momentu ponownego spełnienia obowiązku i które mogą zostać nałożone na okres do sześciu miesięcy od daty określonej w decyzji nakazującej zaprzestanie naruszenia i nakładającej okresową karę pieniężną;

c) inne środki administracyjne:

- (i) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną, instytucję, finansową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej bądź pośrednią jednostkę dominującą odpowiedzialną za naruszenie i charakter naruszenia;
- (ii) nakaz zobowiązujący odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
- (iii) zawieszenie praw głosu akcjonariusza lub akcjonariuszy odpowiedzialnych za naruszenia, o których mowa w ust. 1;

- (iv) tymczasowy lub ostateczny zakaz pełnienia funkcji w instytucji wobec członka organu zarządzającego tej instytucji lub dowolnej innej osoby fizycznej, uznanych za odpowiedzialnych za naruszenie, z zastrzeżeniem art. 65 ust. 2.

3. Całkowity roczny obrót netto, o którym mowa w ust. 2 lit. a) pkt (i) oraz ust. 2 lit. b) pkt (i) niniejszego artykułu, jest równy wskaźnikowi biznesowemu określone w art. 314 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Do celów niniejszego artykułu wskaźnik biznesowy oblicza się na podstawie najbardziej aktualnych, dostępnych, rocznych nadzorczych informacji finansowych, chyba że wynik jest zerowy lub ujemny. Jeżeli wynik jest zerowy lub ujemny, podstawą obliczeń są najbardziej aktualne, wcześniejsze, roczne nadzorcze informacje finansowe, które dają wskaźnik powyżej zera. W przypadku gdy dane przedsiębiorstwo należy do grupy, odpowiedni całkowity roczny obrót netto stanowi łączna kwota rocznego obrotu netto wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla.

4. Średni dzienny obrót, o którym mowa w ust. 2 lit. b) pkt (i), jest równy całkowitemu rocznemu obrotowi netto, o którym mowa w ust. 3, podzielonemu przez 365.”;

10) w art. 67 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. d) i e) otrzymują brzmienie:

„d) instytucja nie posiada rozwiązań w zakresie zarządzania ani polityki wynagrodzeń neutralnej pod względem płci wymaganych przez właściwe organy zgodnie z art. 74;

e) instytucja nie przekazuje właściwym organom informacji dotyczących przestrzegania obowiązku spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, naruszając art. 430 ust. 1 tego rozporządzenia, lub przekazane informacje są niekompletne lub niedokładne;”;

(ii) lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) instytucja nie utrzymuje wskaźnika stabilnego finansowania netto, naruszając art. 413 lub 428b rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub wielokrotnie lub stale nie posiada płynnych aktywów, naruszając art. 412 tego rozporządzenia;”;

(iii) dodaje się lit. r)–ab) w brzmieniu:

„r) instytucja nie spełnia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

s) instytucja lub osoba fizyczna nie wypełnia obowiązku wynikającego z decyzji wydanej przez właściwy organ lub

obowiązku wynikającego z przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2013/36/UE lub rozporządzenie (UE) nr 575/2013;

- t) instytucja nie spełnia wymogów dotyczących wynagrodzeń zgodnie z art. 92, 94 i 95 niniejszej dyrektywy;
- u) instytucja działa bez uprzedniego pozwolenia właściwego organu, jeżeli przepisy krajowe transponujące dyrektywę 2013/36/UE lub rozporządzenie (UE) nr 575/2013 wymagają od instytucji uzyskania takiego uprzedniego pozwolenia, lub uzyskała takie pozwolenie na podstawie własnego fałszywego oświadczenia lub nie przestrzega warunków, na jakich udzielono takiego pozwolenia;
- v) instytucja nie spełnia wymogów dotyczących struktury, warunków, korekt i odliczeń związanych z funduszami własnymi, określonych w części drugiej rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- w) instytucja nie spełnia wymogów w odniesieniu do jej dużych ekspozycji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów, określonych w części czwartej rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- x) instytucja nie spełnia wymogów w odniesieniu do obliczania wskaźnika dźwigni, w tym stosowania odstępstw, określonych w części siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- y) instytucja nie przekazuje właściwym organom informacji dotyczących danych, o których mowa w art. 430 ust. 1, 2 i 3 oraz w art. 430a i 430b rozporządzenia (UE) nr 575/2013, bądź przekazane informacje są niekompletne lub niedokładne;
- z) instytucja nie spełnia wymogów w zakresie gromadzenia danych i zarządzania nimi, określonych w części trzeciej tytuł III rozdział 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- aa) instytucja nie spełnia wymogów w odniesieniu do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub wymogów w zakresie funduszy własnych lub nie posiada zasad zarządzania określonych w części trzeciej tytuł II–VI rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- ab) instytucja nie spełnia wymogów w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia wpływów netto lub wskaźnika stabilnego finansowania netto, określonych w części szóstej tytuł I i IV rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1 tego rozporządzenia.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 1, środki, które mogą zostać zastosowane, obejmowały co najmniej:

a) sankcje administracyjne:

- (i) w przypadku osoby prawnej – administracyjne kary pieniężne do maksymalnej wysokości 10 % całkowitego rocznego obrotu netto przedsiębiorstwa;
 - (ii) w przypadku osoby fizycznej – administracyjne kary pieniężne do maksymalnej wysokości 5 000 000 EUR lub, w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień 17 lipca 2013 r.;
 - (iii) administracyjne kary pieniężne do maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty zysków uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwot tych zysków lub strat;
- b) okresowe kary pieniężne:
- (i) w przypadku osoby prawnej – okresowe kary pieniężne w wysokości do 5 % średniego dziennego obrotu, które, w przypadku ciągłego naruszenia, osoba prawna jest zobowiązana płacić za każdy dzień naruszenia do momentu ponownego spełnienia obowiązku i które mogą zostać nałożone na okres do sześciu miesięcy od daty określonej w decyzji nakazującej zaprzestanie naruszenia i nakładającej okresową karę pieniężną. Średni dzienny obrót, o którym mowa w niniejszym ustępie, jest równy całkowitemu rocznemu obrotowi netto podzielonemu przez 365;
 - (ii) w przypadku osoby fizycznej – okresowe kary pieniężne w wysokości do 500 000 EUR, które, w przypadku ciągłego naruszenia, osoba fizyczna jest zobowiązana płacić za każdy dzień naruszenia do momentu ponownego spełnienia obowiązku i które mogą zostać nałożone na okres do sześciu miesięcy od daty określonej w decyzji nakazującej zaprzestanie naruszenia i nakładającej okresową karę pieniężną;
- c) inne środki administracyjne:
- (i) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną, instytucję, finansową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej bądź pośrednią jednostkę dominującą odpowiedzialną za naruszenie i charakter naruszenia;
 - (ii) nakaz zobowiązujący odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
 - (iii) w przypadku instytucji, cofnięcie zezwolenia udzielonego instytucji zgodnie z art. 18;
 - (iv) tymczasowy lub ostateczny zakaz pełnienia funkcji w instytucji wobec członka organu zarządzającego tej instytucji lub dowolnej

innej osoby fizycznej, uznanych za odpowiedzialnych za naruszenie, z zastrzeżeniem art. 65 ust. 2;

- (v) zawieszenie praw głosu akcjonariusza lub akcjonariuszy odpowiedzialnych za naruszenia, o których mowa w ust. 1.”;

c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Całkowity roczny obrót netto, o którym mowa w ust. 2 lit. a) pkt (i) oraz ust. 2 lit. b) pkt (i) niniejszego artykułu, jest równy wskaźnikowi biznesowemu określone w art. 314 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Do celu niniejszego artykułu wskaźnik biznesowy oblicza się na podstawie najbardziej aktualnych, dostępnych, rocznych nadzorczych informacji finansowych, chyba że wynik jest zerowy lub ujemny. Jeżeli wynik jest zerowy lub ujemny, podstawą obliczeń są najbardziej aktualne, wcześniejsze, roczne nadzorcze informacje finansowe, które dają wskaźnik powyżej zera. W przypadku gdy dane przedsiębiorstwo należy do grupy, odpowiedni całkowity roczny obrót netto stanowi łączna kwota rocznego obrotu netto wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla.

4. Średni dzienny obrót, o którym mowa w ust. 2 lit. b) pkt (i), jest równy całkowitemu rocznemu obrotowi netto, o którym mowa w ust. 3, podzielonemu przez 365.”;

11) art. 70 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 70

Skuteczne stosowanie sankcji administracyjnych i wykonywanie przez właściwe organy uprawnień do nakładania sankcji

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju i poziomu sankcji administracyjnych lub innych środków administracyjnych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:

- a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;
- b) stopnia odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie;
- c) sytuacji finansowej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie, określonej na przykład poprzez wysokość całkowitych obrotów osoby prawnej lub roczny dochód osoby fizycznej;
- d) skali zysków uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za dane naruszenie, o ile można te zyski lub straty ustalić;
- e) strat poniesionych przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można je ustalić;

- f) gotowości osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie do współpracy z właściwym organem;
- g) uprzednich naruszeń popełnionych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za dane naruszenie;
- h) wszelkich potencjalnych skutków systemowych naruszenia;
- i) wcześniejszego stosowania sankcji karnych wobec tej samej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za to samo naruszenie.

2. Wykonując swoje uprawnienia do nakładania sankcji, właściwe organy ściśle ze sobą współpracują w celu zapewnienia skutków sankcji przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Koordynują one również swoje działania w celu uniknięcia kumulacji i nakładania się sankcji i środków administracyjnych podczas ich stosowania w sprawach transgranicznych. Przy rozpatrywaniu tych samych spraw właściwe organy ściśle współpracują z organami sądowymi.

3. Właściwe organy mogą stosować sankcje wobec tej samej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za te same działania lub zaniechania w przypadku kumulacji postępowań i sankcji administracyjnych i karnych za to samo naruszenie. Taka kumulacja postępowań i sankcji musi być jednak absolutnie niezbędna i proporcjonalna do osiągnięcia różnych i uzupełniających się celów leżących w interesie ogólnym. Surowość wszystkich sankcji i innych środków administracyjnych nakładanych w przypadku kumulacji postępowania administracyjnego i karnego ogranicza się do tego, co jest konieczne ze względu na powagę danego naruszenia. Państwa członkowskie ustanawiają jasne i precyzyjne zasady dotyczące okoliczności, w których działania lub zaniechania mogą podlegać takiej kumulacji postępowań i sankcji administracyjnych i karnych.

4. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy przewidujące pełną współpracę między właściwymi organami a organami sądowymi w celu zapewnienia wystarczająco ścisłego związku przedmiotowego i krótkiego odstępu czasowego między postępowaniem administracyjnym i karnym.

5. Do dnia 18 lipca 2029 r. EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie dotyczące współpracy między właściwymi organami a organami sądowymi w kontekście stosowania sankcji administracyjnych. Ponadto w tym zakresie EUNB ocenia wszelkie rozbieżności w stosowaniu sankcji przez właściwe organy. EUNB ocenia w szczególności:

- a) poziom współpracy między właściwymi organami a organami sądowymi w kontekście stosowania sankcji;
- b) poziom współpracy między właściwymi organami w kontekście sankcji mających zastosowanie w sprawach transgranicznych lub w sprawach, w których dochodzi do kumulacji postępowania administracyjnego i karnego;
- c) stosowanie przez państwa członkowskie zasady *ne bis in idem* i zapewniany przez nie poziom ochrony tej zasady w odniesieniu do sankcji administracyjnych i karnych;

- d) stosowanie zasady proporcjonalności w przypadku nakładania obu sankcji w sytuacji kumulacji postępowania administracyjnego i karnego;
- e) wymianę informacji między właściwymi organami w sprawach transgranicznych.”;

12) art. 73 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Instytucje posiadają należyte, skuteczne i kompletne strategie i procedury służące do oceny i stałego utrzymywania kwoty, rodzaju i struktury kapitału wewnętrznego, które uważają za odpowiednie do zabezpieczenia rodzaju i skali ryzyka, na które są lub mogą być narażone w krótkim, średnim lub długim terminie, w tym ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego.”;

13) art. 74 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje posiadają solidne zasady zarządzania obejmujące:

- a) jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności;
- b) skuteczne procedury służące identyfikacji ryzyka, na które instytucje są lub mogą być narażone w krótkim, średnim i długim terminie, w tym ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, zarządzaniu tym ryzykiem, jego monitorowaniu i zgłaszaniu;
- c) odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące należyte procedury administracyjne i księgowe;
- d) polityki wynagrodzeń i praktyki w tym zakresie, które są zgodne z zasadami należytego i skutecznego zarządzania ryzykiem i sprzyjają takiemu zarządzaniu ryzykiem.

Polityki wynagrodzeń i praktyki w tym zakresie, o których mowa w akapicie pierwszym, są neutralne pod względem płci.”;

14) w art. 76 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają zatwierdzenie przez organ zarządzający strategii i polityk dotyczących podejmowania, monitorowania i ograniczania ryzyka, na które jest lub może być narażona instytucja, a także zarządzania takim ryzykiem, włącznie z ryzykiem, jakie niesie otoczenie makroekonomiczne danej instytucji w związku ze stanem cyklu koniunkturalnego, oraz z ryzykiem wynikającym z bieżących, krótko-, średnio- i długoterminowych skutków czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego; państwa członkowskie zapewniają również dokonywanie przez ten organ co najmniej raz na dwa lata przeglądu tych strategii i polityk.”;

- b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, by organ zarządzający opracował szczegółowe plany i wymierne cele w zakresie monitorowania ryzyka i przeciwdziałania ryzyku wynikającemu w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej z niedostosowania modelu biznesowego i strategii instytucji do odpowiednich celów polityki Unii lub szerszych tendencji w ramach transformacji w kierunku zrównoważonej gospodarki w odniesieniu do czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, zgodnie z wymogiem proporcjonalności ustanowionym w art. 7 ust. 2 dyrektywy Komisji 2006/73/WE^{*11}, niezależność komórek kontroli wewnętrznej w ramach instytucji od funkcji realizujących zadania operacyjne oraz posiadanie przez te komórki dostatecznych uprawnień, statusu, zasobów i dostępu do organu zarządzającego.

Państwa członkowskie dopilnowują, by komórki kontroli wewnętrznej zapewniały identyfikację każdego istotnego ryzyka, jego pomiar i należytą sprawozdawczość w tym zakresie. Państwa członkowskie zapewniają, by komórki kontroli wewnętrznej były aktywnie zaangażowane w opracowywanie strategii instytucji w zakresie ryzyka oraz podejmowanie wszystkich decyzji dotyczących zarządzania istotnym ryzykiem oraz by były w stanie dostarczyć kompletny obraz całego katalogu ryzyk, na jakie narażona jest instytucja.

Państwa członkowskie zapewniają, by komórka kontroli wewnętrznej miała możliwość powiadamiania bezpośrednio funkcji nadzorczej organu zarządzającego, niezależnie od członków organu zarządzającego w funkcji kierowniczej lub kadry kierowniczej wyższego szczebla, oraz informowania tego organu o niepokojących kwestiach i ostrzegania go w stosownych przypadkach, jeżeli pojawiają się zmiany dotyczące ryzyka szczególnego, które wpływają lub mogą wpłynąć na instytucję, bez uszczerbku dla zakresu odpowiedzialności organu zarządzającego na mocy niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Kierownicy komórek kontroli wewnętrznej są niezależnymi członkami kadry kierowniczej wyższego szczebla, którym wyraźnie powierzono odpowiedzialność za funkcje zarządzania ryzykiem, zgodności z przepisami i audytu wewnętrznego. W przypadku gdy charakter, skala i złożoność działalności danej instytucji nie uzasadniają wyznaczenia jednej osoby do każdej z komórek kontroli wewnętrznej, inny pracownik wysokiego szczebla w ramach instytucji może łączyć obowiązki związane z tymi funkcjami, o ile nie zachodzi konflikt interesów.

Kierownicy komórek kontroli wewnętrznej nie mogą zostać zwolnieni z tej funkcji bez uprzedniej zgody funkcji nadzorczej organu zarządzającego i w razie potrzeby mają możliwość bezpośredniego dostępu do funkcji nadzorczej organu zarządzającego.

^{*11} Dyrektywa Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzająca środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26).”;

15) w art. 78 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Analiza porównawcza metod stosowanych do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych przeprowadzana do celów nadzorczych”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy zapewniają wszystkie poniższe elementy:

- a) instytucje, którym zezwolono na stosowanie metod wewnętrznych do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub wymogów w zakresie funduszy własnych, zgłaszają wyniki swoich obliczeń, które dotyczą ich ekspozycji lub pozycji objętych portfelami odniesienia;
- b) instytucje stosujące alternatywną metodę standardową określoną w części trzeciej tytuł IV rozdział 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zgłaszają wyniki swoich obliczeń, które dotyczą ich ekspozycji lub pozycji ujętych w szablonach odniesienia;
- c) instytucje, którym zezwolono na stosowanie metod wewnętrznych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a także istotne instytucje, które stosują metodę standardową zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 tego rozporządzenia, zgłaszają wyniki obliczeń uzyskanych przy pomocy metod stosowanych w celu określenia kwoty oczekiwanych strat kredytowych dla ich ekspozycji lub pozycji, które ujęto w szablonach odniesienia, w przypadku gdy spełniony jest którykolwiek z poniższych warunków:
 - (i) instytucje sporządzają swoje sprawozdania finansowe zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości przyjętymi zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002;
 - (ii) instytucje dokonują wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych oraz ustalają wysokość funduszy własnych zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości na podstawie art. 24 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iii) instytucje dokonują wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych zgodnie ze standardami rachunkowości określonymi w dyrektywie 86/635/EWG^{*12} oraz stosują model oczekiwanej straty kredytowej, który jest taki sam jak model stosowany w międzynarodowych

standardach rachunkowości przyjętych zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.

Instytucje przedkładają właściwym organom wyniki obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, wraz z wyjaśnieniem metod zastosowanych do ich przeprowadzenia oraz wszelkimi informacjami jakościowymi wymaganymi przez EUNB, które mogą wyjaśnić wpływ tych obliczeń na wymogi w zakresie funduszy własnych, co najmniej raz w roku, ale z możliwością przeprowadzenia tego procesu przez EUNB co dwa lata po pięciokrotnym powtórzeniu tego procesu.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Na podstawie informacji przekazanych przez instytucje zgodnie z ust. 1 właściwe organy monitorują zakres kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub wymogów w zakresie funduszy własnych, w zależności od przypadku, w odniesieniu do ekspozycji lub transakcji w portfelu odniesienia, wynikających z metod stosowanych przez te instytucje. Właściwe organy dokonują oceny jakości tych metod z częstotliwością, o której mowa w ust. 1 akapit drugi, zwracając szczególną uwagę na:”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 2, EUNB przygotowuje sprawozdanie, które ma pomóc właściwym organom w ocenie jakości metod.”;

d) w ust. 5 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy zapewniają zgodność swoich decyzji co do zasadności działań naprawczych, o których mowa w ust. 4, z zasadą, w myśl której takie działania muszą zachowywać założenia metod zgodnie z zakresem niniejszego artykułu, a zatem:”;

e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. EUNB może wydać wytyczne i zalecenia zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w przypadku gdy uzna je za konieczne na podstawie informacji i ocen, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, aby poprawić praktyki nadzorcze lub praktyki stosowane przez instytucje w odniesieniu do metod objętych zakresem analizy porównawczej do celów nadzorczych.”;

f) w ust. 8 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) wykazu istotnych instytucji, o których mowa w ust. 1 lit. c).”;

(ii) dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„Do celów lit. c) przy ustalaniu wykazu istotnych instytucji EUNB uwzględnia zasadę proporcjonalności.”;

^{*12} Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1).

16) w art. 85 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

„1. Właściwe organy zapewniają wdrożenie przez instytucje polityk i procedur służących do oceny ekspozycji na ryzyko operacyjne, w tym ryzyko wynikające z outsourcingu, oraz do zarządzania takimi ekspozycjami, jak również polityk i procedur stosowanych w razie zdarzeń o niskiej częstotliwości, lecz poważnych skutkach. Instytucje określają, co stanowi ryzyko operacyjne do celów wspomnianych polityk i procedur.”;

17) dodaje się nowy art. 87a w brzmieniu:

„Artykuł 87a

Ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego

1. Właściwe organy zapewniają, aby instytucje posiadały, w ramach swoich solidnych zasad zarządzania obejmujących ramy zarządzania ryzykiem wymagane na mocy art. 74 ust. 1, solidne strategie, polityki, procedury i systemy identyfikacji, pomiaru i monitorowania ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz zarządzania tego rodzaju ryzykiem w odpowiednich horyzontach czasowych.

2. Strategie, polityki, procedury i systemy, o których mowa w ust. 1, są proporcjonalne do skali, charakteru i złożoności ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego związanego z modelem biznesowym i zakresem działalności instytucji oraz uwzględniają krótko-, średnio- i długoterminowy horyzont czasowy wynoszący co najmniej 10 lat.

3. Właściwe organy zapewniają, aby instytucje badały swoją odporność na długoterminowe negatywne skutki czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, zarówno w ramach scenariusza podstawowego, jak i scenariuszy niekorzystnych, w określonych ramach czasowych, poczynawszy od czynników związanych z klimatem. Do celów badania właściwe organy zapewniają, aby instytucje uwzględniły szereg scenariuszy z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, odzwierciedlających potencjalny wpływ zmian w środowisku i przemian społecznych oraz powiązanej polityki publicznej na otoczenie biznesowe w długim terminie.

4. Właściwe organy oceniają i monitorują rozwój stosowanych przez instytucje praktyk dotyczących ich strategii z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz zarządzania odnośnym ryzykiem, w tym plany, które należy przygotować zgodnie z art. 76, jak również postępy w dostosowaniu ich modeli biznesowych do odpowiednich celów polityki Unii lub szerszych tendencji w ramach transformacji w kierunku zrównoważonej gospodarki oraz ryzyko związane z

takim dostosowaniem, z uwzględnieniem oferty produktów związanych ze zrównoważonym rozwojem, polityki finansowania transformacji, powiązanej polityki w zakresie udzielania kredytów oraz celów i limitów związanych z ochroną środowiska, polityką społeczną i ładem korporacyjnym.

5. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, określające:

- a) standardy minimalne i metody referencyjne mające na celu identyfikację i pomiar ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, zarządzanie tym ryzykiem oraz jego monitorowanie;
- b) treść planów przygotowywanych zgodnie z art. 76, które obejmują konkretne ramy czasowe oraz wymierne cele i etapy pośrednie, w celu przeciwdziałania ryzyku wynikającemu z niedostosowania modelu biznesowego i strategii instytucji do odpowiednich celów polityki Unii lub szerszych tendencji w ramach transformacji w kierunku zrównoważonej gospodarki w odniesieniu do czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego;
- c) odpowiednie kryteria jakościowe i ilościowe na potrzeby oceny wpływu ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego na stabilność finansową instytucji w krótkim, średnim i długim terminie;
- d) kryteria określania scenariuszy i metod, o których mowa w ust. 3, w tym parametry i założenia, które należy stosować w każdym ze scenariuszy, oraz rodzaje ryzyka szczególnego.

EUNB publikuje te wytyczne do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r. EUNB regularnie aktualizuje te wytyczne, aby odzwierciedlić postępy poczynione w obszarze pomiaru czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz zarządzania nimi, jak również zmiany celów polityki Unii w zakresie zrównoważonego rozwoju.”;

18) w art. 88 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) przewodniczący funkcji nadzorczej organu zarządzającego instytucji nie może pełnić jednocześnie funkcji dyrektora generalnego w ramach tej samej instytucji.”;

b) w art. 88 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje sporządzały, przechowywały i aktualizowały indywidualne oświadczenia określające role i obowiązki każdego członka organu zarządzającego, kadry kierowniczej wyższego szczebla i osób pełniących najważniejsze funkcje oraz przyporządkowanie obowiązków, w tym szczegółowe informacje na temat podległości służbowej i zakresu odpowiedzialności, a także osób, które

stanowią element zasad zarządzania, o których mowa w art. 74 ust. 1, oraz ich obowiązków zatwierdzonych przez organ zarządzający.

Państwa członkowskie zapewniają, aby oświadczenia dotyczące obowiązków i przyporządkowanie obowiązków były udostępniane i przekazywane w odpowiednim czasie właściwym organom na ich wniosek.

EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, zapewniające wdrożenie niniejszego ustępu i jego spójne stosowanie. EUNB wydaje te wytyczne do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.”;

19) art. 91 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 91

Kryteria dotyczące kwalifikacji członków organu zarządzającego podmiotów

1. Instytucje i finansowe spółki holdingowe oraz finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, zatwierdzone na podstawie art. 21a ust. 1 (»podmioty«), ponoszą główną odpowiedzialność za zapewnienie, by członkowie organu zarządzającego zawsze cieszyli się dobrą opinią i posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie do wykonywania swoich obowiązków i spełniania wymagań określonych w ust. 2–8 niniejszego artykułu.

Właściwe organy w szczególności sprawdzają, czy kryteria i wymogi określone w akapicie pierwszym niniejszego artykułu są nadal spełniane, jeżeli mają uzasadnione podstawy, aby podejrzewać, że dokonuje się, dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 lub że istnieje podwyższone ryzyko takich czynów w związku z tą instytucją.

2. Poszczególni członkowie organu zarządzającego poświęcają wystarczająco dużo czasu wykonywaniu swoich funkcji w podmiotach.

3. Poszczególni członkowie organu zarządzającego działają w sposób uczciwy i etyczny oraz zachowują niezależność osądu, tak by móc w razie konieczności skutecznie oceniać i kwestionować decyzje kadry kierowniczej wyższego szczebla i by móc skutecznie nadzorować i monitorować proces podejmowania decyzji przez kierownictwo. Bycie członkiem organu zarządzającego instytucji kredytowej trwale powiązanej z organem centralnym samo w sobie nie stanowi przeszkody w działaniu z zachowaniem niezależności osądu.

4. Organ zarządzający posiada jako całość wiedzę, umiejętności i doświadczenie pozwalające odpowiednio zrozumieć działalność instytucji, jak również powiązane ryzyko, wobec którego instytucja posiada ekspozycję w krótkim, średnim i długim okresie, uwzględniając czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego. Ogólny skład organu zarządzającego odzwierciedla odpowiednio szeroki zakres doświadczenia.

5. Liczba funkcji dyrektorskich, jaką członek organu zarządzającego może pełnić jednocześnie, uwzględnia indywidualne okoliczności oraz charakter, skalę i stopień

złożoności działalności instytucji. Jeżeli instytucja jest istotna ze względu na swoją wielkość, strukturę organizacyjną, a także charakter, zakres i stopień złożoności prowadzonej przez nią działalności, członkowie jej organu zarządzającego nie mogą sprawować, począwszy od dnia 1 lipca 2014 r., jednocześnie więcej niż jednej z następujących kombinacji funkcji dyrektorskich, chyba że reprezentują interesy państwa członkowskiego:

- a) jedna funkcja dyrektora wykonawczego i dwie funkcje dyrektora niewykonawczego;
- b) cztery funkcje dyrektora niewykonawczego.

6. Na użytek ust. 5 następujące funkcje liczone są jako jedna funkcja dyrektorska:

- a) funkcje dyrektora wykonawczego lub niewykonawczego sprawowane w ramach tej samej grupy;
- b) funkcje dyrektora wykonawczego lub niewykonawczego sprawowane w ramach jednego z poniższych:
 - (i) instytucji, które są objęte tym samym instytucjonalnym systemem ochrony, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013;
 - (ii) przedsiębiorstw, w tym jednostek niefinansowych, w których instytucja posiada znaczny pakiet akcji.

Do celów lit. a) niniejszego ustępu grupa oznacza grupę przedsiębiorstw, które są ze sobą powiązane w sposób określony w art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE^{*13}.

7. Funkcje dyrektorskie w organizacjach, które nie realizują celów głównie komercyjnych, nie są brane pod uwagę na użytek ust. 5.

8. Właściwe organy mogą zezwolić członkom organu zarządzającego na sprawowanie jednej funkcji dyrektora niewykonawczego oprócz funkcji dyrektorskich, o których mowa w ust. 5 lit. a) i b).

9. Podmioty przeznaczają odpowiednie zasoby ludzkie i finansowe na wprowadzenie w obowiązki i szkolenie członków organu zarządzającego.

10. Państwa członkowskie lub właściwe organy nakładają na podmioty i ich komitety ds. nominacji, jeżeli je ustanowiono, obowiązek uwzględniania szerokiego zestawu cech i kompetencji przy zatrudnianiu członków organu zarządzającego i wprowadzenia w tym celu polityki propagującej różnorodność w ramach organu zarządzającego.

11. Właściwe organy gromadzą informacje ujawnione zgodnie z art. 435 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wykorzystują te informacje do analizy porównawczej praktyk zapewniających różnorodność. Właściwe organy przekazują te informacje EUNB. EUNB wykorzystuje te informacje do analizy porównawczej praktyk zapewniających różnorodność na szczeblu Unii.

12. EUNB wydaje wytyczne dotyczące:

- a) pojęcia »poświęcania wystarczającej ilości czasu« przez członka organu zarządzającego na wykonywanie jego funkcji, w odniesieniu do indywidualnych okoliczności oraz charakteru, skali i stopnia złożoności działalności instytucji;
- b) pojęć »uczciwości«, »etyki« i »niezależności osądu« członka organu zarządzającego, o których mowa w ust. 3;
- c) pojęcia »posiadania przez organ zarządzający jako całość odpowiedniej wiedzy, umiejętności i doświadczenia«, o którym mowa w ust. 4;
- d) pojęcia »odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych na wprowadzenie w obowiązek i szkolenie członków organu zarządzającego«, o którym mowa w ust. 9;
- e) pojęcia »różnorodności«, którą należy uwzględniać przy wyborze członków organu zarządzającego, o którym mowa w ust. 10.

EUNB wydaje te wytyczne do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

13. Niniejszy artykuł oraz art. 91a–91d nie naruszają przepisów państw członkowskich dotyczących reprezentacji pracowniczej w organie zarządzającym.”;

^{*13} Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE (Dz.U. L 182 z 29.6.2013).

20) dodaje się art. 91a–91d w brzmieniu:

„Artykuł 91a

Ocena kwalifikacji członków organu zarządzającego podmiotów

1. Podmioty, o których mowa w art. 91 ust. 1, zapewniają, aby członkowie organu zarządzającego przez cały czas spełniali kryteria i wymogi określone w art. 91 ust. 1–8.

2. Podmioty dokonują oceny kwalifikacji członków organu zarządzającego przed objęciem przez nich stanowisk. Jeżeli na podstawie oceny kwalifikacji podmioty stwierdzą, że dany członek nie spełnia kryteriów i wymogów określonych w ust. 1, podmioty zapewniają, aby dany członek nie objął przedmiotowego stanowiska.

Jednakże w przypadku gdy zachodzi bezwzględna konieczność natychmiastowego zastąpienia członka organu zarządzającego, podmioty mogą ocenić kwalifikacje takich członków zastępczych po objęciu przez nich stanowisk. Podmioty są w stanie należycie uzasadnić takie natychmiastowe zastąpienie.

3. Podmioty zapewniają, aby informacje o kwalifikacjach członków organu zarządzającego były aktualne. W przypadku gdy jest to wymagane, podmioty przekazują te informacje właściwym organom.

4. Podmioty, które odnawiają mandat członków organu zarządzającego, informują o tym na piśmie właściwe organy w terminie 15 dni roboczych od daty odnowienia mandatu.

Artykuł 91b

Ocena kwalifikacji członków organu zarządzającego podmiotów dokonywana przez właściwe organy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy oceniały, czy członkowie organu zarządzającego podmiotów, o których mowa w art. 91 ust. 1, przez cały czas spełniają kryteria i wymogi określone w art. 91 ust. 1–8.

2. Na potrzeby oceny, o której mowa w ust. 1, podmioty przedkładają właściwym organom wstępny wniosek odpowiedniego członka organu zarządzającego niezwłocznie po zakończeniu wewnętrznej oceny kwalifikacji. Do wspomnianego wniosku dołącza się wszelkie informacje i dokumentację niezbędne właściwym organom do skutecznego przeprowadzenia oceny kwalifikacji.

3. Właściwe organy potwierdzają na piśmie otrzymanie wniosku i dokumentacji wymaganej zgodnie z ust. 2 w ciągu dwóch dni roboczych.

Właściwe organy kończą ocenę, o której mowa w ust. 1, w terminie 80 dni roboczych («okres oceny») od daty pisemnego potwierdzenia, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

4. Właściwe organy, które zwracają się do podmiotów o dodatkowe informacje lub dokumentację, w tym o przeprowadzenie rozmów lub spotkań, mogą przedłużyć okres oceny o maksymalnie 40 dni roboczych. Okres oceny nie może jednak przekroczyć 120 dni roboczych. Wniosek o dodatkowe informacje lub dokumentację sporządza się w formie pisemnej i jest on szczegółowy. Podmioty potwierdzają otrzymanie wniosku o dodatkowe informacje lub dokumentację w ciągu dwóch dni roboczych i dostarczają dodatkowe informacje lub dokumentację, o które się zwrócono, w ciągu 10 dni roboczych od daty pisemnego potwierdzenia otrzymania wniosku przez właściwe organy.

5. Gdy tylko podmioty lub dany członek organu zarządzającego otrzymają informacje na temat jakichkolwiek nowych faktów lub innych kwestii, które mogą wpłynąć na kwalifikacje członka organu zarządzającego, podmioty niezwłocznie przekazują te informacje odpowiednim właściwym organom.

6. Właściwe organy nie przeprowadzają ponownej oceny kwalifikacji członków organu zarządzającego w momencie odnawiania ich mandatu, chyba że zmieniły się istotne informacje znane właściwym organom, a zmiana ta może wpłynąć na kwalifikację danego członka.

7. W przypadku gdy członkowie organu zarządzającego nie spełniają wymogów określonych w art. 91 ust. 1–8 przez cały czas lub gdy podmioty nie przestrzegają obowiązków i terminów określonych w ust. 2 lub 4 niniejszego artykułu, państwa

członkowskie zapewniają, aby właściwe organy posiadały uprawnienia niezbędne do:

- a) uniemożliwienia takim członkom wejścia w skład organu zarządzającego;
- b) odwołania takich członków z organu zarządzającego;
- c) zobowiązania danych podmiotów do zastosowania środków niezbędnych do zagwarantowania, aby taki członek posiadał odpowiednie kwalifikacje do zajmowania danego stanowiska.

8. Zgodnie z ust. 1–7 właściwe organy przeprowadzają ocenę kwalifikacji przed objęciem przez członków organu zarządzającego stanowisk w następujących podmiotach:

- a) w unijnej instytucji dominującej, która kwalifikuje się jako duża instytucja;
- b) w dominującej instytucji z państwa członkowskiego, która kwalifikuje się jako duża instytucja;
- c) w organie centralnym, który kwalifikuje się jako duża instytucja lub który nadzoruje duże instytucje z nim powiązane;
- d) w samodzielnej instytucji w UE, która kwalifikuje się jako duża instytucja;
- e) w odpowiedniej jednostce zależnej;
- f) w dominujących finansowych spółkach holdingowych z państwa członkowskiego, dominujących finansowych spółkach holdingowych o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijnych dominujących finansowych spółkach holdingowych, unijnych dominujących finansowych spółkach holdingowych o działalności mieszanej, posiadających w swojej grupie duże instytucje lub odpowiednie jednostki zależne.

W przypadku gdy zachodzi bezwzględna konieczność natychmiastowego zastąpienia członka organu zarządzającego, właściwe organy mogą jednakże przeprowadzić ocenę kwalifikacji członków organu zarządzającego po objęciu przez nich stanowisk. Podmioty są w stanie należycie uzasadnić takie natychmiastowe zastąpienie.

9. Do celów ust. 2 EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających informacje lub dokumenty towarzyszące, które należy przedłożyć właściwym organom w celu przeprowadzenia oceny kwalifikacji.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

10. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących standardowych formularzy, szablonów i procedur na potrzeby przedstawiania informacji, o których mowa w ust. 2.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 91c

Kryteria dotyczące kwalifikacji i ocena osób pełniących najważniejsze funkcje przeprowadzana przez podmioty

1. Podmioty, o których mowa w art. 91 ust. 1, ponoszą główną odpowiedzialność za zapewnienie, aby osoby pełniące najważniejsze funkcje cieszyły się dobrą opinią, były uczciwe i działały etycznie oraz posiadały wiedzę, umiejętności i doświadczenie niezbędne do wykonywania swoich obowiązków przez cały czas.
2. Jeżeli na podstawie oceny, o której mowa w ust. 1, podmioty stwierdzają, że dana osoba nie spełnia wymogów określonych w tym ustępie, nie powołują jej na stanowisko osoby pełniącej najważniejsze funkcje. Podmioty stosują wszelkie środki konieczne do zapewnienia właściwego funkcjonowania tego stanowiska.
3. Podmioty zapewniają, aby informacje o kwalifikacjach osób pełniących najważniejsze funkcje były aktualne. W przypadku gdy jest to wymagane, podmioty przekazują te informacje właściwym organom.

Artykuł 91d

Ocena kwalifikacji kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych dokonywana przez właściwe organy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przed objęciem stanowisk przez kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych właściwe organy oceniały, czy spełniają oni kryteria dotyczące kwalifikacji określone w art. 91c ust. 1 w przypadku, gdy ci kierownicy lub dyrektor mają zostać powołani na stanowiska w następujących podmiotach:
 - a) w unijnej instytucji dominującej, która kwalifikuje się jako duża instytucja;
 - b) w dominującej instytucji z państwa członkowskiego, która kwalifikuje się jako duża instytucja;
 - c) w organie centralnym, który kwalifikuje się jako duża instytucja lub który nadzoruje duże instytucje z nim powiązane;
 - d) w samodzielnej instytucji w UE, która kwalifikuje się jako duża instytucja;
 - e) w odpowiedniej jednostce zależnej.

2. Na potrzeby oceny kwalifikacji kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych, o której mowa w ust. 1, podmioty, o których mowa w tym ustępie, przedkładają właściwym organom wstępny wniosek danej osoby niezwłocznie po zakończeniu wewnętrznej oceny kwalifikacji. Do wspomnianego wniosku dołącza się wszelkie informacje i dokumentację niezbędne właściwym organom do skutecznego przeprowadzenia oceny kwalifikacji.

3. Właściwe organy potwierdzają na piśmie otrzymanie wniosku i dokumentacji wymaganej zgodnie z ust. 2 w ciągu dwóch dni roboczych.

Właściwe organy oceniają kwalifikacje kierowników komórek kontroli wewnętrznej i dyrektora ds. finansowych w ciągu 80 dni roboczych («okres oceny») od daty pisemnego potwierdzenia, o którym mowa w akapicie pierwszym.

4. Właściwe organy, które zwracają się do podmiotów, o których mowa w ust. 1, o dodatkowe informacje lub dokumentację, w tym o przeprowadzenie rozmów lub spotkań, mogą przedłużyć okres oceny o maksymalnie 40 dni roboczych. Okres oceny nie może jednak przekroczyć 120 dni roboczych. Wniosek o dodatkowe informacje lub dokumentację sporządza się w formie pisemnej i jest on szczegółowy. Podmioty, o których mowa w ust. 1, potwierdzają otrzymanie wniosku o dodatkowe informacje lub dokumentację w ciągu dwóch dni roboczych i dostarczają dodatkowe informacje lub dokumentację, o które się zwrócono, w ciągu 10 dni roboczych od daty pisemnego potwierdzenia otrzymania wniosku przez właściwe organy.

5. Gdy tylko podmioty, o których mowa w ust. 1, lub dany członek organu zarządzającego otrzymają informacje na temat jakichkolwiek nowych faktów lub innych kwestii, które mogą wpłynąć na kwalifikacje członka organu zarządzającego, podmioty niezwłocznie przekazują te informacje odpowiednim właściwym organom.

6. W przypadku gdy kierownicy komórek kontroli wewnętrznej i dyrektor ds. finansowych nie spełniają wymogów określonych w art. 91c ust. 1 lub gdy podmioty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie przestrzegają obowiązków i terminów określonych w ust. 2 i 4 niniejszego artykułu, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy posiadały uprawnienia niezbędne do:

- a) uniemożliwienia takim kierownikom lub dyrektorowi wykonywania ich funkcji;
- b) odwołania takich kierowników lub dyrektora;
- c) zobowiązania podmiotów, o których mowa w ust. 1, do zastosowania odpowiednich środków w celu zagwarantowania, że tacy kierownicy lub dyrektor posiadają odpowiednie kwalifikacje do zajmowania danego stanowiska.

7. Do celów niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających informacje lub dokumenty towarzyszące, które należy przedłożyć właściwym organom w celu przeprowadzenia oceny kwalifikacji.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących standardowych formularzy, szablonów i procedur na potrzeby przedstawiania informacji, o których mowa w ust. 2.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

9. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB wydaje wytyczne ułatwiające wdrożenie i spójne stosowanie wymogów proceduralnych ustanowionych w art. 91a–91d niniejszej dyrektywy oraz wykonywanie uprawnień i podejmowanie przez właściwe organy działań, o których mowa w art. 91b ust. 7 i art. 91d ust. 6 niniejszej dyrektywy. EUNB wydaje te wytyczne do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

22) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) pracownicy komórek kontroli wewnętrznej są niezależni od jednostek organizacyjnych, które nadzorują, mają odpowiednie uprawnienia i otrzymują wynagrodzenie za osiągnięte cele związane z ich funkcjami, niezależnie od wyników obszarów działalności, które kontrolują;

f) wynagrodzenie pracowników wysokiego szczebla w komórkach kontroli wewnętrznej jest bezpośrednio nadzorowane przez komitet ds. wynagrodzeń, o którym mowa w art. 95, lub, jeżeli nie powołano takiego komitetu, w ramach funkcji nadzorczej organu zarządzającego;”;

b) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) pracownicy pełniący obowiązki kierownicze względem komórek kontroli wewnętrznej instytucji lub istotnych jednostek gospodarczych;”;

23) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. g) pkt (ii) tiret piąte otrzymuje brzmienie:

„– instytucja informuje niezwłocznie właściwy organ o decyzjach podjętych przez jej akcjonariuszy, właścicieli lub udziałowców, w tym o ewentualnym zatwierdzonym wyższym maksymalnym stosunku zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego punktu, a właściwe organy wykorzystują otrzymane informacje do analizy porównawczej praktyk instytucji w tym względzie. Właściwe organy przekazują te wskaźniki referencyjne EUNB, który publikuje je na zasadzie zbiorczej dla państw członkowskich pochodzenia we wspólnym formacie sprawozdawczym. EUNB może opracować wytyczne ułatwiające wdrożenie niniejszego tiret i zapewnienie spójności gromadzonych informacji;”;

b) ust. 2 akapit trzeci lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) obowiązki kierownicze i komórki kontroli wewnętrznej;”;

c) ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instytucji, która nie jest dużą instytucją i której wartość aktywów – średnio oraz na zasadzie indywidualnej, zgodnie z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 – nie przekracza 5 mld EUR w czteroletnim okresie bezpośrednio poprzedzającym bieżący rok obrachunkowy;”;

24) w art. 98 dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Przegląd i ocena dokonywane przez właściwe organy obejmują ocenę procesów zarządzania i zarządzania ryzykiem w instytucjach w odniesieniu do ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, jak również ocenę ekspozycji instytucji na ryzyko z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego. Określając adekwatność procesów i ekspozycji instytucji, właściwe organy uwzględniają modele biznesowe tych instytucji.”;

25) w art. 100 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Instytucje i wszelkie osoby trzecie działające na rzecz instytucji w charakterze doradców powstrzymują się od działań, które mogą negatywnie wpłynąć na test warunków skrajnych, takich jak analizy porównawcze, wymiana informacji między sobą, uzgodnienia dotyczące powszechnych zachowań lub optymalizacja zgłaszanych wyników uzyskanych w testach warunków skrajnych. Nie naruszając innych odpowiednich przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie oraz w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, właściwe organy posiadają wszelkie uprawnienia w zakresie gromadzenia informacji i prowadzenia dochodzeń niezbędne do wykrywania tych działań.

4. EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW, w ramach wspólnego komitetu, o którym mowa w art. 54 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010, opracowują wytyczne mające na celu zapewnienie uwzględnienia spójności, względów długoterminowych i wspólnych norm w zakresie metod oceny w testach warunków skrajnych dotyczących ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego. Testy warunków skrajnych dotyczące ryzyka z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego przeprowadzane przez właściwe organy powinny rozpoczynać się od czynników

związanych z klimatem. EUNB, EUNUiPPE i EUNGIPW, w ramach wspólnego komitetu, o którym mowa w art. 54 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010, badają, w jaki sposób w testach warunków skrajnych można uwzględnić ryzyko z zakresu polityki społecznej i ładu korporacyjnego.”;

26) w art. 104 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Do celów art. 97, art. 98 ust. 4, 5 i 9, art. 101 ust. 4 i art. 102 niniejszej dyrektywy oraz do celów stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 właściwe organy dysponują co najmniej uprawnieniem do:”;

(ii) dodaje się lit. m) w brzmieniu:

„m) wymagania od instytucji ograniczenia ryzyka wynikającego z niedostosowania instytucji do odpowiednich celów polityki Unii i szerszych tendencji w ramach transformacji związanych z czynnikami z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, w tym poprzez dostosowanie ich modeli biznesowych, strategii zarządzania i zarządzania ryzykiem.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu określenia sposobu, w jaki właściwe organy mogą stwierdzić, że ryzyko związane z korektą wyceny kredytowej (CVA) instytucji, o którym mowa w art. 381 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, stanowi nadmierne ryzyko dla stabilności tych instytucji.”;

27) w art. 104a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy wymagane jest, by dodatkowe fundusze własne uwzględniały ryzyko nadmiernej dźwigni w niewystarczającym stopniu objęte art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwe organy określają poziom dodatkowych funduszy własnych wymaganych na podstawie ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu jako różnicę między kapitałem uznawanym za odpowiedni zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, z wyjątkiem jego akapitu piątego, a odnośnymi wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w częściach trzeciej i siódmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

b) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. W przypadku gdy instytucja zostaje związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, zastosowanie mają poniższe warunki:

- a) kwota nominalna dodatkowych funduszy własnych wymagana przez właściwy organ instytucji zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) w celu przeciwdziałania ryzykom innym niż ryzyko nadmiernej dźwigni nie zwiększa się w wyniku związania instytucji poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko;
- b) właściwy organ instytucji bez zbędnej zwłoki i nie później niż do daty zakończenia następnego procesu przeglądu i oceny dokonuje przeglądu dodatkowych funduszy własnych, których wymagał od instytucji zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a), i usuwa z nich wszelkie części, które prowadziłyby do podwójnego uwzględnienia ryzyka, które jest już w pełni pokryte z uwagi na fakt, że instytucja jest związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.

Do celów niniejszego artykułu oraz art. 131 i 133 niniejszej dyrektywy uznaje się, że instytucja jest związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, gdy łączna kwota ekspozycji instytucji na ryzyko obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przekracza łączną kwotę ekspozycji na ryzyko bez zastosowania poziomu wyjściowego obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 4 tego rozporządzenia.

7. Do celów ust. 2, dopóki instytucja jest związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, właściwy organ tej instytucji nie nakłada dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych, który prowadziłby do podwójnego uwzględnienia ryzyka, które jest już w pełni pokryte z uwagi na fakt, że instytucja jest związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.”;

28) art. 106 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie uprawniają właściwe organy do nakładania na instytucje następujących wymogów:

- a) publikowania informacji, o których mowa w części ósmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013, częściej niż raz do roku oraz do ustalania terminów przekazywania EUNB przez duże instytucje i inne instytucje informacji dotyczących ujawniania w celu ich publikacji na scentralizowanej stronie internetowej EUNB;
- b) korzystania z określonych środków przekazu i miejsc do celów publikacji innych niż strona internetowa EUNB dotycząca scentralizowanych ujawnień lub sprawozdania finansowe instytucji.”;

29) art. 121 otrzymuje brzmienie:

„Nie naruszając przepisów mających zastosowanie do finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zatwierdzonych zgodnie z art. 21a ust. 1, państwa członkowskie wymagają, aby członkowie organu zarządzającego finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej cieszyli się odpowiednio dobrą opinią i posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie – o których mowa w art. 91 ust.

1 – do wykonywania tych obowiązków, biorąc pod uwagę określoną rolę finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej”;

- 30) w tytule VII rozdział 3 dodaje się sekcję 0 w brzmieniu:

„SEKCJA 0

STOSOWANIE NINIEJSZEGO ROZDZIAŁU DO GRUP FIRM INWESTYCYJNYCH

Artykuł 110a

Zakres stosowania do grup firm inwestycyjnych

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do grup firm inwestycyjnych określonych w art. 4 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033^{*}, jeżeli co najmniej jedna firma inwestycyjna w danej grupie podlega rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/2033^{*14}.

Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do grup firm inwestycyjnych, w przypadku gdy żadna firma inwestycyjna w danej grupie nie podlega rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/2033.

^{*14} Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).”;

- 31) w art. 131 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy inna instytucja o znaczeniu systemowym zostaje związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, jej właściwy lub wyznaczony organ, stosownie do przypadku, dokonuje przeglądu wymogu dotyczącego instytucji w zakresie bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym, aby upewnić się, że jego kalibracja pozostaje odpowiednia.”;

- b) w ust. 5a akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W terminie sześciu tygodni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, ERRS przedstawia Komisji opinię na temat tego, czy dany bufor innej instytucji o znaczeniu systemowym uznany został za właściwy. EUNB może również przedstawić Komisji opinię na temat bufora zgodnie z art. 16a ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

- c) w ust. 15 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy suma wskaźnika bufora ryzyka systemowego obliczonego do celów art. 133 ust. 10, 11 lub 12 oraz wskaźnika bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym lub wskaźnika bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, którym podlega ta sama instytucja, byłaby wyższa niż 5 %, zastosowanie ma procedura określona w ust. 5a niniejszego artykułu. Do celów niniejszego ustępu, w przypadku gdy decyzja o ustaleniu bufora ryzyka systemowego, bufora innych instytucji o znaczeniu systemowym lub bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym skutkuje obniżeniem lub brakiem zmiany w stosunku do któregośkolwiek z wcześniej ustalonych wskaźników, procedura określona w ust. 5a niniejszego artykułu nie ma zastosowania.”;

32) w art. 133 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. „Każde państwo członkowskie zapewnia, aby można było wprowadzić bufor ryzyka systemowego z kapitału podstawowego Tier I w odniesieniu do sektora finansowego lub co najmniej jednego podzbioru tego sektora, wobec wszystkich ekspozycji lub podzbioru ekspozycji zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, aby zapobiegać występowaniu ryzyka makroostrożnościowego lub ryzyka systemowego nieobjętych rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 ani art. 130 i 131 niniejszej dyrektywy, rozumianego jako ryzyko zakłócenia w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim, i ograniczać skutki takiego ryzyka.”;

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy instytucja jest związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, zastosowanie mają oba poniższe warunki:

a) kwota kapitału podstawowego Tier I, do której posiadania jest ona zobowiązana zgodnie z akapitem pierwszym, jest ograniczona do następującej kwoty:

$$r_T \cdot E_T^* + \sum_i r_i \cdot E_i^*$$

gdzie:

E_T = łączna kwota ekspozycji na ryzyko danej instytucji, bez zastosowania poziomu wyjściowego, obliczona zgodnie z art. 92 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

E_i = kwota ekspozycji na ryzyko danej instytucji, bez zastosowania poziomu wyjściowego, w odniesieniu do podzbioru ekspozycji i, obliczona zgodnie z art. 92 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

$r_T, r_i = r_T$ oraz r_i , jak określono w akapicie pierwszym.

- b) właściwy lub wyznaczony organ, stosownie do przypadku, dokonuje bez zbędnej zwłoki przeglądu kalibracji wskaźnika lub wskaźników, w zależności od przypadku, bufora ryzyka systemowego w celu zapewnienia, aby pozostały one odpowiednie i nie powodowały podwójnego uwzględniania ryzyka, które jest już pokryte z uwagi na fakt, że instytucja jest związana poziomem wyjściowym łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.

Obliczenia, o których mowa w lit. a), mają zastosowanie do czasu zakończenia przez wyznaczony organ przeglądu, o którym mowa w lit. b), oraz opublikowania nowej decyzji w sprawie kalibracji wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego zgodnie z procedurą określoną w niniejszym artykule. Od tej chwili ograniczenie określone w lit. a) nie ma już zastosowania.”;

- c) ust. 8 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) bufor ryzyka systemowego nie może być wykorzystywany do uwzględniania:

- (i) rodzajów ryzyka objętych art. 130 i 131;
- (ii) rodzajów ryzyka w pełni objętych obliczeniami określonymi w art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

- d) w ust. 9 dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) w jaki sposób obliczenia określone w art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wpływają na kalibrację wskaźnika lub wskaźników, w zależności od przypadku, bufora ryzyka systemowego, które właściwy organ lub wyznaczony organ, stosownie do przypadku, zamierza nałożyć.”;

- e) ust. 11 i 12 otrzymują brzmienie:

„11. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego dla któregośkolwiek ze zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, o których mowa w ust. 5, podlegających co najmniej jednemu buforowi ryzyka systemowego skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego na poziomie między 3 % a 5 % względem dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ państwa członkowskiego ustalającego ten bufor zwraca się do Komisji i ERRS – w powiadomieniu przekazywanym zgodnie z ust. 9 – o opinie.

W terminie miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 9, ERRS przedstawia Komisji opinię na temat tego, czy wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego uznane zostały za właściwe. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia Komisja, uwzględniając ocenę ERRS, przedstawia opinię na temat tego, czy uważa, że wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego nie pociągają za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych

państw członkowskich lub Unii jako całości, które stanowią lub stwarzają przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Jeśli Komisja wyda opinię negatywną, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, w państwie członkowskim ustalającym ten bufor ryzyka systemowego stosują się do tej opinii lub wyjaśniają, dlaczego tego nie uczyniły.

W przypadku gdy co najmniej jedna instytucja, do której ma zastosowanie co najmniej jeden wskaźnik bufora ryzyka systemowego, jest jednostką zależną, której jednostka dominująca ma siedzibę w innym państwie członkowskim, ERRS i Komisja rozważają również w opiniach, czy zastosowanie wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego do tych instytucji uznaje się za właściwe.

W przypadku gdy organy jednostki zależnej i jednostki dominującej nie mogą dojść do porozumienia co do wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego mających zastosowanie do tej instytucji i w przypadku negatywnej opinii zarówno Komisji, jak i ERRS, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, mogą skierować sprawę do EUNB i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Decyzję o ustaleniu wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego w odniesieniu do tych ekspozycji zawiesza się do czasu podjęcia decyzji przez EUNB.

Do celów niniejszego ustępu uznanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134 nie jest uwzględniane w odniesieniu do progów, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

12. W przypadku gdy ustalenie lub modyfikacja wskaźnika lub wskaźników bufora ryzyka systemowego dla któregośkolwiek ze zbiorów lub podzbiorów ekspozycji, o których mowa w ust. 5, podlegających co najmniej jednemu buforowi ryzyka systemowego skutkuje wskaźnikiem połączonego bufora ryzyka systemowego przekraczającym 5 % względem dowolnej z tych ekspozycji, właściwy organ lub wyznaczony organ, zależnie od przypadku, zwracają się do Komisji o zezwolenie, zanim zastosują bufor ryzyka systemowego.

W terminie sześciu tygodni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 9 niniejszego artykułu, ERRS przekazuje Komisji opinię na temat tego, czy dany bufor ryzyka systemowego uznany został za właściwy. EUNB może również przedstawić Komisji opinię na temat bufora ryzyka systemowego zgodnie z art. 16a ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w terminie sześciu tygodni od otrzymania powiadomienia.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 9, Komisja, uwzględniając, w stosownych przypadkach, oceny ERRS i EUNB, jeżeli jest przekonana, że wskaźnik lub wskaźniki bufora ryzyka systemowego nie pociągają za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw

członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przyjmuje akt zezwalający właściwemu organowi lub wyznaczonemu organowi, zależnie od przypadku, na przyjęcie proponowanego środka.

Do celów niniejszego ustępu uznanie wskaźnika bufora ryzyka systemowego ustalonego przez inne państwo członkowskie zgodnie z art. 134 nie jest uwzględniane w odniesieniu do progu, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.”;

33) w art. 142 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) plan i ramy czasowe podwyższenia funduszy własnych w celu osiągnięcia pełnej zgodności z wymogiem połączonego bufora lub, w stosownych przypadkach, wymogiem bufora wskaźnika dźwigni;”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwy organ ocenia plan ochrony kapitału i zatwierdza ten plan tylko wówczas, gdy uzna, że po jego wdrożeniu zaistnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, iż pozwoli on utrzymać lub pozyskać kapitał wystarczający, by umożliwić instytucji spełnienie jej wymogu połączonego bufora lub, w stosownych przypadkach, wymogu bufora wskaźnika dźwigni w okresie, który właściwy organ uznaje za stosowny.”;

c) ust. 4 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wykonuje swoje uprawnienia na mocy art. 102 w zakresie nakładania bardziej rygorystycznych ograniczeń dotyczących wypłat zysków niż te przewidziane w art. 141 i 141b, w stosownych przypadkach.”;

34) w art. 161 uchyla się ust. 3.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2014/59/UE

W dyrektywie 2014/59/UE^{*15} wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 27 dodaje się ust. 6, 7 i 8 w brzmieniu:

„6. W przypadku powołania nowych członków organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla na podstawie niniejszego artykułu i art. 28 niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy przeprowadzały ocenę członków organu zarządzającego zgodnie z wymogiem zawartym w art. 91b ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE oraz osób pełniących najważniejsze funkcje zgodnie z wymogiem zawartym w art. 91d ust. 1 tej dyrektywy dopiero po objęciu przez nich stanowiska.

Art. 91a ust. 2 i art. 91c ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE nie mają zastosowania do powoływania nowych członków organu zarządzającego ani kadry kierowniczej wyższego szczebla, o których mowa w akapicie pierwszym.

7. Właściwe organy zapewniają przeprowadzenie ocen, o których mowa w ust. 6, bez zbędnej zwłoki. Dokonują one oceny najpóźniej w terminie 20 dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia o powołaniu.

8. Właściwe organy bez zbędnej zwłoki informują organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wynikach ocen, o których mowa w ust. 6.”;

2) w art. 34 dodaje się ust. 7, 8 i 9 w brzmieniu:

„7. W przypadku powołania nowych członków organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla na podstawie niniejszego artykułu i art. 63 niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy przeprowadzały ocenę członków organu zarządzającego zgodnie z wymogiem zawartym w art. 91b ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE oraz osób pełniących najważniejsze funkcje zgodnie z wymogiem zawartym w art. 91d ust. 1 tej dyrektywy dopiero po objęciu przez nich stanowiska.

Art. 91a ust. 2 i art. 91c ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE nie mają zastosowania do powoływania nowych członków organu zarządzającego ani kadry kierowniczej wyższego szczebla, o których mowa w akapicie pierwszym.

Akapity pierwszy i drugi mają także zastosowanie do oceny członków organu zarządzającego instytucji pomostowej powołanych na podstawie art. 41 niezwłocznie po podjęciu działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

8. Właściwe organy zapewniają przeprowadzenie ocen, o których mowa w ust. 7, bez zbędnej zwłoki. Dokonują one oceny najpóźniej w terminie 20 dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia o powołaniu.

9. Właściwe organy bez zbędnej zwłoki informują organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o wynikach ocen, o których mowa w ust. 7.”.

*¹⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 1 dzień po dacie transpozycji niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Przepisy niezbędne do zapewnienia zgodności ze zmianami określonymi w art. 1 pkt 8, dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad oddziałami z państw trzecich, stosuje się jednak od dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 12 miesięcy po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Na zasadzie odstępstwa od poprzedniego akapitu państwa członkowskie stosują przepisy dotyczące sprawozdawczości w zakresie oddziałów z państw trzecich zawarte w tytule VI rozdział 1 sekcja II podsekcja 4 dyrektywy 2013/36/UE, dodane niniejszą dyrektywą, od daty rozpoczęcia stosowania określonej w akapicie drugim niniejszego artykułu.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący